

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН СПАСЯВАНЕТО НА СВЕТА И ДРУГИ ЕКСТРЕМНИ СПОРТОВЕ

Част 3 от „Максимум Райд“

Превод от английски: Александър Маринов, 2014

chitanka.info

На Кели и Кевин Окун.

И на всички онези, които биха обикнали книгите, стига и книгите да ги обичат.

Големи благодарности на Габриел Шарбоне, моята съзаклятница, която лети високо и има ум като бръснач.

И на Мери Джордан за неустрашимата ѝ помощ в проучванията по острите завои на повествованието.

ДО ЧИТАТЕЛИТЕ

Идеята за „Максимум Райд“ идва от две по-стари мои книги — „Когато вятърът задуха“ и „Къща край езерото“, където също се появява героиня на име Макс, която избягва от доста страховитото Училище. Но приликите свършват до тук. Макс и останалите от бандата от „Максимум Райд“ нямат нищо общо с Макс и децата, описвани в предишните ми две книги. Също така, Франи и Кит не участват тук. Все пак се надявам приключението да ви хареса.

ПРОЛОГ

С ГРЕШКИТЕ ДО ТУК!

*Американска централа на „Айтексикон“
Флорида, САЩ*

— Скелетната структура на нашия нов свят беше подготвена изключително щателно — обяви Директора от големия телевизионен екран в конферентната зала. — Той има части по цялото земно кълбо. Най-сетне настъпва часът, в който ще ги свържем в едно цяло! И с това цяло ще положим началото на нашата „Ре-Еволюция“!

Телефонът в джоба на бялата престилка на Директора завибрира. Тя прекъсна речта си, повдигна вежди, извади го и прочете съобщението. Положението в Сграда 3 беше станало критично.

— Време е — рече и се обърна към свой колега извън екрана. — Запечатайте Сграда 3 и започнете повсеместно обгазяване вътре.

От другата страна на конферентната маса Роланд Тер Борщ се ухили. Джеб Бачълдър се направи, че не го забелязва, а Директора отново насочи вниманието си към камерата.

— Всичко е готово. Започваме план „Наполовина“ утре в седем-нула-нула часа. Както знаеш, Джеб, *единственото* несъвпадащо парченце от пъзела, *единствената* муха в супата, *единствената* издънка са твоите противни, неконтролируеми, жалки и непотребни летящи *нелепици*.

Тер Борщ кимна сериозно и стрелна Джеб с очи.

— Молбата ти беше да изчакаме до предварително зададената дата на годност на децата птици — продължи Директора напрегнато, — но това се превръща в непосилен лукс, независимо кога е тя. Премахнете тази спънка *веднага*, доктор Бачълдър. Ясна ли съм?

Джеб кимна.

— Напълно. Ще се погрижа за тях.

Директора не изглеждаше убедена.

— Искам доказателство, че децата птици са елиминирани до утре в седем-нула-нула или ще елиминираме теб — отсече тя. — Разбрано

ли е?

— Да. — Джеб Бачълдър прочисти гърло. — Вече сме на позиция, Директоре. Просто трябва да им дам сигнал.

— *Ами, дай го тогава* — изръмжа Директора. — Държа, когато пристигнеш в Германия, вече да си приключил с това недоразумение. Иде знаменателен ден... зората на нова ера за човечеството... нямаме време за губене. Чака ни доста работа — трябва да намалим населението на света наполовина.

ЧАСТ ПЪРВА
ПО СЛЕДИТЕ НА ГОРЕЩИТЕ КУРАБИЙКИ
С ШОКОЛАД

1

— Стига с проклетия клаксон! — сопнах се и потърках чело.

Ръч се дръпна от кормилото. Шофираше Зъба.

— Съжалявам — рече тя. — Просто ми е страшно забавно — все едно си правим купон.

Поклатих глава и се втренчих навън през прозореца на микробуса, като се опитвах да овладеем раздразнението си.

Колосалният подвиг да се измъкнем от изключително зловещата и твърде смуцаваща централа на „Айтекс“ във Флорида сякаш се беше случил вчера, а всъщност оттогава бяха изминали четири дни. Да, преди четири дни Гази и Иги взривиха дупка в стената на централата, за да можем да избягаме от поредната си адска тъмница.

И понеже сме си вманиачени да не изневеряваме на *последователността*, отново бягахме.

Но пък си имахме интересна нелетяща промяна на темпото: движехме се с автомобил. Мъдро решихме да заемем осемместен микробус, който явно беше служил като „кола на любовта“ през осемдесетте: всичко беше покрито с китеници, прозорците бяха затъмнени, а около номера имаше неонена лампа. Нея я махнахме на мига, тъй като се набиваше прекалено много на очи.

Както никога имаше достатъчно място за всички ни: моя милост (Макс), нашия шофьор Зъба, Иги, който се опитваше да ме убеди да поверим волана на него, нищо, че беше *сляп*, Ръч, на предната седалка до Зъба, която просто не можеше да се отлепи от клаксона, Газопровода (Гази) и Ейнджъл, моето мъниче.

О, и Тото, говорещото куче на Ейнджъл. Дълга история...

Гази пееше някаква песен на „Уиърд Ал Янкович“^[1] и звучеше точно като оригинала. Невероятната му способност да имитира беше възхитителна, но увлечението му по функциите на човешкото тяло, което Уиърд Ал явно споделяше, вече ме дразнеше.

— Няма ли да *престанеш* да пееш за запек?! — простена Ръч, когато Гази поде втория куплет.

— Скоро ще спираме ли? — попита Тото. — Имам чувствителен пикочен мехур.

Той помръдна с нос и ме прикова с блестящите си очи — аз бях водачът и решението дали да спрем зависеше от мен. Както и близо милион други работи.

Огледах картата на екрана на преносимия компютър — в момента „пренесен“ в скута ми — и свалих прозореца, за да се ориентирам за местоположението ни по нощното небе.

— Да бяхте отмъкнали някоя кола с джипиес — обади се Тото услужливо.

— Би могло — отговорих. — Или пък да си бяхме взели куче, което не говори.

Стрелнах Ейнджъл с поглед, а тя ми се усмихна... ами, като ангелче.

Тото изпуфтя обидено, скочи в скута ѝ и сви малкото си черно телце на скок териер плътно в нея. Тя го целуна по главата.

Преди час най-сетне бяхме прекосили границата на щата Луизиана, подчинени безпрекословно на педантично обмисления и брилянтно начертан план — „да се насочим на запад“, далеч от нелепото ни изпълнение в Южна Флорида. Да не забравяме, че все още имахме мисия — да възпрем „Айтекс“, Училището, Института и всички останали, възнамеряващи да унищожат нас и целия свят. Признавам, амбициозни сме.

При поредната дупка в асфалта се смръщих и измърморих:

— Луизиана — щатът, в който пътната настилка е мит.

Надали щях да изтрая още дълго в колата. Разстоянието от „Евърглейдс“ до тук беше отнело на колела цяла *вечност* в сравнение с полета.

От друга страна, дори голям микробус на любовта от осемдесетте беше по-незабележим от шест летящи деца и говорещо куче.

Така че — газ.

[1] Weird Al Yankovic — американски музикант, автор на пародийни изпълнения — Бел.прев. ↑

Това за летящите деца не беше шега. Нито пък за говорещото куче.

Онези, които следят „Приключенията на удивителната Макс и нейния летящ, забавен легион“, може да прескочат следващите страница-две. За другите, които за първи път чуват за нас в тази книга, въпреки че тя е *номер три* от поредицата, ами... наваксвайте, хора! Не мога да си позволя два дни отпуска, за да ви разкажа всичко случило се досега! Ето ви една съкратена версия (която е доста добра, смее да добавя).

Група луди учени („луди“ в смисъл на побъркани, не на „полудели от гняв“, въпреки че доста от тях определено имат проблем с гнева, особено в мое присъствие) решили да си поиграят с рекомбинантните форми на живот, тоест да опитат да съчетаят ДНК от различни видове в едно тяло.

Повечето им експерименти се провалили убедително, макар че някои просъществували за кратко... „просъществуване“ е много щадящ термин. Оцелели само два от експериментите. Единият сме ние, децата птици, почти изцяло хора, но с известна доза птича ДНК в организма си.

Шестимата сме заедно от години. Зъба, Иги и аз сме „дъртите“, на четиринайсет. Лапацалото Ръч е на единайсет, Гази — на осем, а Ейнджъл — на шест.

Другият вид, който функционира добре и остава жив повече от няколко дни, са хумано-лупидните хибриди или вълкочовеците. Наричаме ги Заличители. Животът им продължава средно около шест години. Учените (Белите престилки) ги обучават да ловуват и да убиват — те са нещо като личната им армия. Силни кръвожадни твари, които обаче трудно овладяват импулсите си.

Ние шестимата бягаме, като в същото време се опитваме да осуетим плана на Белите престилки да ни унищожат заедно с по-голямата част от човечеството. Това явно ги влудява. Имам предвид

още повече. Затова те прибягват до радикални и в някои случаи нелепи мерки, за да ни заловят.

И така — това е животът ни накратко. Така нареченият ни живот.

Все пак, ако прочетеното по-горе е накарало въображението ви да препусне, ето ви още нещо интересно: Зъба започна свой блог (<http://maximumride.blogspot.com>). Не че е самовлюбен или се прави на модерен. Не, нищо подобно.

На тръгване от централата на „Айтекс“ „придобихме“ убийствено як лаптоп. При това — внимание! — се оказа, че той има постоянна сателитна връзка, така че сме онлайн непрекъснато. И понеже „Айтекс“ е световна свръхсекретна параноична организация, кодовете и паролите на връзката се сменят постоянно и е абсолютно невъзможно сигналът да бъде проследен. Това е ключът ни към всяко късче информация в света, което можем да си представим.

Да не забравяме и онлайн програмата на кината и отзивите за различни ресторанти. Само като си го помисля, ме обзема безбрежно задоволство.

Така де, благодарение на прекрасния ни лаптоп Зъба плясва в Мрежата всяка подробност за нашето минало, за Училището, за Института, „Айтекс“ и прочее, до която успеем да се докопаме. Кой знае, може би някой ще се свърже с нас и ще ни помогне да разбулим мистерията на съществуването си.

А междуременно сме в състояние да открием местоположението на най-близкия „Дънкин донътс“ само за секунди.

3

Оказа се, че да се движим по пътищата, като избягваме дупките в асфалта, ни коства твърде много усилия, затова убедих ятото да зарежем возилото и да продължим по въздуха.

Да се придържаме към онова, което можем да правим.

До полунощ вече бяхме прекосили Луизиана, бяхме навлезли в Тексас и се носехме към разлятата мъглява съвкупност от светлини на Далас. Насочихме се към най-неосветената зона, която намерихме, снишихме се и започнахме да се спускаме с плавни широки кръгове — все по-ниско и по-ниско.

Приземихме се в някакъв резерват и след около минута намерихме подходящи дървета, в които да преспим.

Да, в тях, не под тях. Аплодисменти за правителството, хайде, всички! От мен да знаете — резерватите са ценен природен ресурс! *Нека ги опазим!* Било то и само заради мутиралите деца птици във вашия окръг.

— Е, планът ти придоби ли някакви по-конкретни измерения? — попита Зъба.

Бяхме изпълнили ритуала с юмруци за лека нощ и останалите вече спяха. Просната на дебелия клон на една ела, аз поклацах крака си, унесена в мечти за горещ душ.

— Колкото и да се опитвам да събера две и две, все получавам трийсет и седем — отговорих аз. — Известните ни фактори са Училището, Института, „Айтекс“, ние, Заличителите, Джеб, Ан Уокър, другите експерименти, които открихме в Ню Йорк... Каква обаче е общата картинка? И къде е връзката между отделните елементи? Как точно трябва да спася света?

Не можех да призная пред по-малките, че не знам. Децата се нуждаят от човек, който да ги напътства, от човек, който контролира нещата. Така де, нямам предвид *себе си*. Но повечето деца имат такава нужда.

— Нещо ме кара да мисля, че трябва да започнем от Училището — продължих, въпреки че самата мисъл за него караше стомаха ми да

се свие инстинктивно. — Помниш ли думите на Ейнджъл? Че дочула в мислите на хората в Училището за някакво чудовищно бедствие, след което почти няма да има оцелели?

Да, прочетохте правилно. Ейнджъл можеше да „чува“ мислите на хората. Поредното доказателство, че не сме обикновени дечурлига. Ейнджъл можеше не само да чете мисли, а понякога и да ги контролира.

Зъба кимна.

— И че ние ще оцелеем, защото имаме криле. И вероятно ще отлетим далеч от бедствието, каквото и да е то.

Умълчах се за около минута. Умът ми работеше толкова трескаво, че главата ме заболя.

— Имам два въпроса — обади се Зъба. Очите му бяха като късчета от нощното небе. — Първо, къде е Гласът ти? Второ, къде са всички Заличители?

— И аз се питах същото — отвърнах.

Онези от вас, които не са наясно, ще се зачудят — *какъв* Глас?

Ами, тъничкият Гласец, който чувах в главата си, разбира се. Какво, вие нямате ли си? Е, аз си имам.

Вярно, в последно време не се беше появявал, но това вероятно се дължеше на някаква техническа засечка. Така де, Гласът ми не беше на стандартно работно време. Твърде смело беше да се надявам, че е изчезнал завинаги. В същото време с известно притеснение осъзнах, че без него се чувствам *самотна*.

— Единственото обяснение, което ми идва наум, е, че може би излъчват Гласа в главата ми и просто сме излезли извън обхвата им.

Зъба вдигна рамене, а аз продължих:

— Да... Казва ли ти някой... — Огледах бързо небето над нас. — Колкото до Заличителите, и на мен ми е чудно — това е най-дългият период, в който не сме ги виждали.

Бях убедена, че ни намират с помощта на микрочипа, който все още беше в ръката ми, но не бяхме срещали и един Заличител от четири дни. Обикновено се материализираха от нищото, независимо къде се намирахме и какво правехме. Напоследък обаче на заличителския фронт беше настъпило злокобно затишие.

— Неприятно е и създава усещането, че предстои нещо по-лошо. Сякаш над главите ни е надвиснал еднотонен метален сейф, който ще

падне всеки миг.

Зъба кимна и рече замислено:

— Знаеш ли на какво ми напомня? Когато се задава буря, всички животни някак я усещат и се скриват. Внезапно изчезват и птиците, и всички звуци. Но огледаш ли се, ще установиш, че към теб се носи торнадо.

Повдигнах вежди.

— Значи според теб Заличителите са изчезнали, за да се спасят от задаващо се бедствие, така ли?

— Ами, да — отвърна той.

Облегнах гръб на ствола на дървото и отново зарях поглед в небето. Бяхме на около шестнайсет километра от Далас, но дори и тук светлините на града засенчваха звездите. Не знаех отговорите. Внезапно ме обзе усещането, че вече не знам нищо. Имаше само едно ясно нещо в живота ми — петте деца около мен. Те бяха единственото, в което бях сигурна, единственото, на което можех да повярвам.

— Заспивай — рече Зъба. — Аз ще поема стражата. Така или иначе, искам да погледна блога си.

Още преди да посегне към лаптопа в раницата си, клепачите ми натехаха.

— Феновете все още ли следят всяка твоя дума? — обади се Макс сънено малко по-късно.

Зъба вдигна очи от екрана. Нямахше представа колко време беше минало. На фона на едва доловимия розов оттенък на хоризонта останалата част от небосвода сякаш беше още по-черна. Той обаче различаваше ясно всяка луничка по умореното лице на Макс.

— Аха — отговори.

Тя поклати глава и се отпусна в извивката на един дебел клон. Очите ѝ отново се притвориха, но той долавяше, че не е заспала — мускулите ѝ все още бяха напрегнати, а тялото ѝ стоеше сковано.

Трудно ѝ беше да свали гарда си. Всъщност трудно ѝ беше да се отпусне по принцип. Носеше голям товар на генетично подобрените си плещи и като цяло се справяше удивително добре.

Но никой не беше свършен.

Зъба отново погледна екрана. Беше го изключил, когато Макс се приведе по-близо. Сега тупна мишката с палец и екранът оживя.

Блогът му ставаше все по-популярен — мълвата растеше. Само за няколко дни от двайсет посещения беше стигнал до над хиляда. Хиляда четящи всичко, което имаше да напише... А утре вероятно щяха да са още повече.

Добре, че имаше автоматична проверка на правописа.

Съобщението, грейнало от екрана в момента обаче, беше твърде необичайно. Не можеше да му отговори, нито да го проследи, не можеше дори да го изтрие — след известно време се появяваше отново.

Беше го получил и вчера. Прочете новото и се опита да разшифрова произхода и значението му. Огледа предпазливо останалите от ятото, спящи непробудно по околните дървета. Зората приближаваше с всяка секунда, а самият Зъб беше доста изморен.

Иги се беше проснал през два клона с полуразперени криле. Устата му зееше, а единият му крак потръпваше леко.

Ръч и Ейнджъл се бяха сгушили на кълбо близо една до друга в извивките на дебелите клони на един кичест дъб. Тото се беше свил в скута на Ейнджъл, а тя го беше прегърнала покровителствено с едната си ръка. Зъба беше готов да се обзаложи, че ѝ е доста топло с хъркащата космата печка в скута ѝ.

Газопровода почти не се виждаше — беше си намерил широка хралупа, създадена някога от удар на мълния. Изглеждаше по-малък от осемгодишен, мърляв и пребледнял от умора.

И Макс... Спеше леко и докато сънуваше повдигаше вежди по типичния за нея начин. Сега сви едната си ръка в юмрук и се размърда на клона.

Зъба отново сведе очи към съобщението на екрана, което повтаряше полученото вчера.

Един от вас е предател — гласеше то. — *Един от ятото не е чист.*

Досега не бяхме ходили в Далас, затова на следващия ден решихме да посетим мемориала на Джон Ф. Кенеди като част от нашия тур „Забележителностите на Тексас“. Искам да кажа, че останалите го решиха, след като отхвърлиха с мнозинство налудничавото предложение от моя страна да се покрием.

И така, ето ни на мемориала на открито. Трябва да призная, че на мен лично няколко обяснителни табели не биха ми били излишни.

— Това ще се стовари на главите ни всеки момент — обади се Тото, втренчил поглед в четирите стени^[1], извисяващи се около нас, и се озърна подозрително.

— Не пише нищо за президента Кенеди — оплака се Газопровода.

— Вероятно се очаква да знаеш нужното, преди да дойдеш тук — рече Иги.

— Бил е президент — започна Ръч и прокара тъмната си ръка по гладкия бетон. — И са го убили. Струва ми се, че са го смятали за добър президент.

— Аз продължавам да твърдя, че е имало и втори стрелец. — Тото подуши нещо и тупна на тревата.

— Хайде вече да тръгваме, моля ви — рекох. — Преди да се изсипе някой автобус с ученици...

— Добре — съгласи се Иги. — Но после какво? Няма ли да измислим нещо забавно?

Явно непрекъснатата гонитба с кръвожадни Заличители и побъркани учени не беше достатъчно забавна за него. Днешните деца са толкова разглезени!

— Има музей на криварките — обади се Ръч.

Откъде го беше научила? Нямах никаква представа.

Зъба отвори лаптопа си и зареди туристически сайт за Далас.

— Има и голям музей на изкуствата — оповести без особен ентузиазъм. — И аквариум.

Ейнджъл седеше кротко на земята и приглаждаше все по-опърпаната козина на своето плюшено мече Селесте.

— Аз съм за музея на краварките — рече тя.

Прехапах устни. Не можеше ли просто да се ометем от тук, да се скрием някъде и да премислим положението на спокойствие? Аз ли бях единствената, която изпитваше належаща нужда да си изясни какво, по дяволите, става?

— Има футболен мач — каза Зъба.

Лицето на Иги светна:

— Вярно?

— Тази вечер, на стадиона „Тексас“ — Зъба хлопна екрана на лаптопа и се изправи. — Мисля, че трябва да идем.

Вторачих се в него.

— Луд ли си? Как така ще ходим на футболен мач?! — изфучах с присъщите си деликатност и такт. — Да се наврем в тълпа от десетки хиляди хора, в затворено пространство, обсипано с камери... Бога ми, самата мисъл за това е кошмарна!

— Стадионът „Тексас“ е открит — рече Зъба твърдо. — Днес играят „Каубойс“ и „Чикаго беърс“.

— Там сме! — викна Иги радостно и размаха юмрук.

— Зъб, може ли да поговорим насаме? — троснах се аз и му направих знак да ме последва извън мемориала.

Излязохме през един отвор в бетона и се отдалечихме на няколко метра. Сложих ръце на кръста си.

— Откога ти вземаш решенията? — попитах. — Няма да ходим на никакъв мач! Навсякъде ще има камери. Откъде изобщо ти *скимна*!

Зъба ме измери сериозно с безизразен поглед.

— Първо, мачът ще е върховен. Второ, време е да заживеем свой собствен живот. Трето, да, ще има камери навсякъде. Ще ни видят. Училището, Института, Джеб и останалите Бели престилки вероятно следят всички камери на обществени места. Така че ще разберат къде сме.

Бях бясна и мислите ми препускаха неориентирано.

— Интересно... Когато стана тази сутрин, не даваше вид, че си загубил *разсъдъка* си.

— Ще разберат къде сме и ще ни погнат — каза Зъба мрачно. — И така ще разберем откъде се задава торнадото.

Накрая прозрението ме огря.

— Искаш да ги предизвикаме!

— Това неведение е непоносимо — рече той тихо.

Претеглих находчивостта на предложението на Зъба срещу моето желание да запазя водачеството си. Накрая въздъхнах и кимнах:

— Добре, разбирам. С други думи, съвсем скоро ни очаква ожесточена схватка. Обаче си ми *длъжник*, да знаеш. *Футбол*, за Бога!

[1] Мемориалът представлява огромна стая с четири бетонни стени без покрив в памет на президента Джон Фицджералд Кенеди, застрелян в Далас през 1963 г. — Бел.прев. ↑

Може да ви прозвучи чудно, но жителите на Тексас са *много* привързани към контактните спортове. Бебетата, издокарани в гащеризони на „Каубойс“, съвсем не бяха малко.

Откровено ненавиждах идеята да сме тук и нервите ми бяха опънати като повод на ротвайлер. Стадионът „Тексас“ беше с размерите на — познайте — Тексас и около нас имаше над шейсет хиляди тъпчещи се с пуканки причини да изтрещя.

Ръч нагъваше син захарен памук и поглъщаше всичко наоколо с ококорените си като чинии очи.

— *Искам* огромна перука! — възкликна тя развълнувано и ме задърпа за ръкава.

— Ти си виновен — казах на Зъба, който едва сдържа усмивката си.

Местата ни бяха на долните редове по средата, възможно най-далеч от всички възможни изходи. За мен щеше да е огромно щастие — или поне нещастие то ми щеше да намалее значително, — ако се бяхме настанили високо горе, близо до широкия отвор. Тук долу се чувствах приклещена като в капан... нищо, че стадионът нямаше покрив.

— Припомни ми защо точно сме тук? — рекох, без да спирам да сканирам околността с очи.

Зъба метна няколко карамелизирани пуканки в устата си.

— Тук сме, за да видим как мъжествени мъже практикуват мъжествен спорт.

Проследих погледа му: беше вперен в мажоретките на „Далас каубойс“, които далеч не се държаха мъжествено, колкото и да се опитвах да си го внуша.

— Какво става? — попита Иги.

За разлика от останалите, той също беше напрегнат като мен. Намираше се на непознато място, заобиколен от силни ечащи шумове, неспособен да се ориентира. Зачудих се кога ли щеше да изпадне в истерия.

— Ако се случи нещо — казах му, — се изправи на стола си и излети — десет метра напред и право нагоре. Ясно?

— Да — отвърна той, обърна притеснено глава и избърса длани в мърлявите си дънки.

— Искам да стана мажоретка — пророни Ръч замечтано.

— О, за Бога! — троснах се аз, но погледът на Зъба ме накара да млъкна.

„Не съсипвай момента й“ — казваха очите му. Независимо колко заблуден и сексистки беше този момент. Отвътре изгарях — изобщо не трябваше да се съгласявам на това. Фактът, че Зъба беше настоял, ме дразнеше допълнително. При вида му как точи лиги по отвратително закачливите мажоретки побеснях още повече.

— Облечени са в тесни къси гащета. Едната е с дълга червена коса — шепнеше той на Иги, който кимаше задълбочено.

А всички знаем колко обичаш дълга червена коса — помислих си аз и си припомних усещането, когато го бях видяла да целува Червенокосото чудо във Вирджиния. Жлъчта щеше да прогори дупка в стомаха ми.

— Макс? — погледна ме Ейнджъл.

Сплъстените й руси къдрици ме наведоха на мисълта, че трябва в най-скоро време да им намеря баня.

— Кажи, захарче? Гладна ли си? — помахах на един продавач на хотдог.

— Не. Тоест да, искам два хотдога... Тото също иска два... Но исках да ти кажа, че всичко е наред.

— Кое „всичко“?

— Всичко. — Тя ме погледна чистосърдечно. — Всичко ще се нареди, Макс. Стигнахме до тук — очаква се, че ще оцелеем. Ще оцелеем, а ти ще спасиш света, какъвто е планът.

Е, понякога действителността ни напомня за себе си, нали?

— Не се чувствам добре на стадиона — обясних и си наложих да изглеждам спокойно.

— Знам. И се дразниш, че Зъба оглежда момичетата. Обаче на нас все пак ни е забавно, Зъба все още те обича, а ти все така ще спасиш света. Нали?

Зяпнах, а умът ми трескаво запресмята на кое от твърденията да отговоря първо — Зъба ме обича? — когато дочух нечий шепот:

— Това не е ли едно от онези деца птици?

Двете с Ейнджъл се спогледахме. Гледаше ме с разбиране, което далеч надхвърляше шестте ѝ години.

Само след няколко секунди и останалите от ятото чуха шепота. Ставаше все по-настойтелен и вече пълзеше наоколо.

— Мамо! Това не са ли онези деца птици, за които пишеше във вестника?

— Джейсън, виж там! Не са ли онези деца от снимките?

— Божичко!

— Ребека, ела да видиш!

И прочее. Явно някой фотограф беше успял да ни хване как отлитаме от „Дисни уърлд“ и беше засипал вестниците със снимките ни. Има си хас да успеем да се насладим на един проклет футболен мач, без да настъпи суматоха.

С крайчеца на околото си видях, че двама охранители в сини униформи се насочват по пътеката към нас. Огледах се на триста и шейсет градуса: никой не се беше преобразил в Заличител, но цяла тълпа зрители бяха впили очи в нас. Устите на повечето зееха удивено.

— Да бягаме ли? — попита Гази разтревожено, докато изследваше тълпата и чертаеше маршрути за бягство, както бяхме обучени.

— Бягството няма да е достатъчно — отговорих.

— Мачът дори не е започнал — обади се Тото недоволно изпод мястото на Иги. — Заложих на „Беърс“!

— Моля заповядай! Можеш да останеш и да видиш как ще завърши срещата.

Изправих се и стиснах в ръце раниците ни, докато броих всички ли са тук. Както обикновено.

Тото изпълзя и скочи пъргаво в ръцете на Иги.

Потупах ръката на Иги два пъти. След миг се бяхме изправили на седалките. Жуженето на гласовете около нас се усили, заля ни и преди да се усетя, шестметровите ни лица грейнаха от огромните екрани на стадиона. Точно както искаше Зъба. Надявах се, че е доволен.

— Спасяваме се във въздуха на „три“ — казах.

Още двама охранители крачеха пъргаво към нас отдясно.

Хората взеха да се дърпат встрани. Поблагодарих се наум, че смотаната управа на стадиона беше забранила внасянето на оръжие. Вече и мажоретките бяха впили очи в нас, въпреки че не бяха прекратили съчетанието си.

— Едно — започнах и всички скочихме във въздуха над главите на публиката.

Пуф! Разтворих широко криле с мощен тласък. Размахът ми е около три и деветдесет сантиметра от край до край, а този на Зъба и на Иги е дори по-голям.

Обзалагам се, че изглеждахме като ангели отмъстители, надвиснали над удивената тълпа. Доста опърпани ангели отмъстители. Ангели, които се нуждаят от една хубава баня.

— Хайде! — наредих, като продължавах да следя хората отдолу за Заличители.

Последната партида Заличители можеха да летят, но за момента никой освен нас не се беше издигнал във въздуха.

С няколко маха се изравнихме с ръба на козирката отгоре. Под нас се простираше ярко осветеното игрище и малките личица, които ни гледаха. Някои хора размахваха ръце във въздуха с усмивка. Повечето изглеждаха стреснати и уплашени. На няколко лица беше изписан гняв.

Нито едно от лицата обаче не се беше удължило и покрило с козина и с несъразмерни кучешки зъби. Всички си оставаха човешки.

Изстреляхме се в нощта в съвършена формация като изстребители. В главата ми се въртеше един въпрос... *Къде бяха изчезнали Заличителите?*

— Беше гадно, но в същото време беше яко — каза Гази. — Почувствах се като „Сините ангели“^[1]!

— Да, с уточнението, че „Сините ангели“ са изключително добре обезпечен, оборудван, обучен, нахранен и без съмнение блестящ от чистота екип първокласни военноморски пилоти — казах аз. — Докато ние сме шайка безпарични, необорудвани, полуграмотни, далеч не добре нахранени мърляви хибриди между хора и птици. Разбира се, с това изключение сме абсолютно еднакви.

Обаче разбирах какво има предвид. Колкото и да бях ядосана, че изобщо се стигна до това положение, и да ненавиждах мисълта, че отново сме бегълци, и колкото и уязвими да бяхме след последния ни скромен номер, усещането от това да летим в стегната формация, разперили широките си красиви и внушителни криле... беше невероятно.

Гази се усмихна колебливо — долавяше колко съм напрегната и не можеше да разбере дали се шегувам. Седнах, забучих сламката в една кутийка със сок, изсмуках съдържанието ѝ, хвърлих я и изпих следващата.

Бяхме се скрили в планините около Тексас, близо до границата с Ме-хи-ко^[2], на дъното на един дълбок и много тесен каньон, който предлагаше завет от вятъра. Бяхме наклали и малък огън.

Не се бях ядосвала толкова много и за толкова дълго на Зъба от... ами, никога. Вярно, бях дала съгласието си за тъпата му идея, но сега, като се замислех, тя беше поне шест пъти по-тъпа, отколкото ми се беше сторила отначало.

— Хм-м — каза той, втренчен в лаптопа. — Навсякъде сме — в новините по телевизията, по вестниците, по радиото. Явно доста хора са успели да ни снимат.

— Виж ти! — обадох се аз. — Това обяснява звука на хеликоптери, който чухме.

— Добре ли си, Макс? — попита Ръч плахо.
Усмигнах ѝ се почти убедително.

— Разбира се, миличка. Просто съм... уморена.

Не се сдържах и стрелнах Зъба с поглед.

Той вдигна очи.

— Днес имам сто двайсет и една хиляди посещения.

— Какво-о-о? Сериозно?

Толкова много хора го следяха? Та той едва пишеше!

— Да. Хората се организират и дори се опитват да намерят информация за нас.

Иги повдигна вежди.

— А ако Белите престилки ги спипат?

— За какво пишеш?

Признавам, че скоро не бях чела блога му. Бях твърде заета с оцеляването ни и други подобни дреболии.

— За нас. Опитвам се да подредя парчетата от пъзела. И се надявам някой да ни помогне да видим общата картина.

— Добра идея, Зъб — каза Ейнджъл и обърна другата страна на хотдога си към огъня. — Трябва да намерим връзки.

Какво искаше да каже с това?

Връзките са важни, Макс.

Добре дошъл обратно, Глас.

[1] „Сините ангели“ (the Blue Angels) — демонстрационната ескадрила на военноморския флот на САЩ. — Бел.прев. ↑

[2] „Мехико“ — начинът, по който мексиканците произнасят името на своята държава. — Бел.прев. ↑

Толкова се стреснах от внезапната поява на Гласа, че подскочих и едва не паднах от каменната стена.

Инстинктивно пипнах слепоочието си, сякаш щях да почувствам как Гласа се носи под кожата ми подобно на река.

— Добре ли си? — пресегна се Иги и ме пипна по крачола. Беше усетил, че подскочих.

— Да — промърморих аз и се отдалечих от останалите. Усетих, че ме гледат, но нямах сили за обяснения.

Глас... Отдавна не ми беше досаждал — помислих.

Справяше се доста добре и без мен — отговори той.

Както и преди, не можех да преценя дали беше млад, или стар, мъжки или женски, човешки или механичен. На мига усетих шизофренията на чувствата си: част от мен беше ядосана, уязвена, подозрителна, обидена, докато друга беше завладяна от облекчението, че вече не съм толкова самотна.

Което беше тъпо. Живеех с петимата си най-добри приятели и с кучето. Те бяха семейството и животът ми. Как така се чувствах самотна?

Всички винаги сме самотни, Макс — каза Гласът, закачлив както обикновено. — Именно затова връзките са важни.

Пак ли си чел пожелания от картички? — помислих.

Излязох на входа на каньона и осъзнах, че на около три метра от мен скалната издатина свършва над далеч по-дълбок и голям каньон.

Връзките, Макс. Спомняш ли си съня си?

Повдигнах вежди. Нямах представа за какво говори.

Имаш предвид съня ми как ставам първата птицо-американка, избрана за Мис Америка? — помислих заядливо.

Не. Сънят как Заличителите те преследват, а ти бягаш през гората и накрая стигаш до върха на скала. След което скачаш от ръба и политаш. И се измъкваш.

Дъхът ми излезе от гърдите с тежка въздишка. Не бях сънувала този сън откакто... ами, откакто той беше заменен от действителност,

която беше далеч по-ужасна. Откъде знаеше той за него?

— Е, и? — казах на глас.

Този каньон доста напомня съня ти. Изглежда, си затворила кръга.

Никаква идея... Думите му звучаха напълно непонятно.

Връзките. Да събереш парченцата. Сънят ти, лаптопа на Зъба, хората, които срещна, местата, на които попадна. „Айтекс“, Училището, Института. Всичко това не е ли свързано?

Добре, но как точно? — извиках наум.

Почти бях убедена, че го чух да въздъхва, но може би просто си въобразявах.

Ще разбереш. Ще го измислиш. Преди да е станало твърде късно.

Много успокояващо — помислих ядосано. — *Благодаря.*

През ума ми мина нещо друго.

Глас? Къде изчезнаха Заличителите?

Както винаги, той не благоволи да отговори на подобен ясно зададен въпрос — не, това би било твърде лесно. Не може просто да дадеш парченцето сиренце на опитната мишка — трябва да я накараш да си го заслужи, нали?

Повдигнах рамене, обърнах се и тръгнах към останалите.

Мъртви са, Макс — каза Гласът. — *Всички те бяха... отзовани.*

Заковах се на място шокирана. Гласът винаги ми даваше само откъслечна информация, но поне — доколкото знаех — не ме беше лъгал (което не означаваше нищо). И все пак... мъртви?

Мъртви — повтори той. — *Отзоваха ги. Клоновете на организацията по целия свят елиминират рекомбинантните си ДНК-експерименти. Вие сте сред малкото оцелели. И скоро ще дойде и вашият ред.*

И зазвучава злокобна музика, нали? „Скоро ще дойде и вашият ред.“ Чудо голямо! Опитвах се да ни заловят от четири години, но досега не се бяха справили особено добре.

Върнах се при останалите.

— Добре ли си? — попита Зъба.

Кимнах, но си спомних, че му бях ядосана. Въртнах се и демонстративно седнах до Ръч от другата страна на каньона.

— Пак чух Гласа — рекох.

— Какво ти каза? — поинтересува се Ръч, след което отхапа от навитото на руло парче салам.

Ейнджъл и Тото се втрениха в мен напрегнато, а Зъба спря да пише на клавиатурата.

— Според думите му напоследък няма Заличители, защото всички са мъртви — изтърсих без заобикалки.

Останалите ококориха очи като паници.

— Как така всички са мъртви? — озадачи се Ръч.

Поклатих глава.

— Не знам. Ако не се занася с мен, вероятно има предвид, че... всички Заличители са си полегнали на тихо под земята.

Замислих се за Ари, сина на Джеб, когото бяха заличителизирали, и в гърдите ми се надигна тъпа болка. Горкият Ари! Какъв скапан живот му се беше паднал, при това — съвсем кратък.

— И кой е виновен за смъртта им? — Въпросът на Зъба улучи точно в десетката, както обикновено.

— Гласът твърди, че... всички клонове на „Айтекс“, Института и Училището по света са започнали елиминация на своите рекомбинантни ДНК-експерименти. И че ние сме почти единствените оцелели.

Постепенно смисълът на казаното кристализира в съзнанието ми. През тялото ми премина ледена тръпка и аз обвих ръце около коленете си.

Умълчахме се за около минута, докато осмислим чутото.

Накрая Тото се обади:

— Да знаете, ако някой се поинтересува — не мога да говоря.
Ясно ли е?

Завъртях очи.

— О, да, това определено ще ги заблуди!

— Какво ще правим? — попита Газопровода.

Имаше разтревожен вид. Дойде и седна по-близо до мен. Пресегнах се и разроших гребена коса, който беше доста пораснал.

Трябваше да им вдъхна кураж, за да имаме сили да съберем парчетата от пъзела. И да затрием няколко Бели престилки по пътя.

— Имаме мисия...

— Имаме нужда от дом — почти ме прекъсна Зъба.

— Моля? — рекох озадачено.

— Трябва да си намерим постоянен дом — повтори Зъба сериозно. — Няма да издържим още дълго на тази гонитба. Според мен по-добре да зарежем мисията. Нека взривят света! Да си потърсим скривалище, на което никой няма да ни намери и просто... да *оживеем*.

Втренчихме се в Зъба. Това беше най-дългото изречение, излизало от устата му някога.

— Не може да изоставим мисията... — започнах, но Ейнджъл ме прекъсна:

— Да! Нуждаем се от дом!

— Дом! — каза Газопровода с потреперващ глас.

— Истински дом, по-хубав от последния — съгласи се и Ръч въодушевено. — Без възрастни, без училище и училищни униформи.

— Дом с двор с много трева — добави и Тото. — Втръсна ми от тези прашни камънаци.

Нима само аз исках да разбера какво се случва, какво ни бяха причинили и защо? Бяха готови да зарежат всичко, въпреки преживяното в последните месеци, така ли? Въпреки отвличането на Ейнджъл, Ню Йорк, тунелите на метрото, плажа, живота ни с Ан Уокър, онова училище...

Хм. Добре де. Признавам, може би се бяха поуморили от вечните страх, болка и хаос, но все пак...

— Иги? — опитах се да прикрия умолителната нотка в гласа си.

— Да видим... — започна той и вдигна длани, сякаш бяха везни. — Хм-м. От едната страна имаме непрекъснатото отчаяно истерично бягство, ден след ден, без никаква представа какво ще ни се случи и дали ще доживеем до следващото утро...

Повдигнах вежди — проумях какво ще бъде продължението.

— От другата е домът: скрито, безопасно място с уютно легло всяка вечер и спокойствие, място, където не се налага през пет минути да се борим за живота си...

— Добре, добре — казах аз. — Няма нужда да натякваш.

Впиха погледи в мен с очакване.

Какво му ставаше на Зъба? Защо ми правеше напук по този начин? Доскоро връзката помежду ни беше изключително силна, чувствах го като най-добрия си приятел във вселената, човека, на

когото винаги можех да разчитам. Сега го погледнах и ме обзе усещането, че изобщо не го познавам.

Неохотно повдигнах едното си рамо.

— Както искате. Дом да бъде. Щом това е желанието ви...

Еуфоричните им викове ме накараха да се почувствам още по-зле.

— Аз няма да се откажа от мисията.

Произнесох го достатъчно силно, така че Зъба — на няколко метра от нас — да ме чуе.

Намирахме се едва на две хиляди и четиристотин метра височина във въздуха, но беше доста студено, вероятно под нулата. Очите ми непрекъснато сълзяха от вятъра.

— Знам.

— Това е пълна глупост — казах.

Под мен река Пекос се виеше като тънка лъскава змия през западните предели на Тексас.

— Надеждите и мечтите им не са глупост — отвърна Зъба.

По бузите ми изби руменина.

— Нямах това предвид — изръмжах. — Просто... Тръгнахме в някаква посока, а сега се отказваме да я следваме. Един ден се очаква от мен да спася света, на следващия оглеждам къщи за продажба. Не разбирам. Плюс това благодарение на твоя план не можем дори да се изплюем, без някой да ни забележи и да ни разпознае. С кой акъл се съгласих на това!

Зъба отвори уста, но го прекъснах:

— *Плюс това* в момента малките са поверени на грижата на слепец и говорещо куче. Явно съм полудяла! Така де, повече от обичайното. Връщам се.

Свих едното си крило, готова да опиша широк кръг и да поема обратно, но Зъба се вклини пред мен с каменно лице.

— Обеща! — каза той за мое удивление. — Каза, че ще огледаме набързо наоколо и ще потърсим подходящо място.

Продължавах да се чумеря. Мислено се поблагодарих, че никой не ми беше правил забележката как от това така лицето ми погрознява.

— Остави техните взривове, глобални затопляния и замърсявания — продължи той. — Ти, аз и другите ще си намерим някое безопасно местенце. Ще се появим отново, когато всички

останали вече са изчезнали и играта им на световно господство е приключила.

Напоследък определено беше станал доста приказлив.

— Чудесен план! Само дето тогава няма да ни е възможно да излизаме, защото слънцето ще ни изпържи поради липсата на озонен слой — рекох ядосано. — Ще трябва да живуркаме дълбоко във влажните пещери и да се храним с белезникави буболечки, тъй като всичко останало, което има някакъв вкус, ще е наблъскано с живак, радиация или нещо подобно!

На лицето на Зъба се изписа познатият ми израз на сдържано търпение и това, разбира се, накара чашата ми да прелее.

— Няма да има телевизия и радио, тъй като всички хора ще са *мъртви!* — Бях набрала инерция. — И единственото ни забавление ще бъде изпълнението на песента на Гази за запека! Няма да има увеселителни паркове, музеи, зоопаркове, библиотеки и удобни обувки! Ще бъдем като пещерни хора и ще се опитваме да си съшием дрехи от растителни влакна. Няма да имаме нищо! *Нищо!* И всичко това само защото ти и малките искате да се излежавате в някой удобен фотьойл в най-важния момент от историята!

На устата ми беше излязла пяна.

Зъба ме погледна.

— Може би не е лошо да те запишем на курс по плетене. За по-късно, когато дойде ред на растителните влакна.

Опулих се насреща му, изумена, че моето описание на апокалипсиса му се струваше толкова забавно. Нещо в мен се пречупи. В последните двама и четири часа всичко се беше обърнало надолу с главата. Предишният ми живот беше отвратителен, но този — направо не беше за вярване, — беше *още* по-отвратителен.

— Мразя те! — изкрещях в лицето му.

Свих криле, наклоних тяло и се понесох към земята с над триста и двама километра в час.

— Не е вярно-о-о-о! — Гласът на Зъба се стопи в нищото далеч над мен.

Вътре в главата ми, почти заглушен от воя на вятъра в ушите ми, чух как Гласът изцъка.

Вие двамата сте луди един по друг — каза той.

— О, да! Нямаме час за лягане. Това е прекрасно — припяваше си Гази и танцуваше наоколо.

— Вижте, това, че Макс я няма, не значи, че правилата отпадат — рече Иги и се обърна към него. — Тя ви повери на мен. Възнамерявам да направя всичко, което...

Не успя да задържи сериозното си изражение повече, избухна в смях, преви се и се хвана за корема.

Ръч завъртя очи и двете с Ейнджъл се усмихнаха. Ръч взе шепа камъчета и внимателно започна да ги разпределя между вече направените няколко купчинки.

— Манкала^[1], значи? — изсумтя Тото и легна до тях. — При следващия пазар трябва да задигнем едно тесте карти. За да можем да играем на покер. Ще ви разбия!

Малкото му лъскаво носле потръпна и той се втрени в играта.

— Добра идея — каза Ръч, докато Ейнджъл редеше своите камъчета.

Като се замисли, не можеше да си представи как точно Тото щеше да държи картите. Дали нямаше обърнат встрани палец, скрит в козината? Хм, това не беше изключено. Погледна зад себе си — имаше достатъчно място, така че тя разпъна леко криле и ги протегна с наслада.

— А-а-ах!

— И аз искам криле — каза Тото не за първи път. — Ако можех да летя, нямаше да се налага да ме носите. Щом могат да присадят криле на огромните тромави Заличители, със сигурност биха могли да сложат едни и на мен.

— Ще боли, Тото — рече Ейнджъл, съсредоточена в играта.

— Според вас Заличителите наистина ли са изчезнали? — попита ги Ръч.

Отзад се чуваше гласът на Иги:

— Не, гледай — пали се с искрата. А тя пък се получава с кремъка, виждаш ли?

— Да... А белината за какво ни е? — измърмори Гази, след което гласовете им заглъхнаха.

Ръч въздъхна. Ето затова искаше Макс и Зъба да са тук — за да се справят с подобни ситуации.

— Ей, банда? — повика ги Иги.

Ръч вдигна поглед.

— Един учебен полет? — предложи той. — Да покръжим малко, както ни научиха мишеловите? Какво ще кажете?

— Да, става — каза Ейнджъл и се усмихна на Ръч. — Така или иначе, щеше да спечелиш.

Ръч се ухили:

— Факт.

Тя се изправи, изтупа дънките си от прахоляка, прибра криле и се приближи до изхода на малкия каньон.

Едно по едно децата птици скочиха от скалата, като полетяха малко надолу, преди да разперят леките си здрави криле и да овладеят вятъра. Ръч обожаваше това усещане, чувството за сила и свобода, мисълта, че можеше да се издигне над земята подобно на ангел. Когато си поискаше.

Тя се усмихна на Ейнджъл. Когато момиченцето се обърна, за да отвърне на усмивката ѝ, очите ѝ внезапно се уголемиха и на лицето ѝ се изписа ужас. Огромна сянка закри слънцето над ятото и Ръч се завъртя рязко.

Към тях се носеше огромно плътно ято Заличители. Бяха се завърнали!

[1] Манкала — тип игри, свързани с местене на зърна (в случая камъчета) на купчинки. — Бел.прев. ↑

— Сериозен съм, трябва да поговорим — каза Зъба.

Въздъгнах и вперих очи в небето.

— Все едно слушам делфини — заговорих сама на себе си на глас. — Чувам звуците им, но не намирам никакъв смисъл. — Сложих ръце на хълбоците си и огледах пейзажа под нас. — Няма източници на вода. Продължаваме.

Скочих от ниското скално възвишение, без да изчаквам реакцията му, и замахах мощно с криле към слънцето. Вече бяхме направили две спирки, но и двете места не предлагаха всичко, от което се нуждаехме — близък източник на храна, вода и безопасност.

Упражнението беше абсолютно безсмислено — за разлика от първоначалния ми план, който си имаше съвсем определен смисъл.

Без да обръщам глава, завъртях очи, за да се уверя, че дългите криле на Зъба махат след мен. Той се държеше странно. Надали го бяха подменили с клонинг, както сториха с мен по-рано. Да, драги мои, в моя живот подобни подозрения са напълно в реда на нещата, затова по-добре се благодарете за онова, което имате.

Може би просто наистина иска да поговорите — каза Гласът.

Да бе! Понеже Зъба е царят на изказването на чувствата си — помислих в отговор. — Друго е. Има нещо, което премълчава.

Щях да го изкопча от него при следващото ни спиране. Поне тази загадка можех да реша — дори и ако трябваше да го накарам да изплюе камъчето с бой.

— Знаех си, че е прекалено хубаво, за да е вярно — викна Гази.
— Заличителите били мъртви, а!

— Не *усетих*, че идват — рече Ейнджъл объркано.

Сърцето на Ръч затуптя забързано и пулсът закънтя в ушите ѝ. Тези Заличителите се движеха в по-добър синхрон от всички, с които се бяха сблъскали досега, но все пак летяха странно и тромаво. Ръч хвърли последен поглед към Ейнджъл, след което се зарея нагоре точно преди Заличителите да ги нападнат.

Съсредоточи се. Това им повтаряше Макс непрекъснато.
Съсредоточи се.

Ръч го направи и се стовари върху един Заличител, като заби маратонките си в главата му. После се завъртя и вряза ръба на ръката си в гърлото му. Заличителят нададе странен стон и започна да губи височина.

— Ръч! *Пази се!* — извика Гази.

Фрас! Железният удар в ребрата ѝ изкара въздуха. Тя вдиша безгласно и се опита да овладее пристъпа на паника. Инстинктивно продължи да движи криле, за да остане горе, докато успее да си поеме въздух, но не успя — Заличителят я нападна отново, готов да ѝ нанесе удар с юмрука си. В последния миг Ръч се спусна внезапно надолу и огромната му космата лапа изсвистя над нея.

— На ти, гадино! — изсъска тя, стрелна се към него и го изрита. Целеше се в корема, но кракът ѝ попадна по-надолу. Заличителят се преви на две беззвучно, а тя сплете пръсти и стовари двете си ръце върху врата му с всички сили.

— *Ай!* — Болезненият вик на Ейнджъл я накара да се завърти.

Един Заличител беше хванал най-малкия член на ятото за ръката, а тя неуспешно се опитваше да го изрита.

Ръч се спусна натам. Иги я изпревари, следвайки гласа на Ейнджъл. Дватама връхлетяха върху Заличителя. Иги заби юмрука си в ръката, с която онзи държеше Ейнджъл. Той нададе странен рев, обърна се и дръпна ръка, като продължаваше да хъхри сподавено.

Ръч погледна надолу. Тото беше впил зъби в глезена му и тръскаше глава, въпреки че висеше във въздуха — без криле.

— Погрижи се за него — прошепна тя на Ейнджъл.

Ейнджъл кимна и се стрелна три метра надолу. Заличителят тръсна крак, но Тото затвори очи и впи зъбите си още по-здраво със свирепо ръмжене. Глухите звуци, които съпровождаха ръмженето, явно бяха порой от ругатни.

— Ей! — викна Газопровода, за да привлече вниманието на всички. — Залегнете!

Едната страна на тялото на Ръч я болеше силно, а и още не беше успяла да си поеме достатъчно въздух, но от опит знаеше, че когато Гази или Иги викнеха нещо подобно, трябваше да потърси прикритие и да залегне начаса. Затова сви криле и полетя надолу като камък.

На десетина метра по-надолу отново ги разпери и се стрелна встриани точно когато Гази блъсна Заличителя пред себе си с тихо *Уф!*. Ейнджъл беше взела Тото, Иги държеше нея и тримата се носеха нагоре като ракети.

Оставаха петима Заличители — Ръч прецени, че се бяха справили с близо половината. Като че имаше няколко спукани ребра — искаше ѝ се Макс и Зъба да бяха тук, тъй като не знаеше какво...

БА-АМ!

— Ужас! — изпищя Ръч, засипана от парченца Заличител. — Ужас, ужас, ужас! Боже, Гази! Ужас!

Тя размахва криле и се насочи към Иги. Край нея прелетя голям къс заличителско тяло, а в близост имаше двама ранени — крилото на единия почти се беше откъснало, а другият беше останал без крак.

Странното обаче беше, че...

— Вие ме елиминирахте — обади се единият със странен равен глас. — Но аз съм един от многото.

— Роботи! — сепна се Иги и взе Тото от Ейнджъл.

— Един от многото, един от многото, един от многото — продължаваше да реди Заличителят робот.

В очите му светеше червена светлина, която постепенно отслабна и угасна.

— Чудесно — изсъска Гази и го изрита. — Защото ние обожаваме да взривяваме, да взривяваме, да взривяваме!

Останалите Заличители изведнъж свиха криле, сякаш програмирани, и полетяха надолу. След дълга пауза малките облачета прах на дъното на каньона показаха, че те най-сетне го бяха стигнали.

— Това определено беше неочаквано — каза Иги.

— И *ужасно!* — рече Ръч и се отръска от последните парчета
Заличител.

— За какво мислиш? — Тихият глас на Зъба едва достигаше до мен над припукването на огъня.

Мисля си колко по-лесно беше всичко по времето, когато всички просто правеха каквото им кажех — помислих си с горчивина, а на глас казах:

— Чудя се дали малките са добре.

— Мястото беше доста уединено и лесно за отбрана. А и ако всички Заличители са мъртви...

Зъба дръпна пръчката от огъня и взе да духа хрупкавото парче печен заек.

Да, заек. Бяхме го хванали и се канехме да го изядем. Няма да ви занимавам със случилото се между тези два момента. Просто оцеляването си е оцеляване — това е положението. Надявам се никога да не ви се наложи да го разберете лично.

Той ми подаде пръчката и задъвках. Замислих се колко нелепо биха прозвучали правилата на етикета в случая и се ухилих. После избухнах в смях.

Зъба ме изгледа.

— Денят на благодарността у Ан — казах. — Седнете изправени на масата, със салфетка в скута, изчакайте да се сервира на всички, кажете молитвата, сипвайте си по малко, започнете с вилицата за салата и не се оригвайте.

Махнах с ръка към прашната пещера, в която бяхме напалили огъня си и сега късахме парчета от Тъмпър^[1] със зъби.

Зъба се усмихна половинчато и кимна.

— Поне не е пустинен плъх.

Вижте какво, лигльовци, онези, дето потръпвате погнусено... Да видим как бихте реагирали вие, ако не сте яли нищо от три дни, при положение, че сте биологична аномалия, нуждаеща се най-малко от три хиляди калории дневно, и някой изведнъж ви предложи топло, опушено, препечено парче *плъх фламбе*. Така бързо ще го налапате, че ще си изгорите езика! И дори няма да ви хрумне да поискате кетчуп.

— Нали знаеш какво му е хубавото на плъха... — започнах аз.

— Че има две бутчета повече — довършихме двамата заедно.

Погледнах го. Сенките от огъня играеха по острите ъгловати черти на лицето му. Бях отраснала с него, вярвах му повече отколкото на всеки друг, разчитах на него. А в момента се чувствах, все едно е почти непознат.

Отдръпнах се от огъня и приседнах, облегнала гръб в скалата. Зъба избърса ръце в дънките си и седна до мен. Навън се беше стъмнило. Гъсти кълбести облаци закриваха звездите. На това място вероятно валеше само няколко пъти годишно и явно един от тях приближаваше. Надявах се, че останалите от ятото са на топло и в безопасност там, където ги бяхме оставили.

— Какво правим тук, Зъб?

— Малките искат да намерим място, на което да се установим.

— Ами Училището и спасяването на света? — попитах с точността на хирургически прорез.

— Трябва да се откажем от тяхната игра — рече Зъба тихо, загледан в огъня. — Да излезем от уравнението.

— Не мога — признах аз безсилно. — Просто... трябва да приключа с това.

— Макс, можеш да си промениш мнението.

Гласът му напомняше есенни листа, сипеци се леко над земята.

— Не знам как.

И изведнъж гърлото ме стегна. Притиснах юмруци върху очите си и захлупих лице върху кръстосаните си на коленете ръце. Ама че гадост! Исках да се върна обратно при друг...

Ръката на Зъба нежно отметна косата от врата ми. Дъхът застина в гърдите ми и всичките ми сетива застанаха нащрек. Ръката му отново ме погали по косата — съвсем нежно, след което продължи по шията ми, по рамото и надолу по гърба. Потръпнах и го погледнах.

— Какво, по дяволите, правиш?

— Помагам ти да си промениш мнението — прошепна той.

После се наведе, вдигна брадичката ми и ме целуна.

[1] Тъмпър (Thumper) — заекът от анимационния филм „Бамби“.
— Бел.прев. ↑

В този момент нямах мнение, за да го променям или да го правя каквото и да било. Мозъкът ми изключи в мига, щом устните на Зъба докоснаха моите. Бяха топли и плътни, а ръката му лежеше нежно на шията ми.

Бях го целунала веднъж, на плажа, когато бях решила, че умира. Но онази целувка продължи само миг. Докато тази... не спираше и не спираше.

Осъзнах, че главата ми се замайва, след което се усетих, че е защото още не си бях поела въздух. Имах чувството, че докато се разделим измина цял час. И двамата се бяхме задъхали. Втренчих се в очите му, сякаш там ме чакаха отговорите на всичките ми въпроси.

Което, разбира се, не беше така. Видях единствено играещите пламъци на малкия ни огън.

Зъба прочисти гърло. Изглеждаше не по-малко изненадан от мен.

— Остави мисията — каза той с едва чул глас. — Хайде просто да потърсим безопасно място за всички ни.

И изведнъж, ей така, идеята ми се видя страхотна. Щяхме да сме като Тарзан и Джейн, да се носим през джунглата, да късаме банани направо от палмите и да живеем в едно с природата, уа-и-ха-а...

Тарзан, Джейн и бандата им весели мутантчета!

Ръката на Зъба описваше бавни нежни кръгове по гърба ми между крилете. В съчетание с хипнотизиращия огън и напрегнатия ден това ме накара да се поддам на умората. Не можех да мисля трезво.

Какво иска от мен? — помислих си.

Отчасти се надявах Гласът да се включи — бях убедена, че не беше пропуснал тази притеснителна сцена.

Зъба разтриваше шията ми. Бях изтощена, но в същото време изключително напрегната и когато той се наведе към мен — за да ме целуне отново? — скочих на крака.

Той ме погледна.

— Аз... не съм сигурна, че е добра идея — измрънках.

Същински виртуоз на словото, нали? Подчертано драматично изтичах до входа на пещерата и се метнах в нощта. Разперих криле, усетих хлад по пламналото си лице и оставих свистенето на вятъра да ме погълне.

Зъба не ме последва. Все пак, когато се обърнах, видях високия му източен силует на входа на пещерата, очертан на светлината на огъня.

Намерих тясна скална ниша, скрита в тъмнината недалеч, сринах се на нея и избухнах в плач, объркана, разстроена, развълнувана, обнадеждена и ужасена.

Ех, радостите на подрастващия мутант беглец!

Как се очакваше да постъпи Зъба? Да напише в *блога* си, че Макс се беше хвърлила в нощта, само и само да не го целуне отново? Не! Вместо това той заби юмрук в скалата, а после изкриви лице от болка и яд на себе си при вида на охлузените кокалчета и почти мигновения оток.

Загаси огъня, като остави малка купчинка светещи въглени, в случай че тя имаше нужда от помощ да намери входа, ако се върнеше. Вероятността и за двете беше малка.

Разчисти с крак камъните, като си освободи площ с неговите размери, легна и отърка криле в ситната прах — беше приятно. Не искаше да проверява *блога* си — по-рано беше отбелязал близо осемстотин хиляди посещения. Не му се правеше нищо, освен да лежи и да мисли.

Макс.

Боже, какъв инат беше! И твърда. И затворена. За всичко. Освен за миговете, когато държеше Ейнджъл в прегръдките си или разрошваше косата на Газопровода, или слагаше нещо до ръката на Иги, за да може той да го намери, без да разбере, че някой му е помогнал. Или когато се опитваше да разплете чорлавата грива на Ръч. Или — понякога, — когато гледаше него.

Размърда се на твърдата земя и през ума му бързо се изредиха няколко спомена. Макс го гледа и се смее. Макс скача от скалата, разперва криле и отлита с грация и сила, които караха дъха му да секне.

Макс нанася удар на някого с каменно лице.

Макс целува онзи дългуч Сам на верандата на Ан.

Зъба стисна зъби и се обърна настрани.

Макс го целува на плажа, след като Ари го беше подредил.

И току-що, нежните ѝ устни под неговите.

Искаше му се тя да е тук, ако не до него, поне някъде в пещерата, за да чува дишането ѝ.

Тази вечер щеше да заспи трудно без това.

Преди Зъба да отнесе компютъра със себе си и преди Заличителите работи за една бройка да ги попилеят, Ръч беше издирила няколко къмпингарски рецепти онлайн — беше ѝ втръснало от готови шоколадови кексчета и наденички на огън. Откри, че човек може да постигне чудеса, например да сготви цяло ястие, увито във фолио и заровено в жаравата на огъня. Реши да се снабди с тиган при първия удобен случай. Едно малко тиганче нямаше да ги затрудни толкова, нали? А наличието му щеше да позволи на Иги да им приготвя почти всичко. От самата мисъл стомахът ѝ закъркори.

— Мирише добре — каза Ейнджъл и приклепна до огъня. — За това ли ти беше фолиото?

— Аха — рече Ръч и бодна пакета с пръчка.

В следващия момент слабото слънце угасна.

Двете вдигнаха поглед изненадани, а Гази и Иги зарязаха играта на морски шах.

Ейнджъл си пое въздух толкова рязко, че направо изсвири. Каменна буца заседна в гърлото на Ръч. Не можеше да издаде нито звук, не можеше и да помръдне.

Стотици работи — Иги ги беше нарекъл *роболети* — покриваха небето над каньона им и се приближаваха и от двете им страни. Ръч прецени, че явно малцината оцелели след предишното нападение бяха извикали подкрепление. Този път бяха поне десет пъти повече.

Ятото беше в капан.

— Вечерята е готова — обяви Ейнджъл. — *Ние* сме основното ястие.

— Право нагоре? — попита Иги, но Гази отговори:

— Не! И над нас са! *Навсякъде са!*

В ушите на Ръч нахлу оглушително жужене като от хиляди пчели. Щом роболетите се приближиха, жуженето зазвуча като песен, нещо от рода на: „Много сме! Няма да ни победите!“.

— Но със сигурност ще опитаме! — извика Гази.

Той се наведе, грабна няколко пръчки от огъня и ги хвърли нагоре. Няколко от роболетите се запалиха. Отлично. Значи горяха!

Ръч също се спусна към огъня, но хвана една от пръчките твърде нагоре и изгори ръката си. Въпреки това я запрати във въздуха с всички сили и за нейно удовлетворение няколко роболета избухнаха в пламъци.

— Жестоко! — ухили се Гази и за момент забрави паниката си. — Все едно са полети с бензин!

— Нямаат разум — каза Ейнджъл.

Ръч я погледна.

— Нямаат разум — повтори Ейнджъл разочаровано. — Безсилна съм.

— Е, аз поне мога да ги хапя! — изпръхтя Тото, тичащ в кръг около тях. — Само да ми паднат! Как ще ги стисна между зъбите си!

Той заподскача наоколо и затрака с челюсти.

— Тото! — рече му Ейнджъл. — Внимавай! Върни се тук!

— Ще им дам урок! — викаше кучето.

Ятото се би ожесточено — естествено. Макс ги беше научила да се бият и никога, за нищо на света, да не се предават. Освен ако бягството не беше по-разумният изход, добавяше тя винаги.

Би било страхотно да избягат, помисли си Ръч, но в случая нямаше накъде. Каньонът беше задръстен от роболети. Те явно бяха изработени от метал и имаха само тънко заличителско покритие. Изгорените вече бяха чист метал, покрит с овъглени останки от кожа и козина, които изпускаха отблъскващо зловоние.

Иги ги засипа с всички бомби, с които разполагаше (Ръч нямаше представа къде ги беше крил досега — можеше да се обзаложи, че и Макс не подозираше за съществуването им), но взривовете унищожиха едва петнайсет-двайсет роболета. А това не беше достатъчно... далеч не беше достатъчно.

Бяха в капан. Може би ако Макс и Зъба бяха тук, щяха да спечелят още минута-две, преди роботите да ги надвият. Беше ужасно, напълно обезнадеждаващо.

След по-малко от дваайсет минути и четирите деца птици бяха омотани в неподвижни вързопи, Тото също. Роболетите ги взеха и се издигнаха във въздуха подобно на някакви летящи подобия на тостери.

Ръч огледа Иги, Гази, Ейнджъл и Тото. Устите им бяха залепени здраво — както и нейната.

Не се тревожете — изпрати Ейнджъл мисъл до останалите. — Не се тревожете. Макс и Зъба ще се върнат. И ще ни открият. И много ще се ядосат.

Ръч се опита да не мисли за нищо, за да не плаши повече Ейнджъл, но не можеше да изключи мозъка си изцяло. Ейнджъл вероятно щеше да долови мисълта ѝ: *Дори и Макс и Зъба не могат да ни измъкнат. Никой не може. Това е краят.*

На следващата сутрин се върнах при Зъба, като се преструвах, че нищо не се беше случило, че малкото ми ДНК-сърчице не се беше разпърхало като пеперуда и че не си бях представила как слизам по стълбите на имението Тара като Скарлет О'Хара, облечена в рокля с обръчи.

Не, не беше в стила ми. Вместо това долетях, приземих се с трясък, засипах всичко с прахоляк и камъчета и казах:

— Да тръгваме!

Днес на върха на списъка с умопомрачително досадни неща стояха:

1. Неловкото чувство между мен и Зъба;
2. Притеснението, че бяхме оставили ятото;
3. Мъчителният порив да се върна към мисията;
4. Обичайното — храна, подслон, оцеляване и прочее;
5. И накрая, разбира се, цялата история за спасяването на света.

Майчице, не беше лесно да реша за кое от всичките да се тревожа първо. *Ало, нещата, които искате да ми докарате язва, моля, стройте се и си вземете номерче!*

— Мълчалива си — прекъсна мислите ми Зъба.

Километрите голи планини, равнини, индиански резервати и пустиня под нас изглеждаха като измачкана покривка с цвят на пръст.

— Наслаждавай се, докато можеш — стрелнах го аз с поглед.

— Макс... — Изчака да го погледна отново. — Имаме единствено един друг. Единственото, на което можем да разчитаме, независимо от ситуацията. Трябва... трябва да поговорим за някои работи.

С далеч по-голямо удоволствие бих се оставила да ме разкъсат дивите зверове.

— Харесвах те повече, когато не говореше — казах. — Хората неслучайно предпочитат да не надничат под камъните.

— Какво искаш да кажеш? — В гласа му се прокрадна раздражение. — Да се престорим, че нищо не се случва, така ли? Това

е тъпо. Единственият начин да се справим с тази ситуация е да излеем всичко.

Оф.

— Да не си гледал „Опра“ скоро?

Това вече го вбеси и той млъкна. Испитах облекчение, но знаех, че темата не е приключена. В следващия миг погледът ми се фокусира върху пейзажа, над който се носехме стремително в момента. Беше ми трудно да преценя къде точно се пада границата между Аризона и Калифорния — човек очаква сините линии от картата да са изписани и да делят щатите и в действителност, — но мястото ми беше познато.

— Спускам се! — обявих, килнах тяло и свих криле зад себе си.

Зъба ме последва безмълвно. Буквално усещах мощното му излъчване тип „иде ми да ти извия врата“, но не беше първият път, в който го вбесявах, нито пък последният — бях убедена в това.

Приземих се в края на гората близо до малко аризонско градче и тръгнах пеш на запад. След две минути спрях. Пред мен имаше малка, спретната къщичка посред разхвърлян двор.

Макс, допускаш сериозна грешка — обади се Гласът. — Разпери криле и се омитай от тук начаса! Върни се към мисията си. Говоря напълно сериозно.

Не му обърнах внимание. Вътре в мен бушуваха емоции.

— Какво е това място? — прошепна Зъба.

— Къщата на Ела — отвърнах почти невярващо. — И на доктор Мартинес.

— Защо се возим в камион, при положение че всички можем да летим? — прошепна Иги.

Вместо отговор един от роболетите го изрита силно в ребрата.

— Уф!

Ръч почувства болката му и потръпна. Той обаче беше сляп и не можеше да види изражението ѝ и да усети съчувствието, което се опитваше да му изпрати.

Всичко я болеше. Беше загубила представа от колко време лежах в товарния отсек на големия камион, усещайки всяка бабуна на пътя. Бяха вързани от часове и тя вече не чувстваше ръцете си. При всяко раздрусване на камиона рамото или хълбокът ѝ се удряха в твърдия под. Вероятно беше покрита с чудовищни синини. Както и останалите.

След като ги заловиха, роболетите нахлузиха качулки на главите им. Ръч долови отблъскващо сладникава миризма, замая се и загуби съзнание. Събуди се в камиона без никаква представа накъде бяха тръгнали. Може би към Училището. Или към Института.

И в двата случая им предстоеше доста път. Тоест щеше да лежи тук, потънала в неведение и ужас какво ги чака, минута след минута, час след час.

Какво ги чакаше... клетка. Ужасяващи, страховити и неописуемо болезнени експерименти, обикновено свързани с игли. При тази мисъл Ръч едва не изстена. Миризма на химикали. Бели престилки. Ярки проблясъци светлина. Стръскащи шумове. Съзнанието, че същото се случва и на останалите от ятото. А Макс я няма. И Зъба го няма.

Но това — здраво стегнатите ѝ китки, гледката на останалите от ятото, вързани и страдащи, около нея, незнанието къде бяха Макс и Зъба и дали щяха да успеят отново да открият ятото... Това не беше най-лошото.

Най-лошото беше, че когато се опомни, беше преброила само три глави в камиона.

Ейнджъл я нямаше.

Ела и доктор Мартинес не просто бяха спасили живота ми. По-лошо — бяха ми показали какъв би бил той в „света на нормалните“. Мисълта не ме беше напускала от раздялата ми с тях.

Какъв ден бяхме днес? Нямах представа. Дали доктор Мартинес беше на работа?

Позволих на съзнанието си да се съсредоточи върху този въпрос, за да избегна по-важния и по-страшен: щяха ли да се зарадват, че ме виждат отново?

Или кошмарния: дали не им се беше случило нещо, задето ме бяха приютили?

Както и първия път, отново застинах на ръба на двора им, безсилна да си наложа да тръгна напред и да почукам на вратата.

Макс... — започна Гласът, но аз го прекъснах наум.

Ти самият каза, че връзките са нещо важно — припомних му. — Е, време е да направя няколко връзки. Това е положението.

— Какво, по дяволите, правим тук?

В гласа на Зъба се беше прокраднало леко любопитство, което означаваше, че е толкова потресен, че всеки момент ще падне на земята.

Не знаех какво да му отговоря. Не можех да отговоря дори на самата себе си.

И в този миг — както и предишния път — се намеси съдбата. По-точно, доктор Мартинес излезе през входната врата. Тя примига на яркото слънце и се обърна да заключи след себе си. След това застина, сякаш беше чула или доловила нещо — *моя милост*.

Зад мен Зъба инстинктивно отстъпи в гората, в прикритието на сенките.

Доктор Мартинес се обърна бавно. Застинала на ръба на двора, аз бях готова да се затреса от напрежение. Тя огледа двора и почти веднага закова тъмнокафявите си очи на мен. Устата ѝ се отвори беззвучно. Разчетох устните ѝ: „Макс“.

След което двете с доктор Мартинес се втурнахме една срещу друга. Движенията ни като че бяха на забавен кадър. Бях намислила да я посрещна с едно небрежно: „Опа! К’во ста’а?“, но идеята ми стана на пух и прах, драги мои. Вместо това я стиснах здраво в прегръдките си и едва сдържах сълзите си, изпълнена със странно, всепроникващо, ужасяващо удовлетворение.

Тя погали косата ми и прошепна:

— Макс, Макс, Макс... ти се върна.

Гласът ѝ звучеше развълнувано. Аз не посмях да проговоря.

Внезапно си спомних, че отблъскващата демонстрация на медени емоции, в която бях потънала, се разиграваше право пред очите на Зъба. Който вероятно щеше да ме занася за това до гроб. Обърнах се, огледах гората с остроото си зрение на граблива птица и различих беглите очертания на силуета му.

Махнах му, а доктор Мартинес зашари с очи в сенките между дърветата, след което ме запита:

— Макс? Добре ли си?

— Да. Аз... Нямах намерение да се връщам — започнах колебливо. — Но... аз... ние бяхме в околността...

Очите на доктор Мартинес се уголемиха — Зъба излезе от гората с каменно изражение, подобен на оживяла сянка. Изразявам се доста литературно за дете птица, не мислите ли? Нося душа на поет, сериозно!

— Това е моят... брат Зъба — измрънках аз.

Запънах се на думата *брат*. Защото ме беше целунал. И без дебелашки шегги, моля. Уф.

— Зъб? — повтори доктор Мартинес и му се усмихна колебливо, а в сърцето ми се разля нова топла вълна.

Тя протегна ръка, а той тръгна към нас, сякаш го теглехме с невидимо въже — напрегнат, недоверчив повече отвсякога. Тоест доста.

Спря на около два метра от нас и не пое ръката ѝ.

— Зъб? И ти ли си... като Макс? — попита доктор Мартинес.

— Не — отговори той с досада. — Аз имам ум.

Потиснах порива да го изритам в пищяла.

— Хайде, влезте и двамата — покани ни доктор Мартинес с едновременно развълнуван, озадачен и невярващ глас. — Канех се да ида до магазина преди Ела да се върне от училище, но той може да почака.

Вътре се почувствах по-уютно, отколкото в къщата на Ан Уокър, въпреки че бях прекарала тук не повече от четиридесет и осем часа, при това преди няколко месеца. Може би защото тук се бях почувствала у дома си, в първия истински дом, в който бях попадала.

Зад мен Зъба остана близо до вратата. Оглеждаше всеки детайл, отбелязваше изходите, планираше действията си, ако се случеше нещо лошо. Както често ставаше с нас.

— Гладни ли сте? — попита доктор Мартинес, съблече якето си и остави чантата си. — Мога да ви направя сандвичи.

— Би било страхотно — казах и стомахът ми изкъркори при мисълта.

Зъба подуши във въздуха.

— Каква е тази... миризма? На какво...

Погледнах доктор Мартинес и двете се усмигнахме.

— *Курабийки с шоколад* — казахме едновременно.

— Е, това е цена като за теб — казах на Зъба през пълна с трохи уста. — Ще продадеш ли душата си срещу една курабийка?

Зъба се увери, че доктор Мартинес не гледа, показа ми среден пръст и отхапа. Не можеше да скрие насладата от топлата хрупкавост, нотката на ванилия и полуразтопения шоколад. Ухилих му се, а после се оплезих.

Доктор Мартинес седна при нас на масата и топна своята курабийка в чашата с кафе. Потупа ме по ръката.

— Толкова се радвам да те видя, Макс — каза тя така искрено, че се изчервих. — Напоследък по новините заговориха за някакви летящи деца мутанти.

Кимнах.

— Знам. Все забравяме за плана си да се покриваме и да не се набиваме на очи.

— Имате план? — попита тя загрижено. — Какво правите в момента? Има ли и други като вас?

И изведнъж, от нищото, вродените ми инстинкти за самосъхранение и за пазене на тайна заработиха и лицето ми стана безизразно. До мен Зъба застина посред хапките.

Доктор Мартинес на мига разчете изражението ми.

— Няма значение — побърза да каже. — Все едно не съм питала. Просто... искам да ви помогна, ако мога.

Доктор Мартинес беше ветеринарен лекар и се беше погрижила за огнестрелната ми рана в клиниката си. Именно тя откри микрочипа в ръката ми на рентгеновата снимка, която ми беше направила.

— Може би можеш — казах аз. — Спомняш ли си чипа?

— Този в ръката ти ли? — повдигна вежди тя. — Още ли е там?

— Да. А аз още искам да го извадя.

Тя довърши курабийката си и отпи от кафето си замислено.

— След като замина, прегледах снимката поне сто пъти — усмихна се. — Не мислех, че ще се срещнем отново, но това ме побъркваше — трябваше да намеря обяснение. Гледах ли, гледах и се

опитвах да намеря начин чипът да се извади, без нервните ти окончания да пострадат и да загубиш усещането за ръката си.

— И измисли ли нещо? — Направо треперех от нетърпение.

Раменете ѝ увиснаха леко.

— Не съм сигурна. Струва ми се, че може и да се получи с микрохирургия, но...

— Съгласна съм — прекъснах я. — *Направи го веднага.*

Усетих погледа на Зъба върху себе си, но не отлепих очи от доктор Мартинес.

— Искам чипът да се махне. — С досада осъзнах колко умолително звуча. — Последствията не ме интересуват.

Не можеш да поемеш риска да загубиш ръката си — обади се Гласът.

По някаква причина днес ме дразнеше особено много.

Защо? — помислих саркастично. — *Съмняваш се, че ще успея да спася света с една ръка, така ли?*

Доктор Мартинес, изглежда, се колебаеше и не искаше да рискува.

Внезапно Зъба сграбчи лявата ми ръка и я обърна на масата, разкривайки я до лакътя. Яркочервените, набръчкани, грозни белези от разрезите, които бях направила с мидената черупка, грейнаха пред нас. Лицето ми почервения и опитах да отскубна ръката си.

— Да — измрънках, осъзнавайки ужаса в уголемените очи на доктор Мартинес.

— Опита се да го извади сама — каза Зъба троснато. — За малко да умре от загуба на кръв на един плаж. Извадете го, за да си спестим поне една нейна идиотия. Поне тази. Другите са позволени — добави трезво.

Стрелнах го гневно с поглед, ядосана от ужаса, изписан на лицето на доктор Мартинес. После се обърнах към нея, очаквайки да видя съжаление в очите ѝ. Кълна се, щях да блъсна главите им една в друга, ако посмееше...

— Ще опитам — каза тя.

— *Къде е Ейнджъл?* — прошепна Гази едва чуто в ухото на Ръч.

— Не знам — изшептя тя.

Камионът спря и задните врати се отвориха. Беше ден. Роболетите, които се возеха с тях отзад, слязоха и треснаха тежките метални врати, от което ушите на Ръч писнаха.

След цяла вечност отвориха отново и един роболет им подхвърли няколко къшея хляб и полуизгнили плодове. Вратите пак се затръшнаха. Отвън се разнесе зловец смях.

Въпреки тъмницата вътре Ръч виждаше доста добре, както и Гази. Двамата се загърчиха в посока на парчетата хляб. На Ръч направо ѝ приляваше от глад. Ръцете им продължаваха да са вързани зад гърба, но те все пак успяха да нагълтат парчетата баят хляб, както и повечето плодове, с изключение на най-отблъскващите.

— Когато се измъкнем, всеки от роботите ще получи поне по едно ухапване — измърмори Тото.

Лапите му бяха омотани с лепенка.

— Този път няма измъкване — рече Иги. — Имам много лошо предчувствие.

Ръч не помнеше Иги да беше звучал толкова обезверен. Той беше от по-големите — колкото Зъба и Макс. Тя често забравяше, че е сляп. Беше силен, здрав, страхотен боец. Затова думите му сякаш стиснаха бързо биещото ѝ сърце в безмилостна желязна хватка.

— Ще се измъкнем. — Тя за хиляден път си представи как вратите се отварят с трясък и Макс и Зъба нахлуват в камиона.

Иги замълча.

— Трябва да намерим Ейнджъл — прошепна Гази. — Не трябва да им позволяваме да... да направят с нея същото като миналия път.

Когато я спасиха последния път, Ейнджъл беше същинска развалина. Бяха ѝ нужни седмици, за да се възстанови. И сякаш се беше променила. Беше по-тъжна и по-мълчалива.

При мисълта какво може би се случваше с Ейнджъл в момента Ръч потръпна.

— Да направим план — каза тя тихо. — Така биха постъпили Макс и Зъба. Да помислим.

— Защо не помолим за съвет Дядо Коледа? — рече Иги злъчно. — Или Великденския заек?

— Предлагам просто да ги изпохапем — обади се Тото. — Щом отворят вратите, им се нахвърляме с ръмжене и с оголени зъби. Или пък аз им се заплитам в краката и ги спъвам, а вие ги нападате.

— Нашите зъби не са остри — поясни Гази търпеливо.

Звучеше уморен и обезкуражен.

— Не са остри, но все пак са зъби — каза Ръч. — Как не се сетихме досега! Да прегризем лепенката! Хайде! Тото ще прегризе моята, аз ще се заема с тази на Гази, а за теб, Гази, остава тази на Иги. А после ще наритаме тези скапани роболети.

В пристъп на надежда Ръч се изтътрузи по мръсния метален под, за да може Тото да достигне китките зад гърба ѝ.

Тъкмо усети мустаците му на кожата си и металните врати се отвориха отново. Пет роболета се качиха вътре и поеха към предната част на каросерията, като подритваха децата птици по пътя си.

Ръч застина неподвижно, отпуснала глава на пода. До тук с плана ѝ.

— Това приятелят ти ли е?

Ела се беше зарадвала много, че ме вижда. Останахме прегърнати доста време, докато накрая не чух Зъба да въздъхва нетърпеливо. Отидохме в нейната стая, за да свали футболния си екип и да облече нормални дрехи. В хола Зъба водеше половинчат скован разговор с доктор Мартинес.

Гърбовете на обикновените хора изглеждат толкова голи и... плоски без криле. Просто отбелязвам.

— Зъба? Не! Не, не — казах смутено. — Не. Искам да кажа, отраснахме заедно, така че сме по-скоро... ъ-ъ, като брат и сестра.

— Много е сладък — каза тя небрежно и нахлузи чифт дънки и суичър.

Преди да смея думите ѝ и да успея да реагирам, тя ме погледна и ми се усмихна.

— Но Шоу Ейкърс от моя клас е по-сладък.

Ухилих се, а тя се тръшна на леглото до мен, толкова естествено — сякаш бяхме сестри или най-добри приятелки, — че гърлото ми се стегна.

— Шоу е просто невероятно, страховито сладък — продължи Ела, а лицето ѝ се разнежи. — Покани ме на коледните танци, но вече бях получила покана и от друго момче, така че ще трябва да ида с него. Но след това идва пролетният фестивал... — Тя сбърчи вежди, а аз се разсмях.

— Успех!

В моя календар не присъстваше пролетен фестивал. В него имаше основно неща от типа: „Да натупам Заличителите“, „Да унищожа злоещото Училище“, „Да спася света“ и прочее.

На вратата се почука лекичко. Вдигнахме поглед.

— Готова ли си? — надникна вътре майката на Ела.

— По-готова не съм била — отвърнах аз.

Доктор Мартинес ни откара до клиниката. Увери ни, че работното време вече е свършило, така че никой нямаше да ни притеснява. Паркира зад клиниката, зад контейнера за боклук, за да не се набива на очи колата й.

Когато влязохме, заключи след нас и не светна лампите.

— Не държим животни през нощта, така че нямаме нощна смяна — обясни и ни поведе към операционната зала.

Операционната маса беше предвидена за животни с размерите най-много на голям санбернар, така че краката ми увиснаха във въздуха. Металът под гърба ми беше студен, а лампата светеше прекалено силно. Затворих очи.

Макс, забранявам ти да махаш чипа.

Гласът прозвуча необичайно строго.

Забраняваш, значи — помислих уморено. — Със сигурност ще се подчиня на мига.

— Първо ще ти дам малко валиум, за да се отпуснеш — каза доктор Мартинес и постави интравенозна система в дясната ми ръка. — Освен това ще направя рентгенова снимка на гърдите ти и ще ти взема кръвна проба, за да съм сигурна, че не си болна и всичко е наред.

Поради твърде откаченото си асоциално детство в ръцете на зли учени изпитвах непоносимо отвращение от миризми, напомнящи на научна лаборатория — спирт, пластмасови тръбички, дезинфектант и подобни. Когато доктор Мартинес ми постави системата, се наложи да впия пръсти в ръбовете на масата, за да не скоча и да не побягна навън, за предпочитане след като разбиех някой и друг нос.

Сърцето ми биеше силно, дишането ми се учести и започнах да усещам ослепителното действие на адреналина, който постепенно изпълваше вените ми.

Но знаете ли какво? Оказва се, че валиумът просто изключва всичко това!

— Страхотно — рекох развеселено и унесено. — Чувствам се толкова... спокойна.

— Всичко е наред, Макс — каза Ела и ме потупа по рамото.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш? — попита Зъба. — Изсумти веднъж за „да“.

Изплезих му се. С малко късмет каквото и нелепо създание да заместеше Заличителите, нямаше да може да ни проследи без чипа в ръката ми. Току-виж и Гласът си отидеше веднъж завинаги. Не бях сигурна, че Гласът и чипът са свързани, но беше доста вероятно. Вярно, понякога Гласът беше от полза, но предпочитах само аз да разполагам със собствената си глава.

Което звучи адски тъпо — надали са много хората, на които им се налага да казват подобно нещо.

Доктор Мартинес опъна ръката с чипа и я пристегна към масата.

Инстинктивната паника не закъсня да ме връхлети веднага щом тя върза ръката ми, но на мига се стопи в нищото. Тра-ля-ля.

Някой хвана другата ми ръка. *Зъба*. Усетих грубата му кожа, костите му, силата му.

— Толкова се радвам, че си с мен — изломотих и му се усмигнах замаяно.

Дадох си сметка за озадаченото му притеснено изражение, но не се впечатлих.

— Знам, че всичко ще бъде наред, щом си тук.

Стори ми се, че бузите му поруменияха, но вече не можех да бъда сигурна в нищо. Усетих едно-две убождания от игла в ръката си и промълвих вяло:

— Ей...

— Слагам ти местна упойка — обясни доктор Мартинес. — Нужна е около минута, докато подейства.

— Я гледайте колко красиви светлини — казах замечтано.

Тъкмо ги бях забелязала: въртяха се над главата ми в розово-жълто-синя феерия. Усмигнах се. Усетих лек натиск върху ръката си и си помислих: *Трябва да видя какво става*. В следващия миг обаче мисълта се стопи като желе на нагорещения преден капак на кола.

— Зъб?

— Тук съм.

Фокусирах погледа си с усилие.

— Толкова се радвам, че си с мен.

— Да, вече го каза.

— Не знам какво бих правила без теб.

Втренчих се в него, като се опитвах да видя нещо отвъд твърде ярката светлина.

— Всичко ще бъде наред — пророни той.

— Не — казах аз при внезапното прозрение, че нищо нямаше да бъде наред. — Нищо няма да бъде наред. *Нищо*.

Струваше ми се страшно важно той да го разбере.

Отново усетих натиск на ръката си и се зачудих какво точно ставаше. Майката на Ела имаше ли намерение да започне в скоро време?

— Всичко е наред. Отпусни се. — Гласът му звучеше сковано и притеснено. — Просто... се отпусни. Недей да говориш.

— Вече не искам чипа — обясних замаяно, а после повдигнах вежди. — Всъщност *никога* не съм го искала.

— Добре — каза Зъба. — Ще го извадим.

— Искам да ме хванеш за ръка.

— Аз *вече* те държа за ръка.

— Хм. Знам.

Отнесох се за няколко минути на ръба на безсъзнанието, но все пак усещах, че той продължава да държи ръката ми.

— Тук имате ли фотъйл? — Всяка дума ми костваше сериозни усилия.

— Не — чу се гласът на Ела някъде зад главата ми.

— Мисля, че бих искала фотъйл — рекох в просъница и отново притворих очи. — Зъб, нали няма да си тръгнеш?

— Няма. Тук съм.

— Добре. Искам да си тук. Не ме оставяй.

— Няма.

— Зъб, Зъб, Зъб — промърморих, запленена от чувствата си. — *Обичам те. То-о-о-олкова* те обичам.

Опитах се да протегна ръце, за да им покажа колко, но не можах да ги помръдна.

— За Бога — изтърси Зъба със страдалчески глас.

— Добре, готови сме — каза доктор Мартинес най-сетне. — Извадих чипа. Ще отвържа ръката ти, Макс, след което искам да раздвижиш пръсти.

— Добре.

Раздвижих пръсти в ръката на Зъба.

— На другата ръка — каза той.

— Добре.

Раздвижих и тях.

— Хайде, Макс, размърдай ги — каза доктор Мартинес.

— Мърдам ги — отвърнах и ги раздвижих по-енергично.

— О... — каза доктор Мартинес. — О, не.

Та така, драги читатели. Най-унизителното_признание, което бих могла да *изтърся*, плюс загубата на лявата ми ръка в един ден. Искам да кажа, че ръката си беше на мястото, но висеше безжизнена. За момента не служеше за нищо повече от украса.

Точно като самочувствието ми.

Потрепервах от ужас всеки път, щом в замаяния ми ум нахлуеше споменът как изричам глуповато: „Го-о-о-олко-ва те обичам“. Това изпълнение гарантираше, че никога, за нищо на света, нямаше да се пристрастя към валиума или към нещо подобно.

Доктор Мартинес беше изключително разстроена за ръката ми. След операцията се обля в сълзи и започна да се извинява.

— Виж, аз те накарах — казах й.

— Не си ме карала. Не трябваше да го правя.

Изглеждаше смачкана.

— Независимо от всичко се радвам, че го няма — казах аз. — Наистина се радвам.

Прекарах следващия ден в без-Гласие и в опити да се науча да правя всичко само с дясната си ръка. Беше страшна досада, но ставах все по-добра. Непрекъснатите ми опити да раздвижа пръстите на лявата си ръка се увенчаха с неуспех: нямаше мръдване, нито дори усещане в тях. По-нагоре по ръката обаче усещах болка.

Непрестанно чувствах и черните като нощта очи на Зъба върху себе си — дотам, че ми идваше да потъна вдън земя. Доктор Мартинес и Ела излязоха за малко и аз го приклеших.

— Онова, което казах вчера, не означава нищо! — изсъсках. — Обичам *всички* от ятото! А и се дължеше на валиума!

На обикновено безизразното му лице изплува непоносимо самодоволно изражение.

— Аха. Дано си повярваш някой ден. Ти ме о-о-обичаш.

Замахнах към него, но той отскочи пъргаво назад, така че само раздрусих лявата си ръка, от което тя ме заболя.

Той се засмя, след което посочи гората през прозореца.

— Избери си някое дърво. Ще издълбая инициалите ни в кората.
Като едва сдържах гневния си вик, се спуснах по коридора,
нахлух в банята, треснах вратата и я заключих.

Свръхразвитият ми слух на хищна птица неумолимо долови
кискането му отвън. Стиснах глава с дясната си ръка и промълвих:

— Бог да ми е на помощ.

*Късно е за това, Макс — обади се Гласът. — Сега само ти
можеш да си помогнеш.*

О, не.

Гласът явно не беше свързан с чипа. Все още беше в главата ми.

Поради което равносметката от днешния ден беше:

1. Непотребна лява ръка;

2. Зъба убеден в някакви лигави чувства, които дори *нямах*
предвид;

3. Гласът все още с мен.

Предвид тези отвратителни факти можех да постъпя само по
един начин. Изкарах превързаната си ръка пред завесата на душа,
седнах във ваната, пуснах струята над главата си и заплаках.

— По мое мнение не трябва да тръгвате, преди раната да е зараснала — каза доктор Мартинес с разтревожен вид. — Казвам ти го като лекар, Макс.

— И без това се забавихме твърде дълго — отговорих. — Освен това, благодарение на скоростните ни възстановителни сили на рекомбинанти, ще се оправя след около двайсет минути.

Беше й ясно, че преувеличавам, но ме познаваше достатъчно, за да знае, че дреболии от типа оздравяване и здрав разум обикновено не влияеха на решенията ми.

— Не искам да си тръгвате — рече Ела с тъга. — Нито ти, нито той.

— Знам — отвърнах й, — но се налага. Трябва да се върнем и да оправим... хм, ситуацията.

— Макс, можем ли да помогнем с нещо друго?

В очите на майката на Ела грееше такава топлина, че се почувствах неловко. Но не можех да поверя спасяването на света на някой друг ей така.

— Не, не мисля — отговорих учтиво.

Зъба чакаше зад мен, изнервен, че се налага да стои на открито в двора. Държеше се странно цяла сутрин. Не можех да преценя дали беше поради увисналата ми ръка, поради онова, което бях казала *по погрешка*, или поради нещо друго. Така или иначе, знаех, че нямаше търпение да се издигнем във въздуха. Аз също, отчасти.

А отчасти — не.

Естествено, не се разминахме без прегръдки. Тези хора не можеха да мигнат, без да напрегръщат някого. Чувството да прегръщам само с дясната си ръка беше неуравновесено — можех да вдигна лявата, но от лакътя надолу беше доста безчувствена. Странно.

Доктор Мартинес пристъпи към Зъба и протегна ръце, но изражението на лицето му я накара да спре. Тя се усмихна сърдечно и протегна ръка към неговата. За мое облекчение той я пое.

— Много се радвам, че се запознахме — рече тя.

Изглеждаше, сякаш едва успява да сдържи порива си да го прегърне.

Той стърчеше скован и безмълвен.

— Грижи се за Макс.

Той кимна и едното ъгълче на устата му се кривна. Знаеше, че мисълта, че някой трябва да се грижи за мен, щеше да ме подлуди. Изгледах го наперено. Със сигурност щяхме да обсъдим това.

— Доскоро — каза той на Ела и на доктор Мартинес с типичния си сантиментален, емоционален и свръхдраматичен глас.

После се затича през двора, скочи във въздуха и разпери криле точно преди да се вреже в дърветата. Двете се сепнаха при вида им — размахът му беше четири метра и двайсет. Той се издигна с лекота в небето и слънцето обагри крилете му в тъмнолилави тонове.

Усмихнах се за последно на Ела и на майка ѝ. Бях тъжна, но не колкото последния път, въпреки съсипаната ми ръка. *Открих ги отново* — казах си. — *Винаги мога да се върна тук.*

И наистина можеше и да го направя, когато всичко това приключеше. *Ако приключеше.*

Полетът в небето ми подежда чудотворно и оживително, както обикновено. Със Зъба не обелихме нито дума около четиридесет минути — носехме се безмълвно към мястото, на което бяхме оставили ятото. Бях доста неспокойна и започнах да обмислям почти невъзможната идея да си вземем мобилни телефони, за да поддържаме връзка в подобни моменти.

Накрая не се сдържах.

— Е, какво ти е? — попитах безцеремонно.

Сякаш го очакваше — издигна се и забави скорост, така че застана почти точно над мен. В полет това беше най-лесният начин да подадеш нещо.

Вдигнах дясната си ръка и той сложи в нея малък бял лист хартия.

Наведох очи към листчето, а той кривна криле и отново се върна до мен.

Беше снимка. Бях я виждала.

Снимката на малкия Газопровод, която бяхме намерили в изоставената порутена къща преди близо милион години. Бях я оставила в раницата в скривалището при останалите в каньона.

— Защо си я взел? — попитах.

— Не съм. — Гласът му беше спокоен както обикновено, но стойката му издаваше напрежението му. — Намерих я.

— Моля? — това звучеше странно. — Къде я намери?

— Между две книги в кабинета на доктор Мартинес в дома им — отговори той и ме погледна. Зяпнах го ужасена. — Едната книга беше по теория на рекомбинирането на ДНК, а другата — за птици.

Хм. Ако информацията имаше физическо изражение, главата ми щеше да избухне на мига и парченцата мозък щяха да обсипят някой нищо неподозиращ гражданин на паркинга пред супермаркета под нас.

Нека просто кажем, че бях смаяна — а това не става лесно, кълна се.

Ченето ми увисна. Зяпнах мрачното лице на Зъба и единствено мисълта, че всеки момент щях да се нагълтам с буболечки, ме накара да затворя уста.

Неслучайно аз съм водачът. Така де, и защото съм най-голяма, но и поради това, че съм умна, силна, бърза и решителна. И имам желание да *бъда* водачът. Аз вземам решенията. И сега с типичната за всеки водач проникателност събрах две и шест и сътворих единствения въпрос, който можеше да разбули самата същност на проблема.

— Мо-о-оля?

— Намерих снимката в кабинета на доктор Мартинес в къщата им — повтори Зъба, но аз му магнах да замълчи.

— Претърсил си кабинета й?

На мен не ми беше хрумнало да го направя. Нито първия път, нито сега.

Лицето му остана безизразно.

— Трябваше ми кламер.

— Има книги за присаждане на ДНК?

— И за птици.

— Тя е *ветеринарен* лекар.

— Хубаво, ветеринар е. Но все пак: птича анатомия *плюс* теория на ДНК-рекомбинирането, *плюс* снимката на Газопровода...

— Боже, не мога да мисля! — измърморих и притиснах ръка до главата си.

Всичко е част от общата картина, Макс — не закъсня Гласът с поредното си безценно включване. — Просто трябва да събереш парченцата от пъзела.

Подобни глупости като от късметче от китайска сладка^[1] изобщо не ми помагаха. В крайна сметка, можех да науча всичко това по много начини и без проклетия *Глас* в главата си.

— Вярно? — изръмжах. — Трябва да събера парченцата? Чудесно! Благодаря за страхотния съвет! Да ми беше казал по-рано, долен...

Осъзнах, че говоря на глас, и млъкнах.

Не знаех какво да мисля. Зъба беше единственият, пред когото можех да си го призная. Ако бях с някой от останалите, щях да измисля нещо, за да прикрия истината.

Поклатих глава.

— Не знам какво става. Знам само, че тя ми помогна. При това не веднъж, а два пъти.

Зъба остана безмълвен, което ме влудяваше.

Бяхме стигнали до каньона, където оставихме ятото. Огледах района, но не открих издайническата струйка дим от огъня им. Което означаваше, че поне веднъж бяха проявили разум, бяха се прикрили, бяха...

Двамата със Зъба се спуснахме в каньона, но вече бяхме сигурни. Бяхме разбрали още на шейсет метра височина. Нямахше нужда да пипам прегорялата пепел или да се оглеждам за следи, въпреки че го направих, разбира се.

Беше ужасяващо, потресаващо ясно — ятото не беше тук от няколко дни. И следите по земята в каньона сочеха, че ги бяха отвлекли насила.

Докато аз се тъпчех доволно с домашни курабийки с шоколад, приятелите ми бяха попаднали в засада, което казваше много.

Отпуснах глава върху десницата си и вдигнах непотребната си лява ръка.

— Мамка му!

Което значително омаловажаваше ситуацията.

[1] В китайските ресторанти в САЩ е разпространена практиката да се поднасят сладки, в които има увито късметче. — Бел.прев. ↑

Когато Ръч най-сетне отвори очи, камионът се движеше. Нямаше спомени от последните няколко часа и предположи, че ги е прекарала в сън.

Завъртя се наоколо и видя, че Гази и Иги лежат със затворени очи. Може би спяха. И Тото изглеждаше изтощен — лежеше на една страна и дори не пъхтеше.

Ейнджъл я нямаше. Макс и Зъба нямаха никаква представа къде бяха, нито какво се беше случило. Иги като че се беше предал.

Газопровода не беше казал нищо, но Ръч знаеше, че е поуплашен, отколкото би признал. По мръсните му бузи личаха изсъхнали следи от сълзи. Така изглеждаше по-малък и по-беззащитен, отколкото го беше виждала някога.

Ръч се премести малко и видя пет роболета, седнали в предната част на каросерията, облегли гръб на стените. Оттук изглеждаха почти като обикновените Заличители, но все пак имаше някаква лека разлика. Практически бяха метални роботи, чиято конструкция беше покрита с тънка заличителска кожа. Козината им не беше толкова гъста. А и никога не се преобразяваха в подобие на хора — запазваха вълчия си вид през цялото време.

Ръч отново затвори очи. Беше уморена, всичко я болеше и нямаше сили дори да мисли. Нуждаеха се от план, но всичко изглеждаше толкова всепоглъщащо и ужасно.

Камионът се раздруса и спря. Звукът на спиращките прониза тъпанчетата ѝ. След това продължи със силно друсане, сякаш бяха напуснали пътя и караха през някаква нива. Ох, ох, ох — мислеше си Ръч и хапеше устни, за да не извика. Гази и Иги отвориха уморено очи, а Тото се размърда.

— Надявам се, че това е пишпауза — измърмори той.

Отвън се разнесоха викове. Трите деца птици се надигнаха с усилие. Ръцете им все още бяха вързани с лепенка зад гърбовете им.

Металните врати в дъното се отвориха с мощен трясък, който разтърси мозъците им. Те присвиха очи пред нахлулата слънчева

светлина и завъртяха глави. Роболетите, които бяха вътре при тях, тръгнаха към вратата.

Чуха се още викове. Гласовете долитаха откъм кабината на камиона. Отвън Ръч можеше да различи единствено дълъг пуст черен път, оброчен с ниски хрусталаци. Нямаше сгради, нямаше стълбове. Нямаше и никой, който да им помогне. Нямаше къде да избягат. Крилете им бяха стегнати плътно за гърба.

— Какво става? — прошепна Иги едва чуто, но все пак един от роболетите го изрита.

— Млъквай! — изръмжа той подобно на запис от телефонен секретар.

Към вратата на товарния отсек се насочиха множество стъпки. Ръч застана нащрек — за каквото и да ги чакаше.

Но никой никога не би могъл да предположи какво се случи след това.

Цяла армия роболети заобиколиха вратата. Косматите им лица бяха застинали в еднотипна ухилена физиономия. Ръч преглътна и се застави да изглежда по-смела, отколкото се чувстваше.

Тълпата се размърда оживено, явно за да пропусне някого. *Макс?* Сърцето ѝ запърха при тази мисъл. Дори и да я хвърлеха при тях в камиона охлузена и изтощена, пак щеше да е прекрасно и щеше да ѝ се зарадва...

Джеб!

Сърцето на Ръч се сви при вида на лицето, което я беше съпътствало през по-голямата част от детството ѝ. Джеб ги беше спасил, а после беше загинал — или поне те бяха решили, че е мъртъв. После се появи отново... очевидно беше един от Тях. Ръч знаеше, че в момента Макс го ненавиждаше, така че и тя самата го мразеше.

Тя присви очи.

Един Заличител — истински Заличител — пристъпи иззад Джеб и застана до него. Ари! Ари, който също беше умрял, а после се беше оказал жив. Ари беше единственият Заличител, когото бяха виждали от дни.

Ръч придоби отегчено изражение — точно каквото беше виждала по лицата на Макс и на Зъба хиляди пъти. *Да, да, Джеб и Ари* — помисли си тя. — *Нямате ли нещо ново?*

Зад Ари пристъпи още някой.

Очите на Ръч се уголемиха, а дъхът заседна в гърлото ѝ. Устата ѝ се отвори, но отвътре не излезе нито звук.

Само устните ѝ успяха да оформят беззвучно една дума: *Ейнджъл*.

Ръч се вгледа в сините очи на Ейнджъл, но те сякаш принадлежаха на напълно непознат. Ръч никога не я беше виждала в подобно състояние.

— Ейнджъл! — На лицето на Гази се четеше смесица от радост и объркване.

— Ейнджъл? — пророни най-сетне и Ръч, а по гръбнака ѝ подобно на ледена вода плъзна страх.

— Време е да умрете — каза Ейнджъл с миличкото си детско гласче.

— Това е прекалено лесно — промърмори Зъба и повдигна вежди към земята на шестстотин метра под нас.

— И аз си мислех същото. Липсват само огромните яркожълти стрелки с надпис: *Насам, банда!*

Бяхме описали огромен кръг във въздуха и след по-малко от час бяхме открили следи от гуми. Изглежда, беше голям камион — имаше няколко дири, които бяха посипали пясък от пустинята по шосето почти на километър. Не успяхме да измислим друга причина камионът да напуска шосето, а после да се връща на него. Освен ако не принадлежеше на крадци на кактуси, например. Или на колекционери на пясък. Или на снимачен екип.

Предвид, че бяхме в окръг Средата на нищото, САЩ, на километри наоколо имаше само едно шосе. На което имаше ясни следи от камион, водещи в една посока. Майчице, та това беше крещящо!

— И сме на път да се хванем на въдицата, защото внезапно и напълно неочаквано ни е обзела невероятна тъпота? — попитах.

Зъба кимна мрачно.

— Ще се хванем на въдицата, защото нямаме друг избор.

— А, да. Как не се сетих!

Три часа бърз полет по-късно ги видяхме — петосен камион, паркиран край пътя във вероятно най-пустата и най-самотна част на Аризона. От тук вероятно нямаше връзка дори и с 911. Никаква помощ. Човек можеше да изстрелва по една сигнална ракета на всеки половин час в продължение на дни, без да бъде забелязан от *никого*.

— Явно пристигнахме — рекох с въздишка. — Виж каква тълпа посрещачи. Нали уж Заличителите били елиминирани?

— Значи Гласът те е излъгал?

— Не — произнесох замислено и се оставих на въздушното течение, подобно на Зъба. — Всъщност никога не ме е *лъгал*. Значи щом не са Залиатели, са заместителите на Заличителите. Каква утеха...

— Аха — Зъба поклати глава. Положението определено *не* му харесваше. — Обзалагам се на пет долара, че са по-лоши от оригинала. А и вероятно са въоръжени.

— Без съмнение.

— И ни очакват, разбира се.

— Само дето не им изпратихме официално известие, че пристигаме.

— Ама че гадост. — Зъба полагаше усилия да гледа навсякъде другаде, но не и в безполезната ми лява ръка.

— Казваш го само защото все още имаш някакви остатъци от здрав разум.

Описах широк кръг и се опитах да се настроя за немислимата схватка — съотношението беше няколкостотин на двама, при това надмощието беше на страната на нещо по-лошо дори от Заличителите. Нямах представа дали останалите от ятото ще могат да ни помогнат.

Мисията си беше чисто самоубийство.

Поредното.

— Поне едно е хубаво — обади се Зъба.

— Сериозно? Какво?

Че новите подобрени Заличителни щяха да ни изтезават, преди да ни избият?

Той ми се ухили толкова неочаквано, че за секунда забравих да махам с криле и се спуснах с метър-два.

— Ти ме о-о-обичаш — изтананика самодоволно и протегна ръце встрани. — Обичаш ме *e-e-ей толкова*.

Гневният ми писък вероятно можеше да бъде чул и в Калифорния, ако не и в Хавай. Със сигурност армията непознати под нас го бяха чули. Но не ми пукаше. Прибрах криле до гърба си и се устремих надолу, решена да се отдалеча от Зъба възможно най-бързо. Думите му ме изпълниха със сляпа неукротима жажда за кръв и бях готова да се справя с няколко хиляди заместители на Заличителите, независимо какви бяха.

Което — признах вътрешно — вероятно беше и неговият замисъл.

За наше удивление успяхме да се приземим с тичане на покрива на камиона, без телата ни да станат на решето от куршуми без никаква аеродинамичност.

Главите им се завъртяха към нас. Наподобяваха Заличителите, но имаше нещо различно. Не можех да преценя какво точно.

— Иги? — извиках.

— Макс! — чух сподавения му вик от каросерията на камиона и се затичах към ръба.

— Добре ли... — започнах, след което видях Джеб, Ари и Ейнджъл на земята под мен. — Ейнджъл! — извиках. — Добре ли си? Ще направим тези нещастници на нищ...

Арктическият студ в очите на Ейнджъл ме спря.

— *Казах* ти, че аз трябва да бъда водачът, Макс — каза тя със стряскащо равнодушие. — Сега е време да умрете. Последните форми на живот от лабораториите са подложени на елиминация. Вие също. — Тя се обърна към Джеб. — Нали?

Джеб кимна сериозно, след което светът изчезна преди да мигна.

ЧАСТ ВТОРА
УЧИЛИЩЕТО ПРОДЪЛЖАВА —
ЗАВИНАГИ

Сякаш някой беше играл боулинг с главата ми и с кегли от плътен мрамор.

Сърцето блъскаше в гърдите ми, дишах плитко и накъсано, а всички мускули по тялото ме боляха. Не знаех какво ставаше, но не беше нищо хубаво.

Отворих очи.

Нищо хубаво беше толкова нелепо определение за ситуацията, че сякаш беше на друг език — на езика на наивните идиоти.

Бях вързана за метално болнично легло — китките и глезените ми бяха приковани с дебели ивици велкро^[1].

И не бях сама.

С усилие надигнах глава, потискайки пристъпа на гадене, който ме връхлетя и задави на мига. Преглътнах конвулсивно.

Отляво Гази беше прикован за друго метално легло. Дишаше неравномерно и потръпваше в съня си.

До него Ръч се беше размърдала и стенеше тихо.

Обърнах се надясно. Иги. Лежеше напълно неподвижно, с отворени очи, втренчен невидждащо в тавана.

Зад него Зъба мълчаливо напъваше превръзките от велкро с мрачна решителност и пребледняло лице. Усети, че го гледам, и в очите му за миг проблесна облекчение.

— Добре ли си? — рекох беззвучно.

Той кимна отсечено, след което посочи с глава останалите. Кимнах уморено и обобщих ситуацията с универсалното изражение за „Ама че гадост!“. Той изкриви глава към леглото срещу нас. Тото лежеше отгоре му напълно безжизнен, с изключение на спорадичните мускулни тикове. Крачетата му бяха вързани като нашите. Беше проскубан — около устата му липсваха парчета козина.

Помръднах глава — внимателно, за да не повърна — и огледах помещението. Намирахме се в гола бяла стая без прозорци. Като че различавах врата отвъд леглото на Ръч, но не бях сигурна.

Иги, Зъба, аз, Гази, Ръч, Тото.

Ейнджъл я нямаше.

Поех въздух и се наках да напъна ремъците, когато осъзнах нещо. Миризмата. Химическата смесица на антисептик, спирт, дезинфектант и пластмасови тръбички. Миризмата, която беше тровила ноздрите ми всеки ден от първите десет години от живота ми.

Погледнах ужасена Зъба. Той се втренчи въпросително в мен.

Молах се да греша, макар че за свой ужас вътре в себе си знаех, че бях права. Произнесох безмълвно: „Училището“.

Очите му проблеснаха и потвърдиха подозрението ми. Нямаше нужда от друго потвърждение. Кошмарът беше започнал отначало.

Отново бяхме в Училището.

[1] Велкро (англ. Velcro) е наименование на механизъм за бързо закопчаване на дрехи, обувки, чанти и други чрез прилепване на събираните части. — Бел. ред. ↑

Училището... ужасното, потресаващо място, което се бяхме опитвали да заличим от паметта си в последните четири години. В Училището ни бяха подлагали на експерименти, тестове, проби, обучения. Благодарение на това място през целия си живот нямаше да мога да общувам с хора в бели престилки и никога не бих се записала да следвам химия. Заради него при вида на клетките за кучета в зоомагазините по гръбнака ми пробягваха ледени тръпки.

— Макс? — Гласът на Гази звучеше дрезгав и пресъхнал.

— Здравсти, малчо — казах аз тихо.

— Къде сме? Какво става?

Не исках да му казвам, но докато измъдря някаква убедителна лъжа реалността помете ума му и той се втренчи в мен потресено. Устните му беззвучно произнесоха „Училището“. Нямах избор — кимнах. Той отпусна глава на леглото. Забелязах, че някога русата му рошава коса се беше превърнала в сплъстена сивкава маса.

— Ей! — обади се Тото с отпаднала досада в гласа. — Искам адвокат.

Тъжната болка в гласа му обаче изневери на типичната му войнственост.

— Имаме ли план Б? Или В? Или Я? — Гласът на Иги звучеше безжизнено, без капка енергия.

Явно се е предал и говори просто по инерция — мина през ума ми.

Прочистих гърло, преглътнах, събрах последните остатъци от авторитет, които ми бяха останали, и рекох:

— Да, разбира се. Винаги има план. Първо трябва да се измъкнем от превръзките.

Усетих, че Ръч се събуди, и я погледнах. Големите ѝ кафяви очи бяха сериозни и тя беше стиснала уста, за да не затрепери брадичката ѝ. На бузата си имаше лилава синина, по ръцете също. Винаги я бях възприемала за малко дете като Гази и Ейнджъл, но изведнъж ми се стори с десет години по-голяма.

Тъй като *знаеше* — четеше се в погледа ѝ.
Знаеше, че сме навлезли твърде дълбоко в тези води, че нямах
план, че нямахме надежди.
Което изчерпваше всичко.

Не знам след колко време — след като ръцете ми изтръпнаха, а по глезените ми заиграха иглички — вратата се отвори.

Дребна жена с посивяла коса, облечена в бяла престилка, влезе с поднос в ръце. Нечия зла баба.

Въздухът се изпълни с нов мирис.

Опитах се да не вдишвам, но беше невъзможно.

Жената тръгна право към мен с усмивка на дружелюбното си лице.

Стегни се, Макс. Това беше моя мисъл. Гласът не се беше обаждал от мелето в пустинята.

Опитах се да си придам безгрижен вид — доколкото беше възможно за четиринайсетгодишно дете птица, приковано за легло в ада.

— Това е новост — рекох хладнокръвно. — Мъчение с курабийки с шоколад. Ти ли го измисли?

Жената явно се смути, но се опита да се окопоти и рече:

— Решихме, че сигурно сте гладни. Току-що ги опекохме.

Помаха над подноса, за да може невероятното ухание на ванилия и топли курабийки да стигне до всички ни.

— Аха — казах. — Понеже всички маниакални учени злодеи прекарват паузите за кафе в биене на качествена сметана за тестото. Ама че нелепица!

Тя ме погледна изненадано. От гнева кръвта ми кипна.

— Печелите точки за килията — продължих и кимнах към стаята. — Оковите с велкро също си ги бива. Чудесно начало. Курабийките с шоколад обаче малко издъниха работата. Явно си избягала от час, когато са ви преподавали поведение с пленниците.

По бузите ѝ избиха розови петна и тя отстъпи.

— Задръж си тъпите сладки — рекох с присвити очи и в гласа ми се прокрадна ръмжене. — Каквото и да сте ни замислили, изроди такива, захващайте се. Стига сте ни губили времето.

Лицето ѝ застина като маска и тя се насочи към вратата.

Това е планът — помислих си. Когато дойдеха да ни отведат, щяхме да се възползваме. Определено.

Тъкмо стигна до вратата, когато Тото надигна отпаднало глава.

— Не бързай толкова — изхъхри той. — Аз няма да откажа една курабийка. Не съм толкова превзет.

Двамата със Зъба се спогледахме и завъртяхме очи.

Жената се стресна от факта, че Тото говори, и се поколеба как да постъпи. Накрая просто се втурна към вратата. Звукът от хлопването ѝ ме прониза до мозъка на костите.

— Значи... В мига, щом ни отвържат, трябва да настане пълен ад — казах им, щом всички се събудиха на следващата сутрин.

Предполагах, че е сутрин, тъй като отново светнаха лампите.

Останалите кимнаха, но без гневната жажда за мъст, от която се нуждаехме, за да избягаме.

— Вижте, и преди сме изпадали в безизходица — напомних им аз. — Тези тъпащи винаги оплескват нещата и допускат някаква грешка. Винаги досега сме успявали да ги надвием. Сега ще го направим пак.

Никаква реакция.

— Хайде де, по-бодро — подканих ги. — Искам да видя зачервени от дива ярост бузи.

Ръч се усмихна вяло, но останалите мълчаха унило и подръпваха ремъците си с безразличие. Зъба ме изгледа с разбиране. Почувствах такова безсилие и безпомощност, че ми идеше да завия.

Вратата се отвори рязко. Спогледах се бързо с останалите. Започваше се!

Беше Джеб. След него — Ан Уокър, която не бяхме виждали от напускането на кокетната ѝ ферма във Вирджиния. Сатанинската дружина се допълваше от русокосо малко момиченце — Ейнджъл, която дъвчеше курабийка с шоколад и ме гледаше спокойно с големите си сини очи.

— Ейнджъл! — Гласът на Гази потрепери при прозрението, че сестра му се беше обърнала срещу нас. — Ейнджъл, как можа?

— Здравей, Макс — каза Ан Уокър.

Не се усмихваше и по нищо не напомняше грижливата ни приемна майка.

С тежка въздишка се втрених в тавана. *Без сълзи. Нито сълзичка.*

Джеб застана до леглото ми, толкова близо, че можех да подуша афършейва му. Мирисът събуди детски спомени от живота между десетата и дванайсетата ми година — най-щастливите ми мигове.

— Здравей, Макс — каза той тихо и се вгледа в лицето ми. — Как се чувстваш?

С което получи десет точки по скалата от едно до десет за дебилен въпрос.

— О, чувствам се прекрасно, Джеб — отговорих жизнерадостно. — А ти?

— Гадене? Или главоболие?

— Да. Откакто цъфна пред мен да ми говориш.

Той прокара пръсти по завивката над крака ми. Едва не потреперих.

— Имаш ли усещането, че си преживяла много? — попита той.

Изпепелих го с очи.

— Да. *Горе-долу*. И най-тъжното е, че продължавам да го преживявам.

Джеб се обърна и кимна на Ан Уокър. Тя му отвърна с хладно изражение.

Обзе ме неясното подозрение, че не вниквам напълно в случващото се.

Добре, че бях свикнала с това чувство.

— Макс, трябва да ти кажа нещо, което — сигурен съм — ще повярваш трудно — каза Джеб.

— Не си злодей? И не си най-отвратителната, лъжлива, измамна и подла твар, която съм срещала в живота си?

Той се усмихна тъжно.

— Истината, Макс, е, че нищо не е това, което изглежда.

— Аха — казах. — Да не ти го пошушнаха извънземните, след като свали омотания си във фолио шлем?

Ан пристъпи напред. Джеб вдигна ръка, сякаш за да й каже да остави на него, но тя му махна с длан.

— Макс, истината е, че си в Училището.

— Не думай! Я да видим... Предполагам, че съм нещо като *хибрид* между дете и птица. И че сте ме заловили. И че... хм... съм прикована за *болнично* легло. И се обзалагам, че имам *криле*. Права ли съм?

— Не. Не разбираш — продължи тя отсечено. — Намираш се в Училището, Макс, тъй като *никога не си го напускала*. Всичко, което мислиш, че си преживяла в последните пет месеца, беше сън.

Опулих се към Ан с възхита и рекох:

— Майчице, това е напълно неочакван развой! Определено не го очаквах!

Огледах и останалите от ятото и ги попитах:

— Някой от вас очакваше ли подобно нещо?

Те поклатиха уморено глави. Кимнах на Ан.

— Хвана ме. Добър опит.

— Вярно е — рече тя. — Знаеш, че сте експериментална форма с рекомбинирана ДНК. Знаеш, че сте били подложени на проби по време на краткия си живот. Част от експеримента беше да изпробваме капацитета на въображението ви, както и точността, с която можем да манипулираме и дори да създаваме спомените ви. Имаме разрешение да ползваме няколко експериментални вещества, благодарение на които практически можем да ви вдъхнем истински спомени за неща, които всъщност не сте преживявали.

Защо го правеше? Защо си губеше времето да ни баламосва с тези измислици?

— Усещането, че сте живели с Джеб в Колорадо, истинско ли е? И за отвличането на Ейнджъл? И за спасяването ѝ? За посещението в Ню Йорк? И убийството на Ари? За живота ви с мен във Вирджиния?

Тя повдигна вежди.

Присвих очи и замълчах. Осъзнавах, че останалите от ятото следят всяка нейна дума с изключително напрежение.

— Макс, ние ви дадохме тези спомени. Следяхме сърдечната ви дейност и дробовете, докато вие си представяхте жестоките битки. *Ние* избрахме Ню Йорк, Флорида, Аризона. Помниш ли доктор Мартинес и Ела? Тези компоненти ни позволиха да изпитаме психологическата и физическата ти реакция на уютната сигурна обстановка.

Кръвта в жилите ми се превърна в ледена киша. Откъде знаеха за Ела и за доктор Мартинес? Бяха ли им навредили? Бяха ли ги убили?

Постарах се да запазя хладнокръвие и да забавя паникьосаното си дишане. Не биваше да показвам, че бяха успели да ми повлияят.

Това беше най-тежкият момент досега.

— А какво трябваше да проверите с живота ни с теб? — троснах се. — Как ще реагирам на двулична властна гадина без капка майчинско чувство?

На бузите ѝ изплуваха две червени петна. Едно на нула за Макс.

— Все още не ни вярваш, миличка... — обади се Джеб.

— Да. Защото не съм си *загубила разсъдъка*. — Гласът ми прозвуча сподавено.

Джеб пое нежно лявата ми ръка. Инстинктивно се опитах да я дръпна, но не можех. Той внимателно обърна ръката ми в ремъка с велкро с вътрешната ѝ част нагоре.

— Погледни, Макс — каза той нежно. — Повтарям ти, нищо преживяно не беше истина. Беше просто сън. Не сте напусkali Училището.

Нали помните яркочервения белег на ръката ми, останал от опита ми да извадя сама чипа? И операцията отпреди няколко дни? След нея бяха останали тънки прави линии с дължина около два сантиметра...

На ръката ми нямаше белези. Никъде. Кожата ми беше гладка, невредима. Опитах да размърдам пръсти. И успях. Лявата ми ръка работеше безотказно.

До мен Гази си пое дъх озадачено.

Аз затаих своя... опитах да не преглъщам, за да не издам потреса си. Тогава ми хрумна нещо. Бяхме намерили Тото в Ню Йорк.

— Ами Тото? — попитах триумфално. — И той ли беше сън?

Джеб ме погледна нежно.

— Да, миличка. И той беше сън. Говорещото куче Тото не съществува.

Той отстъпи и разкри леглото отсреща. Беше празно. Белите чаршафи бяха опънати, без нито гънка. Тото явно не беше влизал в тази стая. Или...?

Добре, представете си ме *здравата* уплашена. Или бърникаха дълбоко в мозъка ми, или... бърникаха още по-дълбоко в мозъка ми.

Много бързо прехвърлих възможните варианти през ум:

1. Лъжеха (естествено);

а) лъжеха, че никой от нас не беше напускал Училището нито за миг;

б) *не* лъжеха, че никой от нас не беше напускал Училището нито за миг;

2. Случващото се в момента, дори в *тази секунда*, беше поредната халюцинация;

3. Всичко до момента всъщност беше смес от кошмари и сънища, породени от някакви вещества (анорексично слаба вероятност);

4. Независимо дали лъжеха, или не, и дали беше сън, или не, трябваше да се освободя, да ги наричам едно хубаво и да приключа с това веднъж завинаги.

Отпуснах глава на тънката възглавница и огледах ятото. Бяха израдли пред очите ми, бяха се издължили, бяха пуснали коса. Нима бяхме прекарвали години, приковани за леглата? Или пък си бяхме на тази възраст от самото начало, създадени на нея?

Погледнах към Ейнджъл с надеждата да ми прати някоя успокоителна мисъл. От нея обаче не дойде нищо. О, Господи!

Не можех да мисля повече. Бях гладна, изпитвах болка и се опитвах да озаптя все по-неудържимата си паника. Затворих очи и се опитах да вдишам равномерно няколко пъти.

— Къде може човек да си намери нещо за ядене в тая дупка? — попитах накрая.

— Още сега ще ви донесем храна — отговори Джеб.

— Един вид прощална вечеря — вметна Ейнджъл с невинно гласче.

Отворих очи.

— Съжалявам, Макс — рече Ан Уокър, — но както вероятно си осъзнала, прекратяваме всички експерименти с рекомбиниране на

ДНК. Всички кръстоски между вълк и човек са оттеглени. Време е да оттеглим и вас.

Което обясняваше защо не бяхме видели и един Заличител в последно време. Гази ми беше разказал за летящите роболети.

— „Да ни оттеглите“ в смисъл да ни убиете? — попитах равно. — С това ли се утешавате? Като използвате евфемизми за смъртта и убийството? — Преправих си гласа, сякаш чета новините. — В днешната емисия: седем души бяха „оттеглени“ в ужасяваща катастрофа на Седемнайсетото шосе... — Пак промених гласа си. — Джими, не оттегляй птичето с пушката... — И пак. — Моля ви, сър, не ме оттегляйте! Ето, вземете портфейла ми!

Впих очи в Джеб и в Ан, а от студения ми гняв лицето ми се превърна в маска.

— Как живеете с това? Как се гледате в огледалото? Лесно ли заспивате вечер?

— Ще ви донесем нещо за ядене — каза Ан и побърза да излезе.

— Макс... — започна Джеб.

— Не смей да говориш с мен! — изсъсках аз. — Вземай си малката предателка и се разкарай от *предсмъртната ни килия!*

Ейнджъл премести поглед от мен върху Джеб, без да променя изражението си. Той я хвана за ръка и я изведе от стаята с въздишка. Тресях се от емоции и в последен пристъп на ярост напрегнах всичките си свръхестествени сили и опънах ремъците от велкро.

Нищо.

Тръшнах се обратно на леглото, а в очите ми се събраха сълзи. Мисълта, че яното ме вижда в това състояние, ме подлудяваше. Раздвижих пръстите на лявата си ръка и потърсих белезите. Нищо.

— Е, добре мина — обади се Зъба.

Ето ви едно заплетено въпросче: ако сънувате, че заспivate, вързани от луди учени в тайна лаборатория, и започнете да сънувате, сънувате ли всъщност?

Кое точно е сънят?

Кое се брой?

Как можете да направите разлика?

Измъчвах се с подобни безсмислени главоблъсканици цял ден, което пораждаше нов въпрос: ако терзаех собствения си мозък с опитите да разбере какво става, това броеше ли се за мъчение, причинено от Тях? Тъй като цялата ситуация беше тяхно произведение?

Така или иначе, в даден момент явно бях „заспала“, тъй като в друг момент някаква ръка ме разтърси за рамото и ме накара да се върна в „съзнание“.

Както обикновено на мига застанах нащрек и механично се опитах да заема поза за бой. Кое не се получава много добре, когато си пристегнат с ремъци.

Виждам отлично в тъмното и за части от секундата различих небезизвестния противен силует над леглото си.

— Ари! — прошепнах не много тихо.

— Здравсти, Макс — каза Ари и за първи път от много време не ми се стори пълен изверг.

С всяка наша среща в последните няколко месеца той добиваше все по-налудничав вид, на ръба да пропадне напълно в бездната на безумието... Сега обаче изглеждаше... Ами, не беше точно нормален, но поне устата му не се пенеше.

Зачаках да започне да се заяжда хапливо.

Той обаче не го направи, не започна да ме дразни или заплашва самодоволно. Вместо това отвърза едната ми ръка, после я дръпна надолу и я върза за подлакътника на инвалидна количка.

Хм-м. Дали можех да летя, завързана за инвалидна количка? Можеше пък и да успея? Вероятно скоро щяхме да разберем. Дори —

ако съумееш да засиля количката достатъчно — излитането ми можеше да се получи доста зрелищно.

Седнах в стола, а Ари пристегна глезена ми към предната пръчка. Наканих се да опитам, но той прошепна:

— Количката е от олово. Тежи около осемдесет килограма.

По дяволите. Въпреки че бях доста висока за възрастта си, заради птичите модификации на костите ми тежах най-много четиридесет и пет килограма. Това че никога не се наяждах достатъчно, също бе допринесло. И така, въпреки че бях наистина завидно силна, нямаше начин да успея да отлепя толкова тежка количка от земята.

Измерих Ари с ненавист.

— И сега какво, умнико? При шефа ли ще ме водиш?

Той не поддаде на предизвикателството.

— Просто реших, че ще е хубаво да те разходя, Макс.

— Брей! Специален тур от твоя милост? *Сега* вече съм убедена, че сънувам — троснах му се аз, но след това ми хрумна нещо. — Казаха, че са оттеглили всички Заличители. И ако не бях завързана, щях да опиша кавички с пръсти около думата *оттеглили*.

Ари ме погледна тъжно.

— Да, аз съм последният. Те... избиха всички останали.

По някаква причина примиреното тъжно потвърждение на ужасяващия факт накара кръвта ми да замръзне в жилите. Въпреки че беше ненавистен гнусен паразит, на моменти почти успях да различа в него малкото момченце от едно време. Бяха го преобразили на тригодишна възраст и резултатът далеч не беше бляскав. Горкият.

Да, да, точно така. Горкият звяр, който се опита да ме убие няколко пъти. Присвих очи.

— Ятото също ще бъде елиминирано — казах. — Аз ли ще бъда първа? Натам ли си ме повел?

Той поклати глава.

— Разрешиха ми да те разведа наоколо. Знам, че трябва да ви оттеглят, но не знам кога точно.

Хрумна ми нещо.

— Виж, Ари — започнах с надеждата да звуча ласкателно. Ръмженето и заплахите ми идваха далеч по-естествено, така че не бях сигурна как се справям. — Защо не се опитаме да избягаме от тук заедно? Не знам какво ти е говорил Джеб, но вероятно и ти си в списъка на застрашените.

Понечих да продължа, но той ме прекъсна:

— Да, така е — каза, отново с пълно спокойствие.

Подкара количката през вратата и попаднахме в дълъг коридор, осветен от луминесцентни лампи и покрит с вечните квадрати от балатум. Внезапно той приклепна и разхлаби яката на ризата около врата си.

Дръпнах се, но той рече:

— Виж... Имам срок на годност. С всички ни е така.

Абсолютно отвратена, но и с някакво болно любопитство се наведох напред. На тила на Ари имаше подобна на татуировка редица цифри. Беше дата. Тази година и този месец, струваше ми се, макар че не бях сигурна. Интересно колко бавно се точи времето, когато човек е в плен.

Мислите ми: *Уф!* И после: *Горкият Ари.* И после: *Това може да е поредният номер, поредният начин да ме манипулират.*

— Какво искаш да кажеш с това „С всички ни е така“? — попитах подозрително.

Очите му — напомняха онези на детето Ари — се спряха върху моите.

— Всички ние, експериментите, имаме вграден срок на годност. Когато наближи, крайната дата се появява на тила на въпросния експеримент. Моята се появи преди няколко дни. Явно часът ми ще удари скоро.

Погледнах го ужасено.

— И какво ще стане на тази дата?

Той повдигна рамене, изправи се и отново забута количката.

— Ще умра. Щяха да ме елиминират заедно с останалите, но датата ми, така или иначе, беше близо, решиха да ме оставят. Понеже съм син на Джеб, както знаеш.

При тези думи гласът му потрепери, а аз впих поглед надолу по коридора пред себе си.

Това беше нова степен на низост, дори и за лудите учени.

Не знам дали сте попадали на тур в свръхсекретна лаборатория на учени злодеи, например по време на някоя училищна екскурзия. Във всеки случай аз получих своя тук в този ден и ако ми бяха възложили да напиша съчинение по темата, заглавието му щеше да бъде: „По-страшно и далеч по-ужасно, отколкото изобщо можете да си представите (дори и да имате абсолютно извратено въображение)“.

Все пак, бяхме отрасли тук (или поне така мислех). Освен това бяхме видели доста ужасяващи неща и в Ню Йорк (или поне така мислех). Така че донякъде бях свикнала с потресаващите недоразумения на природата. Ари обаче ме буташе по коридорите и нагоре-надолу с асансьора, и ме водеше в части на Училището, които не бях виждала никога и за чието съществуване дори не подозирах. Повярвайте ми, аз и останалите от ятото бяхме като герои от „Дисниленд“ в сравнение с някои от видените гледки.

Не всички бяха рекомбинантни форми на живот. Някои бяха просто „усъвършенствани“, без да бъдат комбинирани с други видове.

Видях човешко бебе, което още не можеше да ходи. Седеше на пода и дъвчеше някаква гумена жаба, докато един от Белите престилки пишеше дълго, сложно, неразбираемо математическо уравнение на огромна бяла дъска.

Друг от Белите престилки попита:

— За колко време го реши Фейнман^[1]?

— За четири месеца — отвърна първият.

Бебето пусна жабата и допълзя до дъската. Единият от Белите престилки му подаде маркер. Бебето изписа сложно, неразбираемо решение на дъската, изпъстрено с гръцки криволици, след това седна на земята, погледна дъската и задъвка маркера. Другият учен свери отговора, вдигна поглед и кимна.

— Браво на момичето — каза първата Престилка и подаде на детето бисквитка.

В друга стая видях кутии от плексиглас, в които растеше някаква отблъскваща материя. Подобно на мозъчна тъкан вещество, което

плаваше в различни на цвят течности. От кутиите излизаха жици, свързани с компютър. Един от Белите престилки пишеше команди на клавиатурата, а подобията на мозък явно ги изпълняваха.

Погледнах Ари.

— С мозък далеч ще стигнеш.

— Мисля, че целта е да проверят дали хората могат да оцелеят без тяло — обясни той.

Следващото помещение беше пълно със заместителите на Заличителите, така наречените *роболети*. Висяха в редици, окачени на метални куки като омачкани палта в гардероб.

Червените им очи бяха затворени и всички имаха кабел, включен в бедрото. Тънката космата заличителска кожа беше плътно опъната по металните им конструкции. На места се беше прокъсала и през дупката се подаваше я става, я някакви зъбни колела или бутала. Като цяло видът им беше доста отвратителен.

— Зареждат се — обясни Ари безизразно.

Главата ми се завъртя, по-силно от обичайното.

— На това му казват „мозък на клечка“ — посочи Ари.

Видях метален гръбнак, който ходеше наоколо на двата си метални крака. Походката му беше гладка и равна като на човек. На върха на гръбнака имаше кутия от плексиглас с... не с хамстер, не... с някаква подобна на мозък маса.

Нещото премина покрай нас, издавайки някакви звуци, сякаш говореше само на себе си.

В съседното помещение имаше изцяло човешко малко дете на около две години, което беше необичайно здраво, с яки развити мускули като невръстен культурист. Беше на лежанката и вдигаше над сто килограма — далеч надвишаващи собственото му тегло, може би осем или повече пъти по толкова.

Не можах да изтърпя повече.

— И какво ще правим сега, Ари?

— Ще те върна обратно — отговори той.

Понесохме се безмълвно по коридорите и етажите на това свърталище на кошмарите. Замислих се... ако срокът му на годност беше истина, какво ли беше усещането да знаеш, че краят ти приближава, минута след минута, секунда след секунда. С ятото се

бяхме изправяли срещу смъртта хиляди пъти, но шансът да отървем кожата винаги беше присъствал.

Да носиш датата татуирана на тила си... Все едно да се озовеш на влакова линия, срещу теб като стрела да се носи влак, а ти да не можеш да повдигнеш стъпала от земята. При първия удобен случай щях да проверя тиловете ни.

— Макс, аз... — започна Ари и спря пред вратата на стаята на ятото.

Не казах нищо.

— Искан ми се... — понечи той отново с разтреперан глас.

Не знаех какво щеше да каже, но нямаше нужда да довършва. Потупах ръката му, завинаги преобразена в тежка космата лапа със заличителски нокти.

— На всички ни се иска, Ари.

[1] Ричард Фейнман — изтъкнат физик-теоретик от САЩ, специалист по квантова физика. — Бел.прев. ↑

На следващия ден ни отвързаха.

— Сега ще умрем ли? — попита Ръч и се плъзна уплашено до мен.

Прегърнах я през рамо.

— Не знам, миличка — казах, — но ако ще умираме, аз мисля да взема няколко души с мен.

— Аз също — каза Гази смело.

Прегърнах го с другата ръка.

Зъба се облегна на стената, впил очи в мен. Откакто бяхме тук, не бяхме намерили удобен случай да поговорим, но улових погледа му и се опитах да споделя всичките си мисли с очи. Беше голямо момче. Щеше да понесе ругатните.

Вратата на стаята ни се отвори с типичния полъх. Висок мъж с пясъчноруса коса влезе наперено, сякаш беше кралят на света. Следваха го Ан Уокър и друга Бяла престилка, която не бях виждала дотогава.

— Това са те, *ja*? — попита.

Звучеше като Арнолд в „Терминаторът“.

На мига му се ядосах.

— *Ja*. Ние сме — отговорих гневно, а той впи светлите си, воднисти очи в мен като лазери.

— И тази тук се казваше „Макс“? — попита асистентката си, все едно аз бях глуха.

— Не само се казвам Макс, ами и съм Макс — изпреварих отговора на асистентката. — Всъщност винаги съм била Макс и винаги ще бъда Макс.

Той присви очи. Аз също.

— *Ja*, разбирам защо са предназначени *für* терминация — каза небрежно, докато асистентката му си водеше записки в някаква папка.

— А аз разбирам защо всички в класа ти са ти се подигравали — обадох се аз. — Така че мисля, че сме наравно.

Той се направи, че не чува, но едно мускулче на челюстта му трепна.

Спря очи върху Ръч.

— *Und das* тук не може да си държи устата затворена, а явно и мозъка — обяви. — Нещо се е объркало с мисловния й *prozess*.

Усетих как Ръч се стяга до мен.

— Гледай си работата — тросна се тя.

Само така, момиче.

— А този — продължи той и посочи Гази. — Неговата *verdauung*... тоест храносмилателната му система е с ужасяващи смущения. — Той поклати глава. — Вероятно поради ензимен дисбаланс.

Ан Уокър слушаше безизразно.

— Колкото до този... Но то се вижда от само себе си — каза мъжът и махна небрежно към Иги. — Множество дефекти. Пълен провал.

— Да, доктор Тер Борщ — промърмори асистентката му, без да спира да пише.

Двамата със Зъба се спогледахме. Името на Тер Борщ се споменава в документите, които бяхме задигнали от Института.

Иги усети, че Тер Борщ се е насочил към него, и повдигна вежди.

— Присмял се хърбел на щърбел — сопна се той.

— Високия, тъмния... не се отличава с нищо *speziell* — каза Тер Борщ снизходително за Зъба, който не беше помръднал от влизането му.

— Поне се облича добре — подхвърлих аз.

Ъгълчето на устата на Зъба се изкриви.

— А ти. — Тер Борщ отново се обърна към мен. — Чипът ти не работи добре, получаващ ужасяващи главоболия, а уменията ти на водач уви са далеч по-слаби от очакваното. *Ja?*

— И все пак бих могла да ритам мазния ти европейски задник от тук до идния вторник. Което не е малко.

Той премигна. Стори ми се, че едва се сдържа.

Е, умея да изкарвам хората от кожата им. Дарба, какво да се прави...

Тер Борщ погледна асистентката си.

— Е, да се захващаме с разпита — рече той отсечено, обърна се към мен и продължи. — Трябва да съберем последните данни. После ще ви терминираме.

— У-у-у — изломотих. — Ако имах ангели, щеше да ми ги изкараш.

Потропах по пода с босите си пръсти.

В очите му за миг проблесна гняв.

— Не, сериозно — казах, *mucho*^[1] искрено. — Направо са изкарани, кълна се. Наистина си изключително страховит човек.

— Първо *ти* — излая той рязко на Гази, който подскочи стреснато.

Окуражих го с поглед и му намигнах и той изправи тесните си рамене.

— Какви други способности имаш? — изсъска Тер Борщ.

Асистентката чакаше с химикалка в ръка.

Гази се замисли.

— Имам рентгеново зрение — отговори, втренчи се в гърдите на Тер Борщ, след което премигна с разтревожен вид.

Тер Борщ се стресна за миг, но после повдигна вежди.

— *Nein!* Не записвай това — рече той на асистентката си с раздражение. Тя застина посред изречението.

Тер Борщ хвърли на Газопровода изпепеляващ поглед и рече:

— Времето ти изтича, нещастно недоразумение. Светът ще те запомни с онова, което ни кажеш сега.

Сините очи на Гази блеснаха.

— Тогава нека ме запомни как ти казвам да ме целунеш отз...

— Достатъчно! — отсече Тер Борщ и се въртна рязко към Ръч.
— *Du!* Имаш ли качества, които да са уникални само за теб?

Ръч загриза нокти.

— Имате предвид освен *крилете*, така ли? — Тя размърда леко рамене и разгърна малко красивите си криле с цвят на охра.

Лицето му почервения, а на мен ми идеше да надам възторжен вик.

— *Ja* — отговори вдървено. — Освен крилете.

— Хм-м. *Ja-a-a...* — Ръч потупа брадичка с пръст. — Хм... — Лицето ѝ светна. — Веднъж изядох девет сникърса наведнъж. Без да повърна. Истински рекорд!

— Това не е *speziell* талант — каза Тер Борщ сухо.

Ръч се засегна.

— Ами? Хайде да видим *wie* колко ще изядете.

— *Ja*. Мога да изям девет сникърса — обади се Гази в съвършена, направо плашеща имитация на гласа на Тер Борщ. — Без да повърна.

Тер Борщ се обърна към него, а аз едва сдържах смеха си. Когато имитираше мен, Гази не ми беше смешен, но когато го правеше с някой друг, беше жесток.

— Подражание — обърна се Тер Борщ към асистентката си. — Запиши.

После пристъпи към Иги и го бутна с носа на обувката си.

— При тебе изобщо има ли нещо *normal*?

Иги потърка чело с ръка.

— Ами, чувството ми за ирония е изключително добре развито.

Тер Борщ изцъка с език.

— Ти само спъваш групата. Все трябва да се държиш за нечия дреха, нали? И да не се отлепяш от другите? *Ja*?

— Само когато искам да отмъкна десерта им — каза Иги искрено.

— Запишете това — казах на асистентката. — Изключително умел крадец на десерти.

Тер Борщ застана пред Зъба и взе да го проучва, все едно беше експонат в зоопарка. Зъба също го погледна. Вероятно само аз усещах напрежението му и надигащата се в гърдите му ярост.

— Не си много разговорлив, а? — каза Тер Борщ и го заобиколи бавно.

Логично, Зъба не каза нищо.

— *Warum* позволи момиче да ви стане водач? — попита Тер Борщ с пресметлив поглед.

— Тя е желязна — отвърна Зъба.

Точно така — помислих си с гордост.

— Има ли нещо *speziell* в теб? — попита Тер Борщ. — Нещо, заради което да те пожалим?

Зъба се престори, че мисли и вдигна очи към тавана.

— Освен усета ми за мода? Страшен съм с хармониката.

Тер Борщ закова очи в мен.

— *Was ist das?* Защо си ги обучила да се държат толкова тъпо?

Не бяха тъпи. Просто оцеляваха.

— Защо все още те облича майка ти? — върнах му го високомерно.

Асистентката започна да записва думите ми, но погледът на Тер Борщ я накара да замръзне.

Ученият пристъпи по-близо и ми хвърли заплашителен поглед.

— *Ich!* Аз те създадох — рече тихо. — Както се казва, аз те доведох на този свят, а сега аз ще те изведа.

— *Und* ще унищожа тия сникърси! — изстреля Гази.

Петимата внезапно избухнахме в смях — буквално в лицето на смъртта.

[1] *Mucho* (от исп.) — много. — Бел.прев. ↑

— Опа — казах аз, щом ни оставиха сами. — Май са пропуснали да ни програмират за уважение към висшестоящите.

— Ама че идиоти! — каза Гази и тропна с крак по пода.

Чувствахме се като победители, но беше ясно, че сме в плен и в момента всички козове са в техните ръце.

— Тото ми липсва — каза Ръч.

— Ако изобщо е съществувал — въздъгнах аз.

— Не сме си въобразили мишеловите... нито прилепите — каза Ръч.

— Да — съгласи се Иги. — Нито пък злоещите тунели в Ню Йорк.

— Или злобектора от онова училище — включи се и Гази.

— Знам. Сигурна съм, че не сме — рекох, макар че всъщност не беше така, поне не сто процента.

Същия следобед Ари отново дойде да ме вземе. Този път дори ми разрешиха да ходя сама. Иха-а-а!

— Не му вярвам. Стой нащрек — промърмори Зъба, преди да изляза.

— Така ли мислиш? — отвърнах шепнешком.

— Е, за какво правиш всичко това, Ари? — попитах аз. Подминахме няколко Бели престилки, които ни изгледаха странно. — Защо ме вземаш на тези малки разходки?

Вече не бях прикована към количка от олово, така че запаметявах всеки коридор, врата, прозорец.

Той имаше притеснен вид — все още беше потиснат. Доколкото е възможно за върколак.

— Не съм сигурен — промърмори. — Просто ми наредиха да те разхождам.

— Аха-а — казах. — Значи ще предположим, че искат да видят нещо. Освен мозъка на клечка и свръхбебетата.

Ари сви рамене.

— Не знам. Нищо не ми обясняват.

Тъкмо минавахме покрай широка двойна врата, когато едното ѝ крило се отвори и един от Белите престилки изтича навън. Успях да надникна в помещението.

Цялата стена беше заета от огромен видеоекран с карта на света. Нужен беше само миг и орловото ми зрение попи хилядите детайли, които обмислих, докато крачех редом до Ари. В очертанията на всяка държава имаше по един подчертан град.

Над картата имаше надпис: ПЛАН „НАПОЛОВИНА“. Бях чувала това някъде по-рано.

Въпреки че шансът да изкопча нещо беше минимален, попитах Ари:

— Какъв е този план „Наполовина“?

Ари сви рамене.

— Възнамеряват да намалят населението на Земята наполовина — обясни мрачно.

Едва не заковах на място, но се опомних — не биваше да спирам и да показвам интереса си.

— Брей, с цяла половина? Колко прави това, три милиарда? Признавам, амбициознички са.

Главата ми се замая при мисълта за геноцид с такива мащаби. Пред това Сталин и Хитлер изглеждаха като възпитатели от детската градина. Така де, доста гадни възпитатели, но все пак...

Ари отново сви рамене. Осъзнах, че трудно можеше да се развълнува от нещо при положение, че всеки момент можеше да се прости с живота си.

Замислих се за видяното до тук и внезапно ме озари прозрение — бях виждала части от цялото и преди, примерно в някой филм или в сън... Или в някой от онези убийствени мозъчни пристъпи, които получавах преди време, когато ме бяха мъчили жестоки главоболия, през които мозъкът ми сякаш щеше да се взриви в черепа ми. Следваха купища образи, думи, звуци, *неща*, които заливаха съзнанието ми. Част от онова, което виждах, казвах и правех в момента... дадох си сметка, че *вече го бях виждала*.

Мисли, мисли!

Все още разсъждавах върху това, когато завихме зад един ъгъл и буквално се блъснах в някого.

Тоест в двама души.

Джеб и Ейнджъл.

— Макс! Миличка — каза Джеб. — Добре, че са ти разрешили да се пораздвижиш.

Втренчих се в него.

— За да съм в добра форма, когато ме убият?

Той потръпна и се прокашля.

— Здравсти, Макс — обади се Ейнджъл.

Само я погледнах.

— Определено трябва да опиташ тези курабийки — каза тя и ми подаде предателство, гарнирано с шоколад.

— Благодаря. Ще запомня. Лъжлива предателка.

— Макс... Знаеш, че трябваше да постъпя както беше правилно — каза тя. — Започна да вземаш грешни решения.

— Да, например това да ти се притечем на помощ и да отървем неблагоприятната ти кожа — казах.

Малките ѝ рамене увиснаха, а на лицето ѝ се изписа тъга.

Бъди силна, Максимум — казах си. — Знаеш какво трябва да направиш.

— Аз имам най-различни специални умения — продължи тя. — Заслужавам да бъда водачът. И да бъда спасена. Далеч по-специална съм от вас двамата със Зъба.

— Утешавай се колкото искаш — казах ѝ студено, — но не очаквай подкрепа от мен.

По оформеното ѝ като сърце лице се изписа негодувание.

— Нямам *нужда* от подкрепата ти, Макс!

В гласа ѝ се беше прокраднала нова стоманена нотка. Не беше видяла това от мен. Какво ли още беше научила?

— Предстоящото ще се случи, независимо дали го подкрепяш, или не. Така или иначе, скоро ще те оттеглят. — Тя отхапа ядно от курабийката.

— Може би. Но ако това стане, ще се върна като дух и ще те тормозя всеки ден до края на мъчителния ти мизерен живот на предателка.

Тя опули очи и дори отстъпи назад.

— Хайде, престанете и двете — каза Джеб, както правеше навремето, когато двама от нас се спречкаха.

— Все едно — казах с любимия си отегчен тон.

Заобиколих ги, като внимавах да не ги докосвам, сякаш бяха отрова, и продължих надолу по коридора. Сърцето ми биеше бясно и с недоволство усетих, че бузите ми почервеняват.

Ари ме застигна. Продължихме мълчаливо известно време, докато накрая той не проговори, сякаш за да ми предложи утешителната награда:

— Събират армия.

Много ясно — помислих си потиснато.

— Откъде знаеш?

— Видях ги. Имат цял хангар, пълен с роболети, които висят и се зареждат. Хиляди са, а и не престават да ги произвеждат. В лабораторията отглеждат заличителски кожи.

— Защо ми казваш всичко това? — попитах.

Той повдигна вежди объркано, после вдигна рамене.

— Не знам. Доколкото помня, ти си човек, винаги готов за бой. И макар че ми е ясно, че вече няма измъкване и за теб, все пак ми се ще да знаеш с какво си имаш работа.

— Това някаква клопка ли е? — попитах направо. — Капан? Имам предвид в по-голяма степен, отколкото вече е очевидно?

Той поклати глава.

— Не. Просто... Знам, че никога няма да се измъкна от тук. Моето време изтече. Може би част от мен се надява все още да има шанс за *теб*.

По някакъв тъжен, нелеп начин това звучеше смислено.

— О, аз ще се измъкна, обещавам ти.

И може би — само може би — щях да го взема с нас.

Под голямото заглавие „Мъченията на децата птици, част втора“ ще видите снимка на един от Белите престилки, който ни връчва затворен кашон същата вечер.

Отворихме го предпазливо — очаквахме да избухне в лицата ни.

Вътре открихме тънък пакет. Беше дигитална рамка за снимки с размерите на книга, но не по-дебела от молив. Естествено, Гази на мига натисна червеното копче отстрани.

Рамката оживя и на екрана изплува същата онази снимка, която бяхме намерили със Зъба — първо в изоставената къща във Вашингтон, след това в дома на доктор Мартинес. При мисълта за нея гърлото ми пресъхна и се зачудих дали беше истинска. Надявах се, че доктор Мартинес беше добре. И ми се искаше да разбере каква беше ролята ѝ във всичко това.

На снимката малкият Газопровод с издайнически зализания перчем беше в ръцете на жена с уморен и отпаднал вид. Гази беше пухкав и доволен — надали беше на повече от няколко месеца.

След това снимката се раздвижи... не като филм, а просто самата снимка се движеше. Образът се приближи и се завъртя, сякаш бяхме заобиколили жената, за да огледаме Гази. После всичко отново се отдалечи и се завъртя. Пред очите ни се появи грозна стая с напукани стени и мръсни прозорци. Дали беше изоставената къща, която посетихме във Вашингтон? Преди да се превърне в изтърбушено свърталище на престъпници?

Изображението се задържа върху дървена маса, а после — върху парче хартия отгоре. Образът отново се приближи и се фокусира, така че можехме да прочетем какво пишеше на хартията.

Беше чек. Името на получателя беше заличено. Чекът беше от „Айтекс“, на стойност 10 000 долара.

Гази се прокашля тихо. Усетих, че се опитваше да овладее чувствата си.

Майка му го беше продала за 10 000 долара на Белите престилки в Училището.

Не ми беше ясно защо на снимката се виждаше само миналото на Гази, нито пък защо останалите не получихме рамки. Белите престилки определено обичаха да се правят на загадъчни!

Проверихме се един друг за срок на годност, но такъв липсваше при всички ни. Засега. Макар че, честно казано, когато се сблъскаш със смъртта толкова често, колкото го правехме ние, усещането се изтъква. Стаята ни беше без прозорци, така че не можехме да се ориентираме за хода на времето. Борехме се със скуката, като замисляхме планове за бягство и различни действия, които можем да предприемем. Разиграх пред ятото най-различни сценарии, като посочвах предимствата на всеки един.

Както правят водачите.

— Представете си, че идват да ни отведат — започнах за стотен път.

— А в коридорите бъка от зебри — обади се Иги саркастично.

— И внезапно от нищото избулват тонове *балончета* — добави Газопровода.

— След което всички започват да дъвчат сушено говеждо — вметна и Ръч.

— Да — одобри Иги и потри ръце. — Аз ще хвана една от зебрите. Гази, ти напълни всички балончета със запазения си аромат, така че хората да започнат да кашлят и да се давят. След това ще им хвърлим сушеното говеждо в очите! Ето *това* се казва план!

Избухнаха в смях и дори Зъба ми се ухили, докато ги оглеждах кисело.

— Просто искам да сме подготвени — обясних.

— Да, подготвени за смъртта — рече Иги.

— Никакво умиране! — сопнах му се аз. — Нито сега, нито в скоро време!

— Ами срока ни на годност? — попита Гази. — Може да се появи всеки момент. А и какво ще правим с тъпата Ейнджъл, която ни предаде?

Исках да му кажа доста неща по този повод, но сега не беше моментът.

Отворих уста, за да го обсипя с утешителни лъжи, но вратата се отвори.

Обърнахме се тревожно. Пред нас стоеше един от Белите престилки, въоръжен с папка. Прегледа бележките си и побутна очилата на носа си.

— Така — рече делово. — Трябват ми слепият и онзи, който може да имитира гласове.

Загледа ни очаквателно. Ние просто се пулехме насреща му.

— Ти да не си *надрусан*? — попитах озадачено.

— Аз ли? Не — отговори той объркано и потупа с химикалка по папката. — Трябва да проведем няколко последни теста.

Скръстих ръце и двамата със Зъба инстинктивно застанахме между него и останалите от ятото.

— Няма да стане — казах.

Бялата престилка ме изгледа изненадан от отказа за съдействие — очевидно не беше прочел подробно описанията ни.

— Стига. Хайде, да тръгваме — рече, като се опита да докара заповеднически тон, но постигна някакво скимтене.

— Шегуваш се, нали? — удивих се аз. — Ако нямаш автомат под ръка, няма да извадиш късмет, храбрецо.

Той повдигна вежди.

— Слушай, нека дойдат доброволно и няма да имате проблеми.

— Хм... Мисля да *откажа*.

— Какви проблеми? — попита Гази зад мен. — Готови сме на *всичко*, ако ще ни разведри от тази скука.

Бялата престилка си придаде строго изражение.

— Вижте, опитваме се да намерим различно решение от оттеглянето ви — каза той. — Може да се окаже, че сте полезни с нещо друго. След план „Наполовина“ ще оцелеят само хората, от които има полза. Всъщност по-добре да го бяха кръстили „Един на хиляда“. Ще имаме нужда от хора с полезни умения за новия строй, за Ре-Еволюцията. Съветвам ви да ни съдействате, за да разберем дали не бихте били полезни живи.

— Защото най-вероятно няма да сме особено полезни мъртви — рече Ръч замислено.

— Надали — съгласих се аз. — Е, може да ни ползват за изтривалки.

На лицето на Бялата престилка се изписа погнуса.

— Или вместо онези уреди на паркингите, които показват къде да паркират колите — предложи Иги.

Затвори очи и застина, за да ни покаже как щяхме да изглеждаме.

— И това става — приех аз.

Бялата престилка ни изучаваше ужасено.

— Не — обади се накрая, опитвайки се да запази самообладание.

— Но в Китай проявяват интерес да ви ползват като оръжия.

Това звучеше интересно.

— Ами, кажи на Китай да си гледа работата — казах му аз. — Сега се омитай от тук, преди да направим изтривалка от *теб*.

— Елате за проби! — опита твърдия си тон за последно той.

— Ела *на себе си*! — казах му не по-меко.

Той се завъртя ядосано и се насочи към вратата. Гази ме погледна с въпрос: *да не се ли спуснем след него и да излезем?*
Поклатих глава: *не сега*.

— Ще си платите за това — каза Бялата престилка и вдигна картата си пред автоматичната бравата.

— Де да ми бяха давали по петаче за всеки път, когато съм го чувала — замечтах се аз.

Да де, но се оказва, че злите побъркани учени с неизчерпаеми финанси имат както средствата, така и мотивацията внезапно... да речем, да обгазят цяла стая с пленени деца птици.

При което въпросните деца птици губят съзнание, без дори да си дават сметка за това, след което се будят затворени в метална клетка посред някакво поле.

Посред нощ.

Вероятно по-прозорливите от вас са се досетили, че именно това се беше случило с нас и не си бръщолевя ей тъй, за да минава времето. На досетилите се — bravo!

— У-у-у-уф-ф — изстена Гази и се размърда.

Насилих се да приседна. Нямаше никаква светлина. Дори луната и звездите бяха забулени от плътни ниско пълзящи облаци.

— Вече се събудихте, *ja*? — изрече ужасяващо познат глас с акцент.

— *Ja, ja* — измрънках аз и разтърках глава. — А ти си си все същият задник, *ja*?

— *So*, време е да ви елиминираме — заяви Тер Борщ с жизнерадост в гласа. — Не указвайте никакво съдействие с тестовете, така че нямаме нужда от вас.

Помогнах на Ръч да се надигне и я разтрих по гърба, докато тя кашляше.

— Не мога да повярвам — отрони Зъба и разкърши рамене.

Огледа клетката. Побираше и петима ни при условие, че не си позволявахме луксове от типа на това да се изправим или да се движим.

— О, повярвайте — рече Тер Борщ и плесна с ръце. — Тази вечер ще приложим нашия план „Ре-Еволюция“! *Und* като приключим, на света ще останат по-малко от един милиард хора. Всички държави ще бъдат под наш *kontrolle*! Няма да има нито болести, нито слабости. Новото умно силно население ще спаси планетата *und* ще ни отведе в двайсет и втори век!

— Да — казах аз. — А ако отвориш речника на „откачен мегаломан“, ще видиш собствената си снимка.

— Не можеш да ме впечатли с думите си, момиче — каза Тер Борщ по-спокойно. — Време е да ви елиминираме. Провалихте се на всички тестове. Безполezni сте. *Капут!*

— Да, но пък сме страшни сладури — казах и наредих на мозъка си да започне да бълва идеи.

Огледах небето и полето, доколкото позволяваха решетките, но не видях нищо. *Хайде, хайде* — помислих си.

— Макс? — прошепна Ръч, приближи се до мен и взе ръката ми в своята.

Стиснах я успокоително, докато вътрешно се чудех дали времето ни наистина не беше изтекло. Петимата бяхме наблъскани гръб до гръб в тясната клетка и всички гледахме навън.

В далечината се появи неясно петно, което се понесе към нас и взе да увеличава размерите си. След секунда установих, че са група хора, крачещи през полето. Вероятно бързаха, за да не изпуснат представлението. Разбира се, някои бяха облечени в бели престилки, но не всички. Различих Джеб и Ан Уокър.

— Как ще се измъкнем от тук? — пророни Гази, така че да го чуем само в ятото.

— Има план — прошепнах аз. — Винаги има план.

Е, поне *звучеше* добре.

— Деца — каза Джеб, щом се приближиха. — Няма нужда да се стига до това.

— Добре — отвърнах. — Нека бъде различно. Пуснете ни от клетката!

Той стисна устни и поклати едва забележимо глава.

Дойде ред на Ан. Вътре в клетката направо вибрирахме от напрежение.

— Знаете ли кое е най-тъжното? — попита тя.

— Ситно раираният ти костюм? — предположих аз. — Или модерните обувки?

— Дадохме ви всички възможни изходи — рече Ан.

— А, не! Всички възможни изходи включват и това да отворите тази нечовешки тясна клетка и да ни пуснете *навън* — казах на път да

избухна. — Това са всички възможни изходи. В противен случай излиза, че сте ни дали само някои изходи. Не виждате ли разликата?

— Стига! — излая Тер Борщ. — *Es ist nutzlos* — безсмислено е! Остава само да дойдат екзекуторите. Може да се сбогувате.

— Сбогом — чу се сладкият глас на момиченце.

В следващия миг един лъскав метален прът прелетя през въздуха и фрасна Тер Борщ в главата. Разнесе се отблъскващ пукот като от цепещ се диня.

Така... След това определено стана интересно.

— Ейнджъл! — изпищя Ръч, последвана почти мигновено и от Гази.

Двамата със Зъба се хвърлихме към решетките и взехме да ги блъскаме в търсене на слабо място.

Ейнджъл летеше пъргаво наоколо, а белите ѝ криле пърхаха побързо и от ударите на сърцето ми. Тя се спусна шеметно към групата учени, те се пръснаха и се разпищяха за помощ към роболетите.

— Не мога да я разбия! — изсъска Зъба и заблъска с юмруци стените на клетката.

— Аз обаче мога!

Обърнахме се по посока на дрезгавия глас зад нас. Ари тъкмо приключи пълното си преобразяване и се изправи — чуден Заличител от доброто старо време. Бях забравила колко приличаше на вълк. От толкова близо лицето... не, муцуната му, пълна с жълти, заострени зъби... изглеждаше страховито.

— Назад! — извиках и изтиках ятото по-далеч от него.

Рунтавите му ноктести лапи сграбчиха металните решетки, той се хвърли към нас и затрака с челюсти. После впи зъби в решетките пред уплашения ми поглед и започна да ги гризе с отвратително метално стържене.

Отвън Ейнджъл висеше във въздуха като някакво демонично колибри и размахваше пръта, за да задържи всички и всичко далеч от нас.

— Ще остави Ари да ни изяде! — изписка Ръч, изпъчи гърди в дъното на клетката и стисна юмруци. — Но от този залък ще му приседне.

Пауза. Сега искам да сте искрени — кога за последен път ви се е налагало да попречите на някого да ви изяде? Ето какъв е налудничавият живот на лабораторния плъх беглец.

Време беше да изплюя камъчето.

— Ейнджъл не е предателка — обявих. — Двете решихме тя да постъпи така, за да попадне вътре и да може да ни измъкне, ако се случи нещо лошо. Тя беше моят *шпионин*.

Времето сякаш спря. Четири онемели деца птици се опулиха насреща ми.

— Измислихме плана в случай, че ни сполети нещо ужасно — продължих бързо. — Както и стана. Ейнджъл не е предателка — не си го е и помисляла.

Тряс! Времето отново тръгна — Ари беше успял да прегризе решетките. Изглеждаше ужасно — металът беше разкъсал жестоко устата му и всичко беше опръскано с кръв и противна заличителска слюнка.

Фрас! Ейнджъл удари поредната Бяла престилка. Подобно на Тер Борщ, и този също се свлече като чувал. Всъщност Тер Борщ не се беше изправил — въргаляше се по земята и стенеше.

Хря-я-яс! Ари направи поредната пръчка на решетката на парчета и разпъна другите около нея с неестествено силните си ръце. Лицето му представляваше потресаваща каша от кървища и месо, озъбена и ръмжаща от усилието.

— Аз ще се заема с него — прошепна Зъба напрегнато в ухото ми. — Ти вземи останалите и ги изведи оттук.

Трескаво потупах останалите по ръцете два пъти. Кръстосахме поглед, те кимнаха и зачакахме хода на Зъба.

С последен стържещ мощен трясък Ари раздели решетката и отвори дупка с размерите на цял Заличител в стената на клетката.

— Готови... — гласът на Зъба прозвуча смъртоносно тихо в хаоса от викове около нас.

Напрегнахме мускули, готови да се втурнем навън в мига, щом Зъба повалеше Ари... Но вместо да се спусне към нас, Ари се отдръпна бързо.

— Хайде! — извика той. — Махайте се от тук! Ние ще задържим тези гадове!

Моля?

— На наша страна е! — извика Ейнджъл отгоре. — С мен е! Помага ви да избягате! Ари! *Пусни тайното оръжие!*

Ари взе да ровичка в якето си. Отвътре изскочи малък черен като въглен силует и се втурна бясно наоколо, ръмжейки с оголени зъби.

Това не беше ли... възможно ли беше?
— Действайте или сте свършени! — извика Тото. — Хайде,
живо, живо, живо!

Зъба се изстреля през дупката в клетката, грабна Тото и полетя във въздуха за по-малко от три секунди. За наше удивление Ари се дръпна встрани и му направи път.

Блъснах Ръч през отвора. Тя се затича, подскочи, увисна във въздуха за момент и се понесе нагоре с мощни махове на крилете.

Ари продължаваше да стои встрани.

Без да го изпускам от поглед, бутнах Иги навън.

— Четири стъпки и нагоре на десет часа — просъсках.

Той кимна и последва указанията ми.

— Хайде, Гази, ти си последен — казах и направо го изхвърлих през дупката.

Разкривените решетки го одраскаха. Потръпнах, но в момента това не беше важно.

Ари го изпрати с поглед.

Ейнджъл държеше хората под контрол. Беше мой ред. Отношенията ми с Ари не бяха розови — така де, единият непрекъснато се опитваше да убие другия и аз дори бях успяла веднъж, — но в момента нямаше време за колебания. Изскочих от клетката, стъпих на земята, разтворих криле и се издигнах на един дъх.

Боже, какво прекрасно чувство беше да си във въздуха, да летиш далеч от света, в който ни очакваха само болка и смърт!

— Толкова се радвам, че ви виждам, банда — рече Тото с леко вълнение в гласа. — Мислех, че сте мъртви! Не знам какво щях да правя без вас!

— И аз се радвам да те видя — отвърнах, като се изненадах от факта, че наистина го мисля.

Под нас Ейнджъл хвърли металния прът и се стрелна нагоре подобно на комета. Сериозното й лице беше красиво. Изпратих няколко въздушни целувки на моята вярна съзаклятница в измамата, а тя грейна насреща ми.

В този миг се появиха езекуторите и откриха огън по нас. Джеб посегна към ръката на единия и се опита да отклони стрелбата, но онзи

просто го удари с оръжието и продължи да стреля.

Ние обаче бяхме извън обсега им. За да ни уцелят, се нуждаеха от базука.

— Хе-хе-хе — рекох тихичко и ги измерих с поглед.

Напълних гърди със свежия нощен въздух, преброих ятото и се съсредоточих за миг, за да се ориентирам — *почувствах* къде се намираме, накъде е север и накъде трябва да тръгнем.

И изведнъж погледът ми попадна на Ари под нас. Мъжете с оръжията тичаха към него.

— Ари! — извиках неочаквано, без да мисля. — Разкарай се от там! Нагоре! Ела с нас!

— Какво?! — възкликна Зъба. — Ти луда ли си? Какво, по дяволите, правиш?

Ари надали чуваше какво точно викам, но видя, че му махам, и явно ме разбра. Затича се тромаво — седемгодишен мутант с физиката на нападател по американски футбол — и се хвърли във въздуха. Един куршум одраска тромавите му присадени криле, но той замаха неловко и се заиздига — бавно, но уверено.

— Макс, това е пълна лудост! — тросна се Зъба ядосано и подхвърли Тото на Гази. Той викна изненадано, но улови кученцето. — Просто забрави! Няма да дойде с нас!

— Той спаси живота ни — отбелязах. — Ще го убият!

— Чудесно! — рече Зъба с подивяло изражение. — *Той самият* е опитвал да убие *нас* поне сто пъти!

Никога досега не бях виждала Зъба в подобно състояние.

— Макс, Ари е страховит — обади се Ръч. — Опита се да те убие, следеше ни... не искам да идва.

— Нито пък аз — каза Газопровода. — Той е от *тях*.

— Мисля, че се е променил — казах.

Ари приближаваше.

— Помогна ви да се измъкнете — припомни ни Ейнджъл. — И намери Тото.

Зъба ми хвърли бесен поглед, изпълнен с отвращение, и полетя напред, преди Ари да ни настигне. Ръч и Гази го последваха неуверено. Иги чу накъде поемат и тръгна с тях.

И ни оставиха — мен, Ейнджъл и Ари.

— Благодаря, Макс — рече Ари, щом се доближи достатъчно. — Няма да съжаляваш, кълна се! Ще ви пазя.

Повдигнах вежди и отклоних очи от разкъсаното му окървавено лице.

— Всички се пазим един друг — отсякох и поех рязко нагоре и надясно.

Гази и останалите се носеха над огромния паркинг на Училището. Под нас имаше вход, водещ към допълнителен паркинг под земята.

— Къде е Иги? — попитах.

Газопровода посочи надолу. Иги се беше надвесил под капака на някаква кола.

— О, не — промърморих, точно когато той затръшна капака и забута колата към наклонената рампа на подземния паркинг.

— О, не, не, не — продължих аз.

Колата се плъзна злокобно бавно през входа и изчезна. Иги се изстреля нагоре. В последните седмици не го бях виждала толкова щастлив.

— И едно, и две, и тр-р... — започна той.

Ба-ам! Могъщият взрив отнесе част от покрива на паркинга. Бързо се издигнахме в безопасност, тъй като в нощното небе избухна заря от парчета нажежен до червено асфалт, стъкла и бетонни късове. Зазвучаха аларми, а наоколо засвяткаха аварийни светлини.

— Идеално! — изграчи Газопровода и плесна ръце с Иги.

— Да — казах. — Идеално, за да ни чуят и да разберат къде сме и какво правим.

— Дай четири! — рече Тото и вдигна лапа. — Страшни сте!

Усетих гневния поглед на Зъба върху себе си, но избегнах очите му. Ари се държеше по-назад от нас.

Бяха ми нужни няколко секунди, за да подредя мислите си. Защо го извиках да дойде? Само ядосах останалите. Да, но бях преценила, че трябва да постъпя така. От друга страна, дали доверието, което му

гласувах — че повече нямаше да се върне на страната на лошите — не беше прекомерно? Не съм особено добра в гласуването на доверие.

И да не забравяме, че скоро той щеше да умре.

Обърнах се към ятото. Отблясъците на огъня под нас осветяваха слабо силуетите им.

Ба-ам! Нов взрив, по-силен от първия, срути друг участък от паркинга. Обърнах се към Иги. Той сякаш усети погледа ми и повдигна рамене.

— Голям паркинг, пълен с големи коли с големи резервоари.

Все едно...

— Добре, банда, да поемем на север — казах отсечено.

Нямах и понятие защо и накъде точно, но ми се струваше, че това беше правилната посока.

Понякога разчиташ единствено на инстинкта си, на вътрешния си усет. Важно е да го следваш.

Едва не простенах.

Виж ти, каква изненада — помислих си. — Привет, Глас.

Привет, Максимум. Радвам се, че си добре.

Не е благодарение на теб — помислих, издигнах се и поех на север.

Разговорите с теб ми липсваха.

Е, аз не бих казала същото. Но все пак и ти ми липсваше малко.

Е, върнах се.

Да.

И знаете ли какво още се беше върнало? Видях ги, когато магнах на останалите да ме последват по-бързо. Белезите на ръката ми. От премахването на чипа.

ЧАСТ ТРЕТА
ТЕЖКА РАЗДЯЛА

Представяте ли си? Значи все пак не бяхме сънували. Освен това по някаква причина вече можех да движа ръката си. Така че точка за мен.

Първото, което направихме, беше да опишем широк кръг и да вземем нещата, които бяхме събрали със Зъба преди да ни заловят в пустинята. След това полетяхме през хладния нощен въздух на север, а после на североизток. Не мога да обясня как разбирах накъде трябваше да летим — явно имах нещо като вроден компас. В Училището, когато бяхме малки, бяха правили стотици експерименти в търсене на магнитните ни сензори, които ни указват накъде е север.

Не ги бяха открили.

С напредването ни на север планините ставаха все по-високи и с все повече сняг. Още декември ли беше? Или януари? Бяхме ли пропуснали Коледа? Трябваше да проверя във вестниците при следващия ни досег с цивилизацията.

От Зъба все още струеше гняв — не ме поглеждаше, летеше пред всички и не говореше с никого. Ръч, Гази и Иги също страняха от мен, Ейнджъл и Ари. Въздъгнах.

Дългият полет е чудесна възможност да обмислиш нещата. Предполагам, че същото се отнася и за хората в самолетите. Пуснах автопилота си — крилете ми махаха мощно в студа, дробовете ми вдишваха и издишваха. От време на време намирахме по някое течение и се оставяхме да ни носи, като помръдвахме с криле едва забележимо, колкото да направляваме породеното от природата движение.

Бях родена да летя. Знам, че стотици хора преди мен също са го казвали и са го мислили.

Но аз *буквално* бях родена да летя, *създадена* да летя, направена с целта да мога сама да се нося във въздуха с лекотата на птица.

И се справях отлично, повярвайте ми.

— Макс?

Ръч ме беше изчакала, но все още избягваше да ме гледа в очите и се държеше възможно най-далеч от Ари.

— Да?

— Гладна съм. Изядохме всичко от раниците. Мисля, че и останалите са гладни. Тото непрекъснато скимти — знаеш какъв е.

— Аха.

— Така че... планирала ли си да спрем някъде? За храна?

Погледнах я.

— Винаги планирам.

И — пуф! — направих план ей така.

Не много отдавна (въпреки че имах чувството, че е било преди няколко века) тримата със Зъба и Ръч бяхме открили едно бунгало в Колорадо. Тогава беше необитаемо, но в момента беше ски сезонът и земята беше покрита с дебела снежна покривка. Все пак си струваше да го проверим.

Бях последна, затова ускорих и заставах най-отпред. Промених посоката леко — беше ми ясно точно накъде трябва да полетя от тук.

Осмелих се да погледна Зъба.

— Накъде тръгна? Да не би Ари да ти пошушна някое скривалище? — Думите му бяха като изсечени от лед.

— Зимното бунгало, в което ходихме. Може би все още е празно. Ще си починем там.

Той поклати глава.

— Не става! Знаеш правилата — никога не се връщаме два пъти на едно и също място! Ако собствениците са я посетили, знаят за взлома и вероятно са подобрили охранителната система. А ако никой не е ходил, така или иначе, вземем повечето храна с нас.

Боже, колко *ненавиждах* да проявява здрав разум и логика. Честно, ако имаше нещо, което гарантирано да ме изкарва от кожата ми...

— Мина ми през ума — отвърнах спокойно, — но имаме нужда от почивка и това е най-добрият вариант.

— Не е! — каза той. — По-добре да потърсим някой каньон или пещера и да се скрием там...

— Писна ми от пещери и каньони! — Троснатият ми тон учуди и него, и мен. — Писна ми от пустинни плъхове на огън! Искам покрив, легло и храна, която не трябва да ловя и дера!

Той ме изгледа с удивление. На мига се засрамах, все едно бях признала, че не съм направена от стомана.

Е, съжалявам. Така се чувствах.

Ускорих, оставих Зъба зад себе си и се насочих право към бунгалото.

Представете си, ако обичате, донякъде занемарено и не много използвано бунгало. За онези от нас, които нямахме дори къща, идеята да имаме бунгало звучи направо зашеметяващо. Дори и да не е много луксозно.

Както и миналия път, кацнахме в гората недалеч от къщата и се промъкнахме тайно по-близо. Дочухме гласове и бучене на двигател. Зъба ме изпепели с поглед. Имаше хора.

— Добре... Заклучи ли? — каза единият глас.

— Да. И изгасих огъня.

— Браво. Нямам търпение да дойдем пак.

— Например в събота? Какво ще кажеш?

Е, честито. Вратите на колата се затръшнаха и гласовете заглъгнаха. Притиснахме се към стволите на дърветата и се опитахме да задържим дъха си, който излизаше на пара от устите ни.

Погледнах Зъба и повдигнах вежди триумфално. Тръгваха си. Беше идеално. След като колата се отдалечи, изчакахме десет минути и проникнахме вътре като истински малки престъпници.

Все пак се постарях да не нанасям прекалено много щети. Сигурно заради момичешкия такт, който бяха присадили в моята ДНК.

— Топло е! — отбеляза Ейнджъл доволно.

— Да проверим в кухнята! — Ръч се втурна нататък.

— Страхотно е — каза Ари.

Зъба го стрелна с отровен поглед, след което ме измери хладно с очи. Направих се, че не забелязвам, и се насочих към кухнята. Беше време за едно здраво хапване.

— Ох, добре, че не са вегетарианци — каза Ръч искрено и извади няколко консерви говеждо.

— Как се казваха онези, дето са по-зле и от вегетарианците? — сбърчи нос Гази.

— Вегани — отговорих. — Хайде, да отворим тези сладури!

Потърсих отварачка.

— Вижте, има дори кучешка храна! — каза Газопровода и вдигна пред себе си хартиен чувал.

Тото го измери с поглед.

— Шегуваш се, нали?

В хладилника имаше и прясна храна — сирене, ябълки. Сладко. Масло.

— О, раят на прасетата — пое дъх Ръч.

Ари се хранеше с мъка през разкъсаната си уста. Не казах нищо. Човек трябва да понесе последствията от изборите, които прави.

Напоследък замисляла ли си се за избора, който ти правиш, Макс? — попита Гласът. — Онова, което избираш, в името на общото благо ли е, или на твоего собствено?

Няма по-добър начин да убиеш апетита си от това да чуеш безпльтен глас в главата си.

Очевидно не избирам само заради себе си — помислих злъчно. — Ако беше така, щях да се излеждавам в някой удобен хамак с книга в ръка. Някъде на топло.

— Какво имаше предвид онзи, който каза, че Китай иска да ни използва като оръжие? — попита Иги и изля половин кутия мюсли в една купа... Без да разсипе нищо.

— Не знам — повдигнах вежди аз. — Вероятно като шпиони? Нямаме телосложението да носим тежки оръжия. Макар че кой знае какво са измъдрили онези откачалки! Вероятно някоя пълна глупост, например да ни завържат за бомба и да я програмират да избухне в последния момент — нещо такова.

Гази се засмя. Огледах се и си помислих: *Всички от ятото са заедно и сме невредими. Засега.*

Така де, ятото и Ари. Същинска колекция циркови експонати. И говорещо куче. И все пак беше хубаво.

— Може ли да поговорим? — Зъба се беше надвесил над мен.

Тялото му излъчваше напрежение.

Ох, страхотно.

— Може ли да е по-късно? — лапнах последната от равиолите в консервата и зачоплих по дъното с вилица.

— Не.

Поспорих, но когато си наумеше нещо, Зъба нямаше убеждаване. С въздишка станах от стола и излязох навън. На верандата скръстих

ръце на гърдите си.

— Добре, давай, излей си душата — казах в опит да прикрия, че ме наранява.

— Трябва да избереш сега — отрони той, а от очите му направо хвърчаха искри. — *Мен или него.*

— Боже, Зъб, колко романтично! — рекох саркастично. — Що за свинска проява на сексизъм?

Той изпуфтя раздражено, като лицето му дори не доби смешен вид, както можеше да се очаква.

— Не в смисъла на *гадже*, идиотка такава! Имах предвид като член на ятото! Боже, колко си самонадеяна! Опитвам се да ти кажа, че единият от нас трябва да се махне — или *той*, или *аз*. Не мога да понеса, че ще позволиш на някого, който се е опитвал да убие и двама ни, при това неведнъж, да остане с нас!

— Вероятно ако се напрегна, ще успея да осмисля това изречение — троснах се на свой ред. — Но не искам да избирам между двама ви! Хората се променят, Зъб. Не можеш да отречеш, че Ари спаси живота ни. Че помогна на Ейнджъл. Че докато бяхме там, ми показа част от нещата, които се случват в Училището.

— Да, и съм убеден, че няма никакви други подбуди за *това!* Сигурен съм, че не носи подслушвател, не ни следи, не казва на останалите къде се намираме във всеки миг! Сигурен съм, че седем години промиване на мозъка и обучение *са се изпарили* само с едно твое намигване!

Зяпнах насреща му.

— Той е на седем години, тъпако! Плюс това не намигам на никого! Нито на теб, нито на него, на никого! Той дори не си го е помислял!

Не бях виждала Зъба така ядосан. Беше стиснал устни толкова плътно, че кожата около тях бе побеляла.

— Сигурен съм, че допускаш най-сериозната грешка в живота си! — тросна се накрая.

След годините, прекарани в криене и летене извън радара (буквално и преносно), дори и сега, когато сипехме огън и жупел, го правехме тихо, така че само ние да чуваме гласовете си.

— Ари е убиец! — каза Зъба. — Отрова! Отровили са го и са го побъркали до такава степен, че дори не може да мисли трезво. Той е

откровена заплаха и ако смяташ, че присъствието му тук е добре дошло, явно не си с всички си!

Поколебах се. Той беше дясната ми ръка, най-добрият ми приятел, човекът, който винаги, винаги пазеше гърба ми. Беше готов да умре, за да ме спаси, а аз бих се хвърлила и пред влак заради него, без да се замисля и за секунда.

— Добре — произнесох бавно и разтрих слепоочия. — Искрено мисля, че се е променил, а и, така или иначе, срокът му на годност изтича скоро. Но осъзнавам, че присъствието му тук е трън в очите на всички.

— Значи си го усетила, а, Шерлок?

Очите ми заискриха.

— Опитвам се да постигна някакво съгласие, идиот такъв! Щях да кажа: нека да помисля по въпроса. Междувременно ще го следя изключително зорко. При първия признак на нещо подозрително, ще се разправа с него лично. Става ли?

Зъба ме изгледа невярващо.

— Ти добре ли си? Май в крайна сметка вярно са те увредили безвъзвратно! Ари трябва да се разкара *веднага*!

— Той няма къде да отиде! Помогна ни, спомняш ли си? Няма да го приемат обратно. Освен това, както ти повторих вече няколко пъти, е едва на седем години, независимо от размерите си. Как ще оцелее?

— Изобщо не ме интересува — каза Зъба ледено. — Нямам нищо против да не оцелее. Забрави ли това? — Той вдигна ризата си и ми показа розовите белези от раните си. Преди време Ари го беше накълцал като филе. Зъба едва не се прости с живота си заради загубата на кръв.

Потръпнах при самата мисъл за онзи кошмарен ден.

— Помня — казах тихо. — Но просто не мога да го изритам на студа — без подслон и без надежда за оцеляване. Без да зная какво са му замислили Белите престилки. Само няколко дни — докато срокът му изтече.

Последните думи прозвучаха странно. Като *оттеглянето*. *Срок на годност*. Различни начини да кажеш „умирам“. Беше на седем години и нямаше да дочака осмия си рожден ден.

При това първите седем години от живота му бяха пълна гадост. Пълна.

Зъба ме мушна с пръст силно в гърдите.

— Ей! — казах.

Приближи се съвсем до мен. Беше с няколко сантиметра по-висок, но наведе лицето си точно до моето. Но този път не ме целуна.

— Ще допуснеш най-голямата си грешка — изръмжа той. — И ще си платиш скъпо. Ще видиш.

След което се обърна, скочи от верандата и се понесе безшумно в нощта на огромните си тъмни криле, без дори да докосне земята.

Добре дошли в Блога на Зъба!
Датата днес: Вече е твърде късно!
Вие сте посетител номер: 28 772 461

ДО ВСИЧКИ, КЪДЕТО И ДА СА.
ВНИМАНИЕ!
БЪДЕТЕ НАЩРЕК!
ЗЛИ УЧЕНИ СЕ КАНЯТ ДА УНИЩОЖАТ ОБИЧАЙНИЯ
НИ ЖИВОТ!

Необичайния също.

Вече знам как се нарича планът им, приятели. Името му е „Ре-Еволюция“. И „План «Наполовина»“. Измъкнахме се от Училището (ако някой има желание да го взриви, да заповяда). Сега се крием, ха-ха. Докато бяхме там, открихме, че принципно планът е да ИЗБИЯТ всички, които имат някакво заболяване или слабост. Ще оцелеят единствено хората в идеално здраве и онези, които владеят полезни умения. Така че всички се захващайте да научите нещо полезно! Или се крийте. А ако носът ви тече, се пъхнете под някоя скала и не се подавайте навън.

Вероятно се питате какво означава „полезен“. Направил съм ви табличка.

ПОЛЕЗНО

Водопроводчик
 Дърводелец
 Корабостроител
 Земеделец
 Специалист канализация
 Животновъд
 Учен
 Военен

Медицински персонал

БЕЗПОЛЕЗНО

Политик

Журналист

Почитател на историята на изкуството

Известен готвач

Интериорен дизайнер

Психолог на домашни любимци

Звезда — изпълнител на рок/поп/хип-хоп

Тийн идол

Психолог

Време е да преосмислите избора си на кариера.

Когато погледнах последния път, блогът ми имаше 28 милиона посещения. Само така, хора. Спасете се. Спасете своите братя и сестри. Не позволявайте Белите престилки да ви спипат.

И ако видите летящи деца, дръжте си устата затворена.

Зъба, някъде в Америка

Спорът със Зъба ме остави разтреперана. Не че не се бяхме карали и преди — правехме го непрекъснато. Но не и по този начин. Никога не го бях виждала толкова бесен. Останах навън още около минута, след като той излетя, за да успее да залепя на лицето си фалшива усмивка. Нямахме смисъл да тревожа останалите.

Вътре заварих ятото, Ари и Тото пръснати по мебелите и по пода. Бяха придобили онзи блажен вид на хора, които най-сетне са успели да погълнат колкото храна искат. Огледах Ари, който седеше сам на един от столовете. Останалите се бяха разположили встрани от него. Дрехите му все още бяха покрити с кръв.

Прерових гардероба и му подхвърлих една блуза. Той ме погледна учудено.

— Благодаря.

— Е, добре. Кой ще поеме първата стража? — попитах.

— Къде е Зъба? — попита Гази.

— Излезе за малко. Ще се върне — казах лаконично.

Разбира се, че щеше да се върне.

— Аз ще поема първата стража — рече Ари.

Проявих благоразумие.

— Не, няма нужда. Остави на мен. Останалите може да поспите.

Не погледнах Ари.

Докато другите спяха, прегледах какво има в хладилника и в килера и извадих всичко, което нямаше да се развали и не беше прекалено тежко. Преупаковах багажа в раниците ни и ги подредих близо до вратата. Обиколих къщата тихо, угасих лампите, излязох навън и подхвъркнах на покрития със сняг покрив.

Кацнах до тухления комин, от който струеше топлина.

Всичко беше притихнало.

Зъба се върна след цяла вечност. Потиснах облекчената си въздишка. Не че се бях притеснила чак толкова. Той долетя, видя ме и кацна, като запази равновесие с криле, докато се закрепил на покрива.

И двамата не си падахме особено по извиненията и сърдечните прегръдки. Погледнах го, след което се върнах към стражата — оглеждах се на 360 градуса, наострила слух в очакване.

— Двайсет и осем милиона души са посетили блога ми — каза той.

Боже мили.

— М-м.

— Пиша всичко, което знам за случващото се — продължи той. — Може би ако достатъчно хора бъдат подготвени, ще успеят да попречат на онова, което се задава — каквото и да е то.

Това е твоя задача, Макс.

— Мислех, че *ние* трябва да му попречим — обадох се.

— Как, с едната ти ръка, вързана зад гърба? — рече той с насмешка. — Не си *задължена* да спасяваш света, Макс, независимо какво са ти казали.

По някаква причина от думите му ме заболя — сякаш се съмняваше, че ще се справя. Винаги бях смятала, че е готов да подкрепи всяко мое решение.

— И какво, сега ти и твоят блог ще им попречите, така ли? Значи мога да легна да се наспя? — Думите ми прозвучаха по-язвително от замисленото.

Зъба ме стрелна с поглед. Очите му бяха непроницаеми. Повдигна рамене и се извърна.

А аз внезапно се ядосах отново. Ненавиждах да се карам със Зъба, но ненавиждах още повече това, че смяташе, че... че не мога да спася света сама.

Сигурна съм, че и вие, момичетата, които четете това, често изпадате в подобни ситуации, нали?

— След малко сигурно ще ми кажеш, че имаш и Глас в главата си — казах саркастично и се изправих.

Разперих криле, за да запазя равновесие, както правят катериците с опашките си. Размахът ми беше едва три метра и деветдесет.

— Може би — каза той хладно, без да ме поглежда.

Не знаех какво да кажа. Което се случваше доста рядко, както сте забелязали.

— Хубаво. Ти поемаш втората стража — промърморих и скочих от покрива.

Приземих се в мекия сняг и се върнах на верандата.

Вътре Ари не беше прегризал гърлата на останалите в съня им. Припомних си, че Ейнджъл притежава телепатични умения и би доловила, ако той намисли нещо лошо.

Не че имах нужда от потвърждение.

Направих проверка — обиколих спящото ято и се настаних във фотьойла точно до Ари, който спеше тежко на пода. Ако се раздвижеше, щеше да ме събуди.

Зъба ме побъркваше. Ама че самовлюбен хлапак! Той и блогът му. Чудесно! Нека те да спасят света! Това не обезсмисляше моята мисия.

И двамата сте изправени пред трудни решения, Макс. Решения, които ще повлияят на целия свят и на бъдещето ви. Бъдещето на всички.

Колко мило! Изобщо не ме притискаш — помислих си аз.

Потупах възглавницата, за да стане по-удобна, и затворих очи.

Нямаше да заспя и за секунда.

На сутринта със Зъба се разделихме.

И искам да подчертая, че аз се разделих с него. Части от секундата, след като той се раздели с мен.

Заяви, че искал да продължи сам и да последва „своята собствена мисия“, както се изрази. И щял да действа според съобщенията, които хората оставяли на блога му.

Опулих се насреца му.

— Ще основеш плана си за спасение на човечеството на някакви *имейли*?

Той ме стрелна с очи.

— Ти основаваш своя на Гласа, който чуваш в главата си. Глас, който при това не е твой собствен. Нали така?

Е, поставено по този начин...

Просто се чувствах толкова объркана.

На всичкото отгоре трябваше да кажем на малките. В главата си разиграх поне сто разговора с тях. Как щяха да реагират? Какво щяхме да им обясним?

— Реших да поема по свой път — изтърси Зъба пред ятото прямо, като хвърли поглед на Ари. — Почти всеки, който иска да се присъедини, е добре дошъл.

Да се присъединят? Само през трупа ми.

— Мисля, че е по-добре да останем заедно, докато Зъба се върне — изрекох спокойно. *Защото ако и един от вас предпочете него пред мен, ще го убия.*

Четири чифта очи на ятото, едно куче и Ари мърдаха между мен и него.

— По дяволите! — каза Тото.

— Недейте да го правите — каза Ръч притеснено.

Повдигнах рамене с пламнали бузи. Зъба го правеше.

— Ама че побъркани деца! — измърмори Тото.

Той закрачи наоколо на късите си крачета, накрая отиде при Ейнджъл и седна върху стъпалата ѝ. Тя се наведе и разсеяно го погали

по главата.

— Трябва да избираме, така ли? — изскимтя Гази.

Погледна Зъба, после мен. После Ари.

Мамка му — помислих си.

— Аз отивам със Зъба. — Лицето на Иги беше безизразно, но от гласа му сърцето ме заболя. Бях доволна, че не можеше да види изумлението на лицето ми.

Преглътнах онемяла.

— Аз оставам с Макс — каза Ръч опечалено и пхна ръката си в моята.

Стиснах я, но забелязах погледа, който хвърли на Ари с крайчеца на окото си. Не му вярваше и не искаше той да остава с нас.

— Аз ще последвам избора на Ейнджъл — рече Тото. — Щом така трябва.

Газопровода и Ейнджъл мълчаха. Ейнджъл явно общуваше с него телепатично, тъй като той поклати глава със съсредоточен вид. Накрая Ейнджъл кимна решително, избута Тото от краката си, застана до мен и обяви:

— Аз оставам с Макс.

— Където кажеш — изсумтя Тото навъсено и отново се настани на краката й.

— Аз отивам със Зъба — каза Гази.

Изгледах го смаяно.

Остана само Ари, нежеланият натрапник в семейството ни.

— Очевидно е — промърмори той и застана до мен. Раните по лицето му заздравяваха доста бързо, както нашите. — Макс.

Моля, моля, моля се да не съжалявам за това решение — помолих се на висшите сили. — *Искам да кажа повече, отколкото съжалявам вече.*

— Добре тогава — каза Зъба и метна раницата си на гръб.

— Добре тогава — казах и вирнах брадичка, докато цялото ми същество копнееше той да не го прави, като същевременно се стремях да не разкрие този копнеж.

И така всичко приключи. Ятото се раздели на две. Нямах никаква представа дали някога щях да видя Зъба и неговата група отново.

Какво представлява истинският водач? Човек, който може да застане пред остатъка от ятото със спокойно, самоуверено излъчване, когато единственото, което иска да направи, е да се изповръща в снега от страх и омерзение.

Половината ми ято ме беше напуснало. Зъба също. Дясната ми ръка. Как можа да го направи? Нима не се нуждаеше от мен?

Изправих рамене. Аз не се нуждаех от *него*. Вече не.

— И така, банда... — обърнах се към Ръч, Ейнджъл и Ари. И Тото.

Ръч и Ейнджъл едва успяваха да сдържат треперещите си устни. Може би с Тото и Ари беше същото, но за тях ми беше по-трудно да преценя.

— Не мога да повярвам, че го направиха! — Типично в неин стил Ръч изтърси онова, което мислех и аз, но не смеех да го произнеса на глас. — Не бива да се делим. Обещахме никога да не се разделяме. Трябва всички да се държим заедно.

Кажу го на Зъба.

— Определено се надявах да не се стига до подобно нещо, но ще се оправим — казах аз решително.

— Какво ще правим сега? — попита Ейнджъл. — Имаме ли план?

Изгледах я с укор.

— *Винаги* има план. Колко пъти трябва да ви го повтарям?

Хайде, Макс, измъкни някакъв план от вълшебния цилиндър, бързо.

Идете в Европа.

О, слава на Бога. И на Богинята. На каквото и да е там. Гласът най-сетне имаше някакво конструктивно мнение, а не просто поредната житейска мъдрост.

— Заминаваме за Европа — казах твърдо.

Раздадох им раниците. Дадох си сметка, че двамата с Ари трябваше да си поделим задачата да носим Тото през повечето време.

Нито Ръч, нито Ейнджъл щяха да се справят с теглото му за по-дълъг полет.

Прекрасно. Надявах се Ари да не изяде Тото.

— Европа! — възкликна Ръч с вълнение. — Винаги съм искала да посетя Европа! Къде ще идем? Искам да видя Айфеловата къща!

— Кула — поправих я. — Айфеловата кула. Всъщност мислех да идем в...

Англия, на първо време. Започни от Англия. И потърси тамошните Училища.

— Англия — казах.

Протегнах ръце към Тото и той скокна в прегръдките ми. Закопчах го в якето — малката му космата муцунка щръкна от пазвата ми. Все още изглеждаше малко проскубан, но се надявах скоро козината му да порасне.

— Ще потърсим тамошните Училища и ще съберем информация за тях. И за всичко, свързано с този план за Ре-Еволюция. Трябва да действваме бързо.

— Аз съм с теб — каза Ари искрено. — Ще ви пазя, каквото ще да става. — Сведе глава и усетих уплашеното седемгодишно момче, скрито вътре в него. — Поне докато изтече срокът ми на годност.

Кимнах, без да издавам никакви чувства.

— Ами, добре — казах и се засилих по алеята, за да полетя. — Поемаме на изток!

Както обикновено, щом се издигнахме високо във въздуха, ми олекна значително. Земята под нас беше плетеница от кафяво и зелено, с тънките сребърни нишки на реките и сивите петна на селищата. Беше студено и очите ми се насълзяваха от вятъра, но в небето се чувствах по-спокойна, сякаш владеех нещата по-добре.

Постепенно ме озари прозрението, че Англия всъщност беше доста далеч, отвъд огромна водна шир. Няколко пъти бяхме летели в продължение на седем-осем часа без спиране, но не беше лесно, а и след това се бяхме чувствали напълно смазани. А и беше очевидно, че Ари не е особено умел летец, не и с нескопосано присадените си криле. Хм-м. В Атлантическия океан нямаше къде да кацнем за почивка.

Идете във Вашингтон. Може да хванете директен полет от летище „Дълс“.

В смисъл със самолет?

Точно така. Истински самолет, с крила и опашка.

Ние... в самолет. По някаква причина това не ми звучеше естествено. Беше прекалено.

Освен това да не забравяме проблема с клаустрофобията на затворени места.

Ще се справите.

— Ще летим до Вашингтон — осведомих новото си миниято. — Оттам ще вземем самолет.

Останалите ме изгледаха със смайване. Зачудих се как щяхме да прекараме Ари със странния му страховит външен вид през оживеното летище.

— Ще пътуваме със самолет? — попита Ръч, като едва не изцвърча.

Тото повдигна вежди.

— Това не е ли малко прекалено?

Въздъгнах.

Полетът на запад без Макс е като да се опитваш да летиш само с едно крило — помисли си Зъба. Лицето ѝ все още беше пред очите му. Ядосано, объркано и — макар че тя самата никога не би го признала — уплашено. Лицето, което го беше съпътствало през почти всеки ден от живота му. Беше го виждал мръсно, покрито с прахоляк, охлузено и окървавено, ядосано, усмихнато, потънало в сън, изричащо пълни лъжи напълно искрено... обърнало поглед към него с онзи блясък в очите, с начина, по който се разбираха...

Но не му беше оставила избор. Как очакваше да постъпи той? Просто да се примири и да приеме Ари? Да каже: „О, да, разбира се!“ и просто да забрави колко пъти Ари се беше опитвал да го убие, колко голяма вероятност имаше да носи подслушвател и да ги следи, колко опасно е да остане с тях? Той беше бедствие от напаснати части от чужди тела, подобрения, объркани чувства и психическа нестабилност. Ходеща... не, летяща бомба със закъснител, която заплашваше да избухне всеки момент.

Ето какво мислеше Зъба: при положение че животът на Ари, така или иначе, изтичаше след няколко дни, дали му пукаше какво ще прави през останалото време, по дяволите? Ненормални опасни изпълнения, престъпване на закона, убийства — всичко беше възможно. А и нищо не би имало значение за него, тъй като след няколко дни щеше да бъде мъртъв. Приятелите нямаха значение, нито пък верността. Можеше да срине всички мостове след себе си.

И Макс беше избрала да позволи на такъв човек — „човек“ — да остане с нея. И с малките от ятото.

Зъба беше готов да я последва до края на света, където и когато и да беше той. Ако тя се спуснеше в кратера на действащ вулкан, щеше да я подкрепи, без да се замисля.

Но не можеше да приеме Ари.

— Зъб?

Гласът на Гази звучеше умърлушено. Мисълта, че се бяха разделили, не се нравеше на никого. Усещането, че са разцепени

наполовина, си имаше обяснение — наистина го бяха направили.

Зъба го погледна с вдигната вежда.

— Къде отиваме?

— На Западния бряг — отговори Зъба. В противоположна на Макс посока.

— Какво има там? — попита Иги.

Интересно, че попита.

— Най-голямата система за разпространение на информация на света — рече той. — Мястото, на което научаваш новините на мига.

Газопровода повдигна вежди.

— Как? В някакъв компютърен център ли? Или нещо като кула?

Зъба поклати глава.

— Списание „Пийпъл“^[1].

— Това част от плана ни да се покрием и да не се набиваме на очи ли е? — попита Иги иронично.

— Не — отвърна Зъба и обърна едва доловимо връхчетата на крилете си, за да ги поведе в завой на двайсет и три градуса. — Част е от плана да раздухаме историята, да популяризираме блога и да кажем на целия свят.

— Аха-а.

Да. Винаги се преструвай, че имаш план — беше научил отлично този урок от Макс.

[1] People — популярно американско лайфстайл списание. — Бел.прев. ↑

— Ненавиждам ви! Що за нещастници! — На лицето на Иги бяха изписани гняв и безсилие. — Защо се държите като задници?

Зъба завъртя очи, след което се усети и поясни:

— Иги, завъртях очи.

— А аз повдигнах рамене — вметна Газопровода и отхапа гигантски залък от хотдога си. — И идея си нямам за какво говориш.

— *Опишете* хората на плажа — повтори Иги. — Та това е плажът Венис! До Ел Ей, където е Университетът на откачените! А вместо това вие сте заболи носове в някакви си карти!

— Вярно ли има университет за откачени? — Газопровода явно се беше заинтересувал.

— Не — отговори Зъба и попари мечтите му за висше образование.

Опъна картата на дъсчената пейка пред тях и затърси някакви ориентири.

Накрая Иги го изрита.

— Оу! По дяволите! Какво ти става?

Иги протегна ръка и с изключителна точност сграбчи Зъба за ризата. След това го дръпна до себе си.

— *Опишете! Ми! Хората!*

— Сигурно са един милион — тросна му се Зъба с досада.

— За какво ти е? Да нямаш среща с някого? Да се огледам ли за мъж с роза между зъбите и „Ню Йорк Таймс“ в ръка?

— Това е плажът Венис — повтори Иги. — Царството на кълкърите. Подушвам кокосово олио. Чувам нечие кискане. Знам, че сме заобиколени от мацки по бикини, а вие разглеждате *картата!*

Уф.

— Какво значи *бикини*? — изфъфли Газопровода с пълна уста.

Зъба се огледа кисело.

— Бикини, микини. На кого му пука? Важното е, че няма роболети.

Иги измуча толкова силно, че няколко минувачи наблизко се обърнаха към тях. Зъба го ритна леко в пищяла като знак да се укроти.

— „На кого му пука“?! — прошепна Иги с искрено възмущение в гласа. — На кого му пука? На мен! Вие ги виждате. А аз не. И Бог ми е свидетел, не мога да ги опозная с *pipane*. Бъдете така добри!

Как би постъпила Макс в тази ситуация? — зачуди се Зъба. Всъщност, каза си, Иги надали би подхванал тази тема с Макс. Това беше мъжки разговор.

Зъба се огледа наоколо с въздишка.

— Ох, добре. Недалеч има две момичета. Едната е с бял бански. Отзад на гащетата на другата пише „Утопия“. И двете са с дълги руси коси. Хм. Има и една азиатка, която кара кънки. Кучето ѝ — нещо като сива хрътка — тича до нея. Опа, за малко да се забие в един минувач.

— С какво е облечена? — попита Иги.

— С бански на райета.

— Има наколенки — добави Газопровода.

— Ох, братче — въздъхна Иги. — Още, още.

Никога не би го направил пред Макс — помисли си Зъба. Тя щеше да му се нахвърли като питбул и да го засипе с ругатни, че е „сексистка свиня“.

Но сега бяха само момчета.

— М-м, едно момиче тъкмо се видя с приятеля си — продължи той. — Той ѝ подава фунийка сладолед. О, накапа се със сладолед. Хм... Сладоледът, ъ-ъ, покапа по... гърдите ѝ.

Иги си пое въздух със съскане.

— Със сигурност ще остане леке — обади се Газопровода. — Шоколадов е.

— Хм-м-м — рече Зъба и се загледа в момичето, което бършеше гърдите си с хартиена кърпичка.

— Какъв е този звук? — каза Газопровода.

— Какво?

— Този звук — настоя Газопровода. — Какъв е този звук? *Зъб!*

Зъба премигна няколко пъти и сведе поглед към Газопровода, който го дърпаше за ръкава.

— Звук?

И внезапно го чу. Тихо жужене. Неспирен хор от металически гласове.

По дяволите.

— Напред и нагоре! — рече той. — Роболети! *Открили са ни!*

Добре дошли в Блога на Зъба!

Датата днес: Вече е твърде късно!

Вие сте посетител номер: 972 361 007

Потрошеният Холивуд

До всички, намиращи се в района на Ел Ей: трябва да ви призная, че големият надпис „Холивуд“ е сериозно помлян. Знам, че той символизира бъдеща кариера в киното за хиляди хора, така че искрено се извинявам, че беше разрушен.

Но вината не беше моя.

Газопровода, Иги и аз кротичко се занимавахме с наши си работи някъде около Ел Ей (между Тихуана и плажа Пизмо), когато изведнъж върху нас от нищото се изсипаха към двеста роболета. Как бяха разбрали къде сме? Бях убеден, че досега ни бяха издирвали или по чипа на Макс, или по кучето на Ейнджъл.

Които, както вероятно сте научили, вече не са с нас.

Е, как тогава бяха разбрали къде сме?

Дали някой от нас не ни беше издал?

Което не беше възможно, разбира се.

Все едно. Вече ви писах, че в Училището Макс беше видяла хиляди роболети да се зареждат, увиснали в редици. Явно днес бяха пуснали няколко за полеви изпитания. Повярвайте ми, хора, тези неща са доста бързи. И силни. И доста издръжливи.

Но имат ли ум? Не особено.

Газ, Иги и аз се изстреляхме бързо нагоре от мястото, на което бяхме спрели. Винаги сме се справяли по-добре във въздуха. Разбира се, при внезапното разтваряне на крилете и излитане очите на околните щяха да изскочат — повечето зяпнаха, децата се разпищяха и прочее. Явно се набиваме на очи дори в Ел Ей.

Ние тримата срещу близо двеста роболета? Не мисля. Разбира се, ако бяха шейсет и дори осемдесет, имахме шансове. Но не и с двеста.

Дори и Макс да беше с нас.

Добре де, може би щяхме да се справим, ако и тя беше с нас. Може би... и с двеста. Но нея я нямаше.

Все едно. Тримата с Гази и Иги инстинктивно приложихме добре изпитания метод на действие план „Делта“ — използвали сме го много пъти и сме го усъвършенствали до небесата.

Принципно се състои в „бягай с всички сили“. Или по-скоро „лети с всички сили“.

И полетяхме. Изстреляхме се нагоре като светкавици. Роболетите явно нямат трудности с височината — последваха ни без проблем до нивото, на което летят самолетите Боинг 747, където дори аз се задъхах леко. Подобно на Заличителите, и те не са особено пъргави, но са ужасно бързи и дяволски силни.

Една от последните бомби на Иги очисти към петдесетина от тях. Извинения на всички на купона на MTV на плажа, засипани с метални парчета от роболети и изкуствена кожна тъкан. Останалите продължиха да ни гонят. Нямаше измъкване.

И изведнъж съзрях хълма Холивуд. Устремихме се право към надписа и съвсем, съвсем в последния момент се изстреляхме отвесно нагоре. Дори токата на колана ми одраска една от буквите. Но и тримата се справихме и се понесохме като ракети.

Роболетите не извадиха този късмет.

Забиха се един след друг право в надписа сред порой от искри и къси съединения, които ги обезвредиха. Доста от тях запукаха като някакви гигантски пуканки от метал и козина. Ако от това сравнение ви става гнус, благодарете се, че не сте били там — парченцата щяха да ви покрият отгоре до долу. Мисля, че само шест-седем успяха да избегнат сблъсъка. Нямам представа какво се случи с тях.

След като се успокоихме от дивия си кикот, се ометохме. Сега сме в скривалището си. Отново.

За нас: близо 200 точки. Трудно ми беше да преценя сред всички летящи парчета.

За тях: нула.

На ви, проклети Бели престилки. Дължите на Калифорния нов надпис „Холивуд“.

— Зъба, някъде на Запад

Напишете коментар на Блога на Зъба**Потрошеният Холивуд**

108 коментара

Kewl dude 326 написа:

Зъб, братле, това е върхът! Как яко сте се оправили с всичките тия роболети. И аз щях да се пръсна от смях, сериозно.

Продължавайте нагоре, братле!

Сан Диего

11:51

Sugargrrl написа:

Скъпи Зъб,

Много се радвам, че си добре. Ненавиждам роболетите и се надявам всички да се разбият и да изгорят. Ако имаш нужда от подслон в Роуноук, Вирджиния, ми прати един имейл.

12:14

Heather написа:

Трябва да направим масови хайки за издирване на лаборатории и Училища навсякъде! По света има милиони, милиони деца. Можем да поправим всичко, което възрастните са съсипали и унищожили! Сметища, нефтени петна, застрашени видове, изсечени гори, безразсъдното пилеене на бензин за някакви ужасни мощни джипове, без капка мисъл за природата и за животните! Време е да им попречим да продължат със съсипването на всичко наоколо! Време е Зелените деца да се обединят!

Хедър Шмит

Президент на GreenKidsforaGreenerPlanet.org

12:57

Streetfightr написа:

nie, decata, trqbva da poememe neshtata! tia dartaci precakaha sichko! i she skapat planetata! trqa decata da upravlqat sichko! iskat da malchime? zabravi! nqma da malchime poveche!

Бруклин
13:20

Chen Wei написа:

Зъб, чудех се... Ти имаш ли си приятелка?

Хонконг

П.П. Аз съм на 15, ама изглеждам по-малка.
14:20

Carlos написа:

Предлагам да подпалим всички научни лаборатории! И да превърнем всички възрастни в роби!

Тексас
15:07

Анонимен написа:

Карлос, не, това е тъпо. Науката ни е нужна. Сама по себе си науката не е лоша. Просто е гадно, когато лоши хора я използват за лоши цели. С науката можем да постигнем и хубави неща — например да нахраним гладуващите. Не искам да правим възрастните наши роби. Родителите ми са възрастни, но са ОК.

Разтревожен бъдещ учен

Луизиана
16:21

Adide написа:

Страх ме е, че възрастните ще разрушат планетата ни. Искам да престанат. Не може ли да използват науката, за да произвеждат по-хубава реколта и да правят повече дъжд? Вместо да правят бомби, трябва да правят повече учебници за децата.

Уганда
16:26

cobra написа:

Зъб, май4е ви видях да прелитате над магазина на 4и4о ми до Линкълн парк, сецаб ли се.

Чикаго

17:27

Dita написа:

Не мога да повярвам, че сте се разделили с Макс! Трябва да се държите заедно! Сега се тревожа още повече за всички ви! Бъдете изключително внимателни!

Мумбай
18:08

Sean написа:

Зъб, искам да стана дете птица! Не ми пука какво ще ми коства!! Готов съм на всичко, за да мога да летя и да се включа в ятото. Кажете къде да се срещнем. Искам да се присъединя към вас още днес!!

Манчестър, Англия
18:35

Sue_P написа:

И аз искам с вас! Би било страхотно да се сдобия с криле, но мисля, че за мен е твърде късно. И ще боли. Но ще се боря за вас от земята! Само ми кажете къде и кога!

Палм бийч
18:38

Зъба изключи компютъра. Беше изчел хиляди подобни съобщения. Макс се съмняваше, че блогът е от полза, но той беше убеден в това. Дори би се обзаложил, че може да събере армия от сто хиляди... обикновени деца. Вярно, щяха да са смели и самоотвержени, но бойните им умения щяха да се равняват на нула и затова щяха да загубят живота си на мига.

Той легна с въздишка и подпря глава на ръката си. Да си водач се оказа доста гадно.

Миниятото ми се оправяше добре — благодарение на Ейнджъл. За бъдеща справка, ето някои от възможните изпълнения за шестгодишна генетична аномалия със способността да контролира умовете на другите... Може:

1. Да вземе билети бизнескласа за „Бритиш еървейс“ за себе си и за още три генетични аномалии, плюс едно куче;

2. Да убеди охраната на летището, че говорещият скоч териер е служебно куче и следователно му е разрешено да влиза навсякъде, включително и в дамската тоалетна, което — честно казано — не ме възхити особено;

3. Да накара хората да не обръщат внимание на якия грозен като смъртта потрошен Заличител, който куцука край него;

4. В самолета: да убеди всички, че е съвсем естествено кучето да получи собствено място *плюс* пълно меню;

5. Да уреди нещата така, че всеки да получи по три менюта наведнъж. При това от първа класа, не гадостите, които предлагат на бедните смотльовци в икономическата класа;

— Тото! — изсъсках. — *Налага се* хората да минават покрай теб, за да стигнат до тоалетната. Престани да ръмжиш!

— Съжалявам — измърмори той. — Твърде близо са до пържолата ми. Като стана дума, би ли я нарязала на малки парченца?

Пресегнах се и накълцах набързо пържолата на подноса на Тото. Ейнджъл ми се ухили доволно. Последвах примера ѝ. Вярно, ятото се беше разделило. Половината ми семейство беше дезертирало. Както обикновено си нямахме дом и отново бягахме. Бяхме се запътили към непознато място без никаква представа какво ще правим там. И бяхме затворени в голяма летяща консервена кутия с група непознати. Молех се да не се появят Заличител или Бели престилки.

И все пак...

— Удобни столове — каза Ари и потупа подлакътниците с огромните си ноктести лапи.

— Всъщност не е лошо — каза Ейнджъл, друсна се в стола си и взе да разглежда какви филми предлагаша.

— Макс? — прошепна Ръч през пътеката. — Мислиш ли, че няма проблем с тях?

Тя кимна към останалите пасажери.

— Надявам се, че не — отговорих глухо. — Но не съм сигурна. Доколкото ги познавам, като нищо всичко това е постановка и сме заобиколени от Бели престилки, които само чакат да ни се нахвърлят. Ейнджъл обаче не улавя нищо — у никого в самолета няма лоши намерения. Така че се надявам всичко да е наред.

— Никога не съм се возила на самолет — каза тя.

— Никой от нас не се е возил. Доста е странно, нали?

— Да. Но е много удобно. Столовете могат да стават на легла, видя ли? Има и телевизор, и списания, и храна... и ти носят каквото поискаш.

Кимнах. Грижеха се за нас като за истински принцеси. Особено в сравнение с обичайния ни луксозен живот по тунелите на метрото и вечерите в контейнери за боклук.

— Обаче ми е странно да се намирам във въздуха, но да не съм... навън, разбираш ли? А и ми липсват... — Тя млъкна и прехапа устни.

— И на мен — отвърнах тихо. — Но съм сигурна, че са добре. И съм сигурна, че скоро ще се съберем.

Защото след като мисията ми приключеше, щях да ги издиря като кучета. Щях да опявам на Зъба за това до края на *живота* му. Нямах да се отърве от мен толкова лесно.

— Надявам се самолетът да не се развали — прошепна Ръч. — Изглежда ми малко... неестествено такава машина да се вдигне във въздуха. Не мога да разбера какво я държи.

— Двигателите са чудовищно огромни — категорично ѝ разясних положението аз по подобаващ за истинския водач начин. — Но знай едно: ако нещо се случи със самолета, ние четиримата със сигурност ще оцелеем.

Лицето на Ръч грейна.

— Я, вярно! Не се бях замислила.

— Сега си почини преди британската ни инвазия.

След чудния седемчасов отдых дойде време да се хващаме на работа още с кацането си на летище „Хийтроу“ в Лондон. По време на полета никой не се превърна в Заличител и не ни нападна, а и самолетът не се понесе към земята като оловно гюле... Чудесно начало.

Малко след като слязохме, застинах с надеждата Гласът да ме пощади и да ми даде ясни и изпълними указания.

Нямах този късмет. Явно беше в отпуска и ни беше оставил сами.

Което беше *прекрасно*. Бях се справяла и без него досега. Гласът беше скорошно явление и колкото до мен, нямах против да си остане в отпуска.

— Да видим — казах и плеснах с ръце. Миниятото ми се събра около мен. — Първото, което трябва да направим, е да потърсим кафене с интернет, да влезем в Мрежата и да проверим в Гугъл за „Айтекс“ в Англия. Дори и да не ги намерим по име, вероятно ще се натъкнем на някакви полезни връзки.

— Ей, ей, задръж малко! — намеси се Тото. — Намираме се в *Лондон*. Нали не се опитваш да кажеш, че няма да видим перлите на короната^[1]?

— И Лондонската кула? — добави Ейнджъл.

— Ау, гледайте, „Мадам Тюсо“! — възкликна Ръч и посочи плаката на една будка. — Трябва да идем!

За пореден път оглупях пред способността на ятото ми напълно да забрави, че се борим за *оцеляването* си. И за оцеляването на целия *свят*.

Повдигнах вежди и продължих:

— Централата на „Айтекс“ вероятно е в предградията, не в самия център.

— И Бъкингамския дворец! — удиви ме и Ари. — И онези войници със смешните рунтави шапки.

— Да, да! Бъкингамския дворец! — въодушеви се и Ръч, без да го поглежда.

Поех си дъх и се приготвих да дам команди.

Да знаеш, когато се уповаваш единствено на правотата си, ти остава само тя — рече Гласът.

— Какво, по дяволите, значи това? — попитах раздражено.

— Бъкингамският дворец — обясни ми Ръч — е където живее кралицата. И господин Кралица.

— Не говорех на теб — смотолевих аз.

Облегнах се на близката стена и затворих очи за миг.

Би ли ми обяснил какво имаш предвид? — помислих си. — *Или това е поредният коан^[2] от кунг фу-то, над който трябва да разсъждавам на върха на някоя планина? Ом-м-м.*

— Макс? — каза Ейнджъл. — Главоболие ли имаш?

Звучеше притеснена.

— Не, добре съм — казах. — Имам нужда от минутка. Оглеждайте се.

Ятото зачака търпеливо, за разлика от мен. Още малко и щях да задраця с нокти по стената.

Вярно, трябва да следваш мисията си — отговори ми Гласът като по чудо. — *Но не си се научила да пазиш равновесието си на водач. Трябва да водиш, но в същото време трябва и да слушаш.*

И да им позволя да правят каквото си поискат? — попитах наум.

Макс, те са просто деца. Искат да се забавляват. Силният водач знае как да отстъпва понякога.

Отворих очи.

— Добре. Ще направим една обиколка по забележителностите. Ейнджъл, качи ни на един от двуетажните туристически автобуси.

— Добре! — въодушеви се тя доволно, а Ръч размаха ръце развълнувано.

Насочихме се към спирката на наземния транспорт, водещ до града.

— Искам да се возя на втория етаж! — заяви Тото, припхайки до Ейнджъл. — Но вътре в якето на Макс, защото е студено.

— Брей, това е като в рая! — изсумтях, без другите да ме чуят.

Грешиш, Глас — помислих. — Не са просто деца. Нуждая се от всяко от тях, за да успея.

[1] Известна колекция скъпоценности, принадлежност на британската монархия. — Бел.прев. ↑

[2] Коан — в дзен будизма: история или диалог със скрито значение. — Бел.прев. ↑

— Това не са истинските перли.

Бях убедена в това. Изключено беше да изложат истинската корона на Англия в стъклена витрина, която всеки може да взриви.

— Каква красота! — възхити се Ръч и се залепи за стъклото. — Императорската корона. Уха! Как ми се иска и аз да имам такава!

Без съмнение желанието ѝ щеше се сбъдне — какво поестествено от това да коронясат чудат научен експеримент? Майчице.

— Я вижте скиптъра! — прошепна Тото. — Какво ще кажете за камъка?

— Пише, че са истински — посочи Ейнджъл една табелка. — Истинският диамант „Кълинан“. На мен ми харесва златното кълбо.

— И какво? Преди да иде в Парламента, кралицата минава от тук и си ги слага, така ли? — рекох с насмешка и се обърнах към Ари. — Какво пише на твоята табелка? От онази страна.

Ари ме погледна и за миг почти се превърна в малкото момченце, което ходеше по петите ми преди толкова време. Той се изчерви и белезите на почти заздравелите му рани се оцветиха ярко.

— Не знам — каза и се обърна. — Не мога да чета.

— Трябва да идем в „Мадам Тюсо“ — предложи Тото. — Непременно!

— Нямам представа кои са тези „известни“ личности — каза Ейнджъл, когато стигнахме до музея.

Обикаляхме зала, пълна с восъчни знаменитости. Честно казано, оставаше само някой да ми сипе камъчета в обувките, за да се почувствам съвсем трагично. За онези от нас, отраснали като опитни зайчета на учени злодеи, разходката около реалистични фигури, които можеха да ни се нахвърлят всеки момент, беше сериозно изпитание.

Следях фигурите като ястреб (усетихте ли се — малко хумор от ятото) в очакване очите на някоя да помръднат или гърдите ѝ да се повдигнат с вдишването. Засега всички бяха неподвижни. Кое не означаваше, че нямаше да го направят.

— И аз не знам — каза Ръч разочаровано.

— И аз — добави и Ари.

С грубите си черти и дрезгавия си глас изглеждаше като тухла в бижутерия на фона на възъчните фигури.

— Хм-м, мисля, че този тук е Брад Пит — посочих аз. — Виж ти, колко висок бил!

— Кой е Брад Пит? — попита Ейнджъл.

Тото изцъка, почеса се зад ухото със задната лапа и рече:

— А, обикновена световноизвестна кинозвезда. Понякога не е лошо човек да поглежда вестниците, да знаеш.

Въздъгнах.

— Съжалявам, банда. Знаем, че е хубаво да разгледаме забележителностите, но от това място ме побиват тръпки.

— Така ли се казва? — попита Тото. — *Тръпки?*

— Да — отговорих му. — Просто съм убедена, че накрая някой от тези изроди ще шавне и тогава ще направя цялата зала на пух и прах. Трябва да се махна.

— Ох, слава Богу! — включи се и Ръч. — Тук е ужасно.

— Съгласна — рече Ейнджъл.

Тото поклати глава разочаровано.

— Ама че хора! Та това е съвременна *култура*.

Следваше корпорацията „Айтекс“. Могъщият индустриален гигант, който явно стоеше зад всички експерименти с рекомбиниране на ДНК, зад плана „Ре-Еволюция“, известен още като плана „Наполовина“, както и зад кой знае колко други налудничави планове за масово унищожение и хаос.

По принцип — последното място, на което бихме искали да попаднем.

И мястото, на което *трябваше* да идем.

Централата им се намираше в...

— Треджил на Теймза? — прочете Ръч съсредоточено.

— Звучи като увеселителен парк с костюми от туид — подметна Ейнджъл.

— Произнася се *Темза* — обяви Тото и облиза лапа. — Може ли още едно чипсче?

Подадох му хартиената фуния, пълна с гореща пържена риба и пържени картофи. Откачените британци наричаха пържените картофи *чипс*, а чипсът — *криспс*. Курабийките пък бяха *бисквитки*. Нямах представа как казваха на истинските бисквити. *Караконджули*?

— С оцет, моля — продължи Тото.

Поръсих картофа с оцет, след което отново се втренчих в картата. В кафенетата с интернет, които открихме, се очакваше да си носиш собствен компютър. Зъба беше отнесъл нашия, затова се наложи да идем в библиотеката.

Разбира се, открихме, че „Айтекс“ е навсякъде, с клонове в четиринайсет града в Обединеното кралство. *Главният* им офис обаче явно беше на около трийсет минути по въздух на запад-югозапад от Лондон.

— Рибата с картофи ми харесва — обади се Ари. — Вкусно е.

— Аха — рекох разсеяно, впила очи в картата.

Все още не можех да повярвам, че *трябваше* да се изправа срещу дракона без Зъба. Беше изоставил и мен, и Ръч, и Ейнджъл. Нима появата на Ари го беше ядосала толкова, че да престане да му пука

дали ще оживеем? Наистина ли мислеше, че блогът му може да разреши всички проблеми? Не ми звучеше реалистично тайфа разгневени деца с вили и факли да сложат край на зловещия терор на „Айтекс“.

Думата „терор“ внезапно ме наведе на спомена за Гази, който беше заявил на агентите на ФБР, че се казва „Капитан Терор“. На мига очите ми запариха и в гърлото ми заседна буца. Гази. Иги. Толкова ми липсваха. Бях ги сънувала цяла нощ и се събудих с мисълта, че ще им се случи нещо лошо, а аз няма да съм в състояние да им помогна.

Направо ми идеше да убия Зъба. Определено беше в списъка със задачи, точно след спасяването на света.

Идиот. Кретен. Боже. Беше част от мен. Носех го в кръвта си. А моята течеше в неговите вени — буквално. Как можа да постъпи така?

Погледнах към Ари, който топеше последните си картофи в локвичка кетчуп. В несъразмерната му ръка те изглеждаха като клечки за зъби. Наблюдавах го внимателно — засега оставяше впечатление за вяръност и искреност и не будеше подозрение. Дали обаче наистина не бях допуснала най-голямата си грешка?

Знам какво си мислите: *разбира се, че не, Макс! Зъба е! Зъба допусна грешката!*

Да, да, всички знаем каква изключителна рядкост е да допусна грешка. *Изключителна рядкост.*

И все пак...

Щях да държа Ари под око.

— Макс? — Ръч се беше вторачила в мен. — Земята вика Макс?

— М? Какво?

— Нали ще идем с полет? — попита Ръч и посочи Треджил на Темза на картата. — Тоест с истински *полет*, а не със самолет. Нали?

— Да. — Погледнах през прозореца. — Тръгваме веднага след залез-слънце. Междувременно някой да иска още чай?

— Да, аз няма да откажа — обади се Тото.

Има си хас.

— Просто чудесно — прошепнах, докато надничах през високия плет. — Вижте, не се и опитват да придадат някакъв по-приличен вид на мястото, нали?

— Изглежда страшно потискащо — каза Ръч плахо. — Аз бих се чувствала ужасно, ако работех тук.

— Мислиш ли? — казах аз. — Аз бих се чувствала ужасно, ако ме подлагаха на жестоки и откачени научни експерименти вътре. Прилича точно на злокобно извратено място, на което учени злодеи се отдават на немислими потресаващи експерименти. Като присаждане на ДНК от други видове на невинни дечица.

— Например — рече Ръч.

— Какво ще правим там? — попита Ари.

На фона на грациозния ни източен вид — постигнат благодарение на птичите ни кости — Ари изглеждаше още по-буцест и тромав. Извисяваше се над нас в полумрака, докато оглеждахме британската централа на „Айтекс“.

Сградата беше бивш затвор — съвсем на място. И, братче, трябва да призная, че британците определено водеха на пазара за мрачни и потискащи места. Централата на „Айтекс“ имаше непогрешимото излъчване на затвор — внушителни монолитни правоъгълни сгради от мърлявокафеникави тухли.

Ако собственикът на „Айтекс“ чете тези редове, бих искала да му кажа едно нещо: *озеленяване*.

Целият комплекс беше обграден с телена ограда, висока поне три метра и половина, по която течеше ток. Отгоре завършваше с бодлива тел — в случай, че няколкото удара с пет хиляди волта не се окажеха достатъчно убедителни. Е, вярно, ако човек беше напълно смахнат, вероятно нямаше да бъдат.

Естествено, ние просто щяхме да прелетим над нея — така или иначе.

Ейнджъл преглътна звучно в тихата нощ. Погледнах я. Лицето ѝ беше необичайно бледо, с ококорени очи.

— Какво има? — попитах и застанах нащрек.

Тя преглътна отново и ме хвана за ръката. Стиснах я и клекнах до нея.

— Улавям мисли и разни други неща, които идват отвътре — каза с треперещ глас. — От Белите престилки, а и на някакви неща с разум, но без тяло.

Мозък на клечка — помислих си.

— Мислите са ужасяващи — продължи Ейнджъл. — Просто потресаващи. Зли. Канят се да осъществят плана си и не ги интересува какво ще коства той. Не ги интересува, че ще загинат хора. Нито пък животни.

Или комбинацията между двете — помислих си.

— А други деца птици? — попитах я. — Други рекомбинантни форми? Заличители?

Тя поклати глава и къдриците ѝ проблеснаха на луната.

— Мъртви са. Избили са всички.

Много ясно, че трябваше да проникнем вътре! Нямахе ли да бъде жалко да пропуснем шанса си да попаднем на място, където вманиачени серийни убийци упражняват хобито си върху съдания като нас? Би било пълна скука да пропуснем *подобна* възможност!

— Наистина ли трябва да влизаме? — попита Ръч. — Защото... ако не е съвсем наложително... предпочитам да не го правим. Предпочитам да си потърсим местенце, за да си починем.

Усмихнах ѝ се и се опитах да пригладя непокорната ѝ кафява коса.

— Аз също, миличка. Но трябва да се заема с проклетото спасяване на света. Налага се. С мен ли си?

Тя кимна умърлушено, след което на лицето ѝ се изписа хладнокръвна решителност.

— Готова съм! Да изравним това място със земята!

— Аз също! — обади се Ейнджъл. — Тези са истински изчадия! Не трябва да им позволяваме да наранят никого. Ще осуетим плановете им!

— Да сложим край веднъж завинаги! — добави и Ари.

— Точно така! — казах аз и вдигнах юмрук пред останалите за ритуала ни. — Ще изпепелим всичко наоколо! Като приключим, ще оставим след себе си само купчина камънаци!

Помниш ли Хидрата, Макс?

Едва не подскочих. Кога ли щях да привикна с неканения Глас в главата си? За момента бих казала... никога.

Хидра, хидра... — замислих се. — *Звучи ми като модел пръскачка?*

Не. Лернейската хидра, един от подвизите на Херакъл. На мястото на всяка отсечена от него глава израствали две нови.

А, това ли? Да, гледах един анимационен филм за тях. И какво?

Помисли добре, Макс — каза Гласът. — И ще разбереш.

Повдигнах вежди подозрително.

Пак ли говориш с метафори? Толкова ли е трудно просто да ми кажеш какво имаш предвид?

Мълчание.

Разбира се.

— Макс? — обади се Ейнджъл.

Вдигнах пръст.

— Само секунда. Гласът споделя непотребни факти.

Тото се тръшна на тревата и положи глава на предните си лапи.

Добре. Хидрата — помислих си аз. Помнех филмчето — голяма, мускулеста мишка, облечена в лъвска кожа, се опитваше да изсече котешките глави на някакво подобие на дракон.

Връзката обаче ми убягваше.

А, момент. На мястото на всяка отсечена глава израстват две нови...

Канехме се да унищожим тази централа на „Айтекс“. Да не би това да означаваше, че на нейно място щяха да се появят две нови? Или че други две щяха да станат по-могъщи? Хм-м.

Трябва да убиете самата хидра, Макс. Цялата, наведнъж. Това е просто една от главите. Намери тялото и убий него.

Замислих се. Припомних си картата, която бях зърнала през една открената врата в Училището по време на една от разходките ми с Ари. Беше на целия свят. Символът на „Айтекс“ се виждаше почти във всички държави, а в много имаше и някакви по-малки звездички.

Тъй като съм по-умна от средностатистическия рекомбинант, осъзнах, че беше нужно да проверим и клоновете на „Айтекс“ по другите държави, за да открием сърцето на звяра.

Много ти благодаря, Глас — помислих не без сарказъм, но разбира се не получих отговор. — *Няма ли най-сетне да избереш къде, по дяволите, искаш да идем?*

Боже, колко уморена бях! Това спасяване на света просто нямаше край!

Клекнах край плета и привиках останалите.

— Банда, мисля, че Франция ни зове.

Ръч повдигна вежди.

— Призовават летящи деца птици?

— Да — изправих се и протегнах ръце към Тото. Той скочи в тях и го закопчах в пазвата си. — Някой да знае френски?

— Аз мога да поръчам чаша шабли^[1] — рече приглушено Тото. Разперих криле и се приготвих да излятя.

— Аз знам малко испански — каза Ръч. — *Cerrado* и *abierto*^[2], например.

— Това ще ни свърши работа в Испания. Колкото до Франция, време е да проверим дали Ейнджъл може да чете мисли на френски.

Тя размаха криле развълнувано и рече:

— Нямам представа. Обаче да знаете, че държа да опитам кроасаните им.

— О-о, напълно подкрепям — обади се Тото.

Потиснах желанието си да отговоря. Явно не си бяха взели поука в „Мадам Тюсо“. Излятах в прохладната нощ. Усещането ми напомни на Хари Потър, който бягаше от дома на Дърсли. С разликата, че в нашия свят представителите на Дърсли бяха навсякъде, имаха сериозни авоари и подчертано влечение към науката.

[1] Шабли (Chablis) — винарски район в Бургундия, Франция, както и виното, произвеждано там. — Бел.прев. ↑

[2] *Cerrado*, *abierto* (от исп.) — затворено, отворено (за заведение или магазин). — Бел.прев. ↑

Лос Анджелис, банда!

— Не са нито Хладните, нито Кръвните... Да не би да са Хладнокръвните? — попита Иги напълно сериозно.

— Ш-шт! — изшътка Зъба. — Тихо! По-добре да не наливаме масло точно в този огън. Ясно?

— Ясно — каза Иги, но Гази се закиска и чукна пет с него.

— Освен това се казват Духовете — припомни му Зъба. — Написано е на якетата на всички.

— О, как пък съм го пропуснал? — каза Иги саркастично.

Зъба се плесна по челото наум.

— Йоу — чу се глас.

Зъба се обърна. Онзи на име Кийз, се приближи. Същата сутрин, докато се криеха в един празен парцел в източен Ел Ей, изведнъж ги заобиколи голяма банда. Истинска улична банда — Духовете. Пригответяха се за бой, но един от нападателите — Кийз — ги разпозна от новините. Оказа се, че следи и блога на Зъба. Бандата контролиреше тази част от града и Кийз им предложи безопасно скривалище. Сега кимна на Зъба.

— Насам, брато.

— Прочути сме — прошепна Иги толкова тихо, че Зъба едва го чу.

— Да, свинският грип също — прошепна в отговор.

Последваха Кийз до изоставена постройка в средата на враждебна западна уличка. Хората ги огледаха любопитно, но с едно махване на ръката Кийз ги накара да отклонят очи.

— Искам яке на Духовете — прошепна Газопровода на Зъба.

Зъба забеляза, че малкият понечи да го хване за ръка, но се отказа. От раздялата насам Газопровода се опитваше да се държи желязно, но Зъба се стараеше да не забравя, че той все пак е просто малко момче. Макс може и да беше най-безкомпромисният човек, когото познаваше, но се справяше учудващо добре с майчинските задължения — превръзки на раните, успокояване на малките след

кошмар... Не си беше давал сметка колко допълнителни усилия костваше това.

Последваха Кийз по каменните стъпала, а Зъба се пресегна и хвана Гази за ръка. Момчето го погледна с изненада, но след това стисна ръката му в своята. Беше постъпил правилно.

На входната врата пазеха двама здравеняци, но с едно кимване Кийз ги накара да се дръпнат. Вътре напомняше изтърбушената къща, в която бяха попаднали с Макс във Вашингтон, само че тук беше още по-отблъскващо. Поне беше относително безопасно и тайно — две от любимите му характеристики.

— Мое да останете е тука — посочи Кийз една стая.

Вътре като че неотдавна беше избухнал някой от по-сериозните експлозиви на Иги.

— Чудно. Благодаря, братле — рече Зъба и тримата с Иги и Газопровода се отпуснаха на пода.

Време беше да се стегне и да измисли план.

— И *това* е планът ти? — удиви се Иги невярващо.

— Да. Вземай раницата!

Газопровода си замълча, но на Зъба му мина през ума, че може би се разкайва, че не беше тръгнал с Макс. Първият ден беше истинско приключение, но сега вече започваше да става просто... досадно. Зъба обаче беше решен да не се връща, докато Макс не зарежеше онзи кретен.

Издателството на списание „Пийпъл“ заемаше четири етажа в колосална сграда в центъра на Ел Ей. Ако Ейнджъл беше с тях, без проблем щяха да си уредят среща с президента на компанията и да го убедят да издаде специален брой за „Айтекс“ и коварните им планове.

В момента обаче Зъба трябваше да разчита на собствените си хитрини. Вдигна плика с купешки сандвичи и охранителят на входа ги пусна, като обяви отегчено:

— Служебните асансьори са в дъното.

— Да се качим по стълбите! — изхриптя Гази.

— Отиваме на двајсет и седми етаж — прошепна Зъба.

Принципно влизането в асансьор беше като доброволно подлагане на психическа травма. Малко затворено пространство, пълно с други хора. Хора, облечени по-добре от децата птици и определено по-чисти от тях.

На двајсет и седмия етаж се изсипаха от асансьора в лъскава, модерна и доста оживена чакалня. Зъба стисна плика в ръце и пое към бюрото.

Млад мъж на двајсет и няколко години с елегантни правоъгълни очила ги изгледа, сякаш бяха три чорлави бездомни деца.

— Мога ли да ви помогна?

— Трябва да говоря с най-добрия ви репортер — каза Зъба непринудено. — Имам история за световен заговор. Ако отпечатате онова, което ви разкажа, списанието ви ще влезе в историята.

Думите му не впечатлиха мъжа насреща.

— Имате ли уговорена среща? *С когото и да е?*

Нямаха, естествено. За целта се изискваше ниво на способността да планира, до което Зъба все още не беше достигнал. За него плика със сандвичи беше същински шедьовър.

— Просто искам да говоря с някого. Сега!

— Няма да стане — изглежда ги високомерно рецепционистът.

— Ако научат, че не сте ми позволили да говоря с някого, ще ви уволнят толкова светкавично, че свят ще ви се завие.

Онзи внезапно натисна бутона на охраната.

Зъба потупа ръката на Иги два пъти.

— Тръгваме! Веднага!

Двамата широкоплещести охранители видяха, че Зъба, Иги и Гази се насочват към стълбището, и ускориха крачка. Зъба знаеше, че беше безумие да влизат в асансьора, когато ги преследваха, независимо на кой етаж бяха — двайсет и седми или друг. Можеше да ги залостят между етажите или да ги причакат. Винаги трябваше да избират стълбите.

Той отвори със замах вратата и тримата се втурнаха надолу през четири стъпала. Профучаваха покрай стреснатите служители и едва не се сблъскаха с един доставчик на сандвичи. Зад тях вратите към стълбището се отвориха отново и охранителите се развикаха. Тъкмо когато минаваха покрай вратата към един от етажите, тя се отвори и някой се опита да сграбчи Зъба за якето. Той продължи с подскоци надолу, като следеше и Иги, и Газопровода с крайчеца на окото си. За съжаление, на стълбището нямаше прозорци, през които да избягат.

Стъпалата сякаш нямаха край и се въртяха в толкова тясна спирала, че започна да му прилява. *Стегни се — каза си той. — Стегни се. Това малко момче и слепецът са твоя отговорност.*

— Вече почти стигнахме — уведоми Зъба Иги след безкрайни минути. — Още осем стъпала, след което рязко наляво!

— Ясно — каза Иги.

Накрая стигнаха до долу. Само да успееш да се измъкнат през входа...

На входа на стълбището чакаха осем охранители. Зъба се завъртя, за да се върне нагоре, но най-близката врата се отвори и още четирима охранители се спуснаха към тях. Трите деца птици се изсипаха във фойето и се опитаха да разкъсат линията на охранителите.

Безуспешно.

— Тръгваме си! — изръмжа Зъба, но един от тях вече го беше стиснал за якето и една от гайките за колана. Той изпроводи Зъба до големите стъклени врати, отвори ги, засили го по стълбите отвън и се удиви:

— Много си лек, бе!

— Да не сте припарили тук! — каза друг охранител.

Иги и Газопровода се изтъркаляха на тротоара до Зъба и бързо-бързо се изправиха на крака. Предвид ситуациите, в които бяха попадали, това да ги изхвърлят навън като чували с боклук не беше толкова страшно, но означаваше, че великият план на Зъба се беше провалил. Той отупа панталоните си, отвори плика и им раздаде смачканите сандвичи. Тръгнаха обратно към скривалището си. *КБПМ?* — зачуди се. — *Как Би Постъпила Макс?* Която беше допуснала в ятото онази проклетата отрепка.

— Не стана, а? — Кийз точеше автоматичния си нож на въртящо се метално колело.

— Не.

— Треаше да разперите крилата си, брато — продължи той. — Веднъж ви глеах по новините. Нали имате нек'ви крила? Така треаше да направите.

— Хм... Не исках да прибъгвам до евтини трикове — промърмори Зъба.

Освен това не се беше сетил за това. Кийз беше прав. Определено щеше да се получи. Мамка му.

Пристъпваме към план... Ж?

— План с хотдози? — изрече Газопровода въодушевено и нагълта втория си сандвич. — Определено ми харесва!

Зъба се огледа бързо на 360 градуса, но в тази част от „Ел Прадо“ се навърташе само обичайната сган от дилъри, бездомници и Духове. Нищо страшно.

— Планът не са хотдозите — обясни Зъба и избърса пръсти в дънките си. — Просто убиваме време, докато настъпи моментът за истинския план.

Разбира се, истински план нямаше — засега. Той обаче беше водачът на това ято, а водачът винаги трябваше да изглежда уверено, дори и когато блъфираше. Поредният урок, научен от Макс.

— Благодарско, брато — рече Кийз на продавача на хотдози и му стисна ръката.

Явно току-що беше измуфтил дванайсет хотдога в замяна за безопасността на количката на продавача на тази улица. Интересно...

Внезапно Иги застина между хапките от четвъртия си хотдог. Зъба се вгледа притеснено в лицето му и попита:

— Какво?

— По дяволите — рече сляпото момче и захвърли хотдога. — Роболети!

— Омитайте се! — изстреля Зъба на Кийз. — Имаме проблем, но преследват само нас.

— Как така все успяват да ни открият? — изстена Газопровода и натъпка остатъка от хотдога си в уста.

— Остаае! — рече Кийз и извади мобилния си.

— Не, виж, не разбир... — започна Зъба, но чу жужене... Вече беше късно.

Около осемдесет роболета увиснаха над покрива на близката сграда като рояк оси.

— К'во е т'ва, мамка му? — удиви се Кийз.

От околните сгради наизскачаха и други Духове и се затичаха по улицата.

— Роботи — отсече Зъба и разпери криле. — По-добре се омитайте.

Наоколо се понесоха удивени възгласи. Един от Духовете възкликна:

— Пресвета Дево!

— Остааме — каза Кийз, извади ножа си, размаха ръце на армията си и надвика усилващия се шум: — Разпръснете се!

— Осемдесет роболета — на десет часа — каза Зъба на Иги.

Иги и Газопровода разпериха криле, като отново удивиха околните и те засушукаха възбудено.

— Духовете могат да ни помагат от земята. Ние ще поемем нещата във въздуха.

Иги кимна, че е разбрал. Кийз бутна в ръцете му дълъг железен лост:

— Земи!

Иги се ухили и се изстреля в небето. При първия мах закачи един от Духовете с крило и онзи се приведе стреснато.

По преценка на Зъба оставаха около четири секунди до сблъсъка, затова той изстреля като картечница:

— Направени са от метал. И са покрити с кожа. Ножовете не вършат работа. Тръби и бухалки ще са ви по-полезни.

— Бухалки иаме — каза Кийз и подаде една на Зъба. — Иаме и още нещо.

Трима от Духовете бяха извадили отнякъде нещо като базука, дълга близо метър и половина. Зъба нямаше време да разпитва откъде я бяха намерили. Той направи няколко крачки на бегом и се метна във въздуха, решен да отвлече вниманието на роболетите от бандата, която ги беше защитила.

Понесе се към облака роболети с разтуптяно сърце и кипнала кръв.

— Ще ви унищожим — жужаха роболетите. — Не можете да избягате.

Това ли беше най-изобретателната заплаха, която Белите престилки бяха програмирали в дроидите?

— Пълен шарж! — промърмори Зъба.

Механичните глави на гадовете се завъртяха, червените им лазерни очи се приковаха в него и част от рояка се отцепи от останалите, за да го обезвреди.

Зъба стисна здраво алуминиевата си бейзболна бухалка. Внезапно някаква смесица от вой и свистене го накара да се отдръпне. Ракета земя-въздух се вряза право в групата роболети на около пет метра от него. Долу не се бяха прицелили добре и ракетата избухна твърде късно, над роботите, но въпреки това отнесе петнайсетина метални глави. На Зъба му мина през ум, че Газопровода сигурно беше оценил представлението.

След това всичко премина в боен режим — свръхзабавени и свръхускорени движения едновременно. Зъба се спусна към роболетите и ги засипа с удари. Ръцете му изтръпваха при мощния сблъсък на метал с метал. След минута установи, че при удар в раменете под определен ъгъл може да изкара ръката от ставата, а страничният удар в главата, последван от втори от горе надолу, обикновено я откъсваше като с бръснач.

Всъщност не точно като с бръснач — беше доста неприятна гледка, плюс искрите и изтръгнатите жици и кабели, които се подаваха от врата на летящото към земята обезглавено тяло.

Един роболет изкара въздуха на Зъба с ритник в стомаха.

— Уф-ф!

Боят се различаваше от този със Заличителите. Заличителите бяха по-тромави, но по-съобразителни. Роболетите бяха по-силни и по-точни, но движенията им бяха ограничени.

Зъба беше загубил Газопровода от поглед. Иги въртеше железния си лост като меч и съсичаше роболетите около себе си с дългия си

замах. От носа му течеше кръв, а едното му око беше подуто, но се справяше. Зъба чу стрелба и няколко взрива откъм земята. Надяваше се Газопровода да се е махнал оттам.

Фрас! Парира удара на един роболет, замахна мощно с бухалката и я заби в тила му. Разнесе се смесица от пукот и плясък, но роболетът не се повреди сериозно.

Зъба замахна отново, но беше спрян от друга машина, изникнала до него. Мощният ѝ зашеметяващ ритник се вряза в бъбрека му и той сви криле със стон и се спусна като камък на около пет метра, за да се окопити. След това стегна мускули и се изстреля нагоре, като раздаваше удари с бухалката с всички сили. Успя да свали два роболета, а трети пострада толкова тежко, че отлетя встрани тромаво с пушещ врат.

И изведнъж всичко приключи. Останалите петнайсетина машини се прегрупираха, завъртяха се и се отдалечиха в синхрон. Зъба се спусна до Иги, който висеше във въздуха и се слушваше за подозрителни звуци.

— Край — каза му. — Да тръгваме.

Спуснаха се до Ел Прадо. Полицейските коли от целия град се бяха насочили към района.

Улицата беше засипана с отломки от роболети. Откриха Газопровода с Кийз. Изглеждаха поохлузени, но бяха добре.

— Идва полиция — рече Зъба. — Трябва да тръгваме.

— Ясно, брато — каза Кийз и му подаде подутата си окървавена ръка. — Уха! Добър тепих си спретнахме! Т'ва хлапе е свирепо!

Газопровода изпъчи гърди.

— Благодаря — каза Зъба. — За всичко.

Тримата се издигнаха във въздуха. Отгоре Зъба видя как Духовете се стопиха в сградите, по уличките и в колите, които потеглиха със свиреци гуми. Когато полицията пристигна, завари само купчини чудати парчета метал.

Тото шаваше под якето ми като гофер^[1] в дупката си. Носехме се на зашеметяваща височина над Франция и се оглеждахме за самолети. Бяхме се отказали да се занимаваме с централата на „Айтекс“ в Англия, тъй като тя беше просто една от главите на хидрата. Установихме, че в Германия има поне четири клона на „Айтекс“, включително и световната централа, така че решихме да се запътим нататък. Това кученце обаче ме побъркваше.

Пак се разшава. Едва не се поддадох на изкушението да се разкопчая и да го оставя да се наслади на вълнуващото свободно падане. Той си пое въздух и размърда нос.

Започва се — помислих.

— Откровено казано, чудя се имаш ли *душа* — каза той.

— Тото, вече го обсъдихме — отговорих му с досада. — Нали проверихме клона на „Айтекс“ в Сен Жан-дю-Севр!

Тото се сбърчи заради произношението ми. Идеше ми да го цапна с нещо.

— Мисията ни е да посетим главната централа в Германия. В Париж няма клон, тоест ходенето ни там е безсмислено.

— Да... Някакво си световно средище на културата! — измрънка той. — И мястото с една от най-добрите кухни в света. Мода, изкуство, архитектура... ах, Версай!

Направо щеше да се разплаче. Завъртях очи.

— Да, но няма клон на „Айтекс“ — рекох многозначително.

— Аз бих се радвала да разгледам Париж — обади се Ръч. — В библиотеката ми попадна един пътеводител. Имат малки лодки, с които човек може да се разходи по вода, разкошни градини, онзи музей *Ловъра* или нещо подобно, дворци и какво ли не още.

Тя ме погледна с надежда.

Тото ги беше научил и двете как да правят мили муцунки и Ейнджъл също впи нажалени очички в мен. Стегнах се и зачаках да проникне в ума ми, но тя не го направи (поне това можех да усетя).

— Животът е толкова кратък — рече Ейнджъл с копнеж. — Кратък и труден. Идеята, че можем да видим Града на светлините поне веднъж...

— О, за Бога! — изстенах аз.

— ... ще придаде смисъл на всичко останало — довърши тя.

— Да, нима можем да сравняваме живота в мизерия и разруха с някое уютно бистро на „Шанз-Елизе“? — Въпросът ми беше пропит от сарказъм.

Тото пак се намуси.

— Точно така — оживи се Ейнджъл. — Именно това имам предвид. Всичко друго губи смисъл, когато човек застане пред Сакре Кьор^[2] например!

Ясно ми беше, че вече съм загубила. Останех ли непреклонна, щеше да се наложи не само да слушам опяването на две деца, сбъркан културист и говорещо куче през целия път до Германия, а и когато стигнем там, никой нямаше да може да се съсредоточи върху мисията. Освен това очаквах всеки момент да се включи и Гласът — с някоя безценна мъдрост от типа на: „Виж какво се крие в Париж“ или „Каква е поуката от всичко това?“ или „Може би ще се натъкнеш на ясна еднозначна улика за нещо навръх Триумфалната арка!“.

Сведох поглед. Далеч под нас милионите светлини на Париж грееха ярко — най-големият град в страната блестеше като диамант. Скъп, забавящ ни и безспорно безсмислен диамант.

Потърках чело с ръка.

— Уф, добре — промърморих. — Добре! Ще се отбием в Париж за няколко часа.

Пропуснах радостните възгласи покрай ушите си. Огледах се и установих, че Ари не се беше включил в тях. По принцип не се обаждаше много, сякаш мислеше, че няма право на мнение. Ръч все още не го поглеждаше и не общуваше с него. Припомних си, че Париж вероятно щеше да е едно от последните хубави неща в живота му.

— Да намерим място за преспиване — казах и се заспусках в нощта.

[1] Вид дребен северноамерикански гризач — Бел.прев. ↑

[2] Сакре Кьор (фр. Sacré-Cœur) — католическа базилика в Париж. — Бел.прев. ↑

Нещо странно: откакто се разделихме със Зъба и с останалите, от Заличителите, Белите престилки и роболетите нямаше ни вест, ни кост. А бяхме аз, Ейнджъл, Тото и Ари — всички възможни обекти за проследяване. При все това в последните няколко дни се бяхме отдали на *grande vacance*, както казваме тук, в безгрижния *Пари*^[1].

На какво се дължеше това? Единствената разлика беше, че Зъба, Гази и Иги не бяха с нас. Пълна лудница. Замислих се какво ли правеха — дали бяха на някой плаж, или на купон, или някъде другаде... напълно забравили за нас. И без да им липсваме.

Част от мен просто изгаряше от желание да намерим някой интернет клуб, за да можем поне да прочетем последните писания в блога на Зъба. Може би така щях да добия представа къде бяха и с какво се занимаваха. По-голямата и горда част от мен обаче отказваше да удовлетвори мъчителното ми любопитство.

— Божичко! — изписка Ръч и уви артистично засукано шалче около шията си. — Това е страхотно!

И е толкова удобно за някой Заличител — просто го хваща, дръпва и ти чуни врата — едва не изтърсих аз. Вместо това кимнах вяло с надеждата да прочете мнението ми по изражението на лицето ми.

— Ето за това говоря! — обади се Тото радостно. Подпря предните си лапи на мраморния плот и побутна шоколадовия кроасан към себе си. — Седя си и си хапвам, при това без да се налага Ейнджъл да контролира нечий ум. *Това се казва цивилизация!*

В случай, че не знаете, в повечето ресторанти в Париж пускат кучета. Бяхме се настанили около малка мраморна масичка пред едно кафене. Хората си минаваха покрай нас, без никой да се превръща в Заличител или в нещото, което беше заместило Заличителите.

— Това е просто *прекрасно* — каза Ръч и преметна шалчето през рамо, за да не го натопи в кафето си. — Колко мога да изям?

Ядеше третия си кроасан.

Свих рамене.

— Колкото искаш, стига да не започнеш да повръщаш.

Е, признавам — в ролята си на майка съм малко нестандартна. Но да не забравяме, че бях само на четиринайсет и всъщност не бях раждала никого.

— Иска ми се... — започна Ейнджъл, но замлъкна и отпи от кафето с мляко.

Иска ми се и останалите да бяха тук с нас — чух в главата си, но не беше Гласът. Кимнах ѝ. *Аз също* — отговорих ѝ мислено.

— Какво да правим след това? — попита Ръч. — Искате ли да идем до *Ловъра*?

Поклатих глава.

— Прекалено заградено, с прекалено много охрана и с прекалено много хора. Целият валиум на света няма да е достатъчен, за да влезе там.

— Айфеловата кула е открита и е висока — вметна Ейнджъл.

Кимнах.

— Да, там може — погледнах часовника си. — Имате четири часа, след което си тръгваме.

Ръч козирува.

— *Jawohl!*^[2]

Тото се задави от смях, а Ари и Ейнджъл се ухилиха.

Всеки знае как изглежда Айфеловата кула. Но на място е *далеч* по-голяма — плетеницата от стомана и желязо направо чезне в небето. Беше много изкушаващо просто да полетим до върха, но вместо това се наредихме на безкрайната опашка и стигнахме горе с претъпкания асансьор. Знаете колко обичам да се тъпча с непознати в тесни пространства!

Когато стигнахме обаче, гледката си заслужаваше. Точно под нас се виеше река Сена, обсипана с плаващи домове лодки и туристически корабчета. Отгоре виждахме всичко, всички забележителности, например Триумфалната арка и Лувъра. Париж се простираше във всички посоки около нас.

Трябваше да призная, че градът действително беше прекрасен. Сградите имаха старинна елегантна осанка и в красотата си се различаваха от тези в Щатите. Искаше ми се и момчетата да го бяха

видели. Надявам се и вие да се насладите на града един ден — ако оцелее след опита на Белите престилки да унищожат света.

Разбира се, Ръч настоя да идем на пазар. Поне уличните сергии не бяха толкова клаустрофобични, колкото закритите магазини. Малките сергийки за книги и цветя покрай Сена ме накараха да се почувствам, сякаш сме в някакъв филм със субтитри. С търпението на светица изчаках Ръч и Ейнджъл да разгледат всички фланелки, шапки и книги на френски, които не можехме да носим, камо ли да четем.

Ари изпробва едно кожено яке — неговото беше прокъсано и мръсно. Продавачът го огледа предпазливо, но Ейнджъл го разсея и той сякаш престана да го вижда.

— Отива ти — казах, докато той кършеше рамене в него. — Удобно ли е?

Той се свъси и посочи буцестите си свръхразвити мускули и големите криле, които не се прибираха плътно като нашите:

— Нищо не е удобно, когато си такъв.

Застанах зад него, за да му оправя яката. Погледът ми се спря на нещо — срокът на годност на тила му. Часът му щеше да удари много, много скоро.

И знаете ли какво? Доволна бях, че го заведох до Париж.

[1] Grande vacance (фр.) — голяма ваканция; Пари — френското произношение на Париж. — Бел.прев. ↑

[2] Jawohl! (от нем.) — Тъй вярно! — Бел.прев. ↑

Знаете ли какво е другото странно нещо в Европа? Всичко е миниатюрно. Както си летяхме и — хоп! — преди да мигнем се бяхме озовали над Белгия! Цяла Западна Европа можеше да се побере в Щатите на изток от Мисисипи. Полетът от Англия до Франция ни бе отнел половин час. Прекосването на Франция — шест часа. В Щатите ни бяха нужни близо осем часа, за да преминем само Тексас.

Все едно. Ето и еднозначното ми определение за немците: чистофайници. Леле мале, колко чиста държавица! А Франция? Не чак толкова.

— Така... Никакви чорапи, разхвърляни по пода — наредих, преди да се приземим на равно край някакъв град на име Лендехайм. — Направо ще полудеят, ако ги видят.

Лендехайм беше като проектиран от немските служители в „Епкот“^[1]. Очаквах всеки момент иззад някой храст да изскочи Бамби. Къщите бяха като от бисквити — до там, че стомахът ми закъркори.

Единствената главна улица през градчето се виеше нагоре към невероятен средновековен замък. Да, познахте — „Айтекс“. Все така владеещи простосмъртните по своя си начин.

— Това е прекалено — каза Тото и скокна от прегръдките ми. — Иде ми да започна да садя цветя или нещо подобно.

— Хълмовете-е-е оживя-я-ява-а-ат — зачурулика Ръч и разпери ръце широко, — от звука на^[2]...

— Така, слушайте всички! — прекъснах я аз. — Замъкът е от другата страна на тези дървета. Да огледаме набързо и да решим каква ще е следващата ни стъпка.

Поех между дърветата, като бутах настрана тучните немски храсталаци. Честно казано, очаквах горите в Германия да са по-подредени.

— Не, не ми казвай — изпръхтя Тото, докато подтичваше след мен. — Ще проникнем с взлом, ще отмъкнем нещо, ще счупим това-онова, за малко ще ни се размине да ни заловят, след което ще избягаме по изключително опасен и зрелищен начин. Нали?

Стиснах зъби и се направих, че не чувам кискането на Ръч.
— Може би — троснах се. — Да не би да имаш по-добър план?
Известно време остана смълчан.

— Ами, не.

Не знам дали ще ми повярвате, но провирането през непозната гора в Европа посред нощ в компанията на бивш Заличител, говорещо куче и две деца, за чийто живот отговарях, не беше кой знае колко забавно. Или пък гледах твърде мрачно на нещата?

За пореден път се убедих колко ба-а-авна и мъчителна история е ходенето в сравнение с летенето, но не исках да рискувам да ни видят — не и толкова близо до замъка. Не бих се учудила, ако имаха наблюдателни кули, радари или прожектори. А може би и трите заедно.

Накрая стигнахме. Застанала в края на гората, отправих взор през рова към дебелите високи стени. Не бях виждала по-внушителен замък през живота си. Беше пълен с кули, бойници и тесни амбразури за точните стрели на Робин Худ, а останалите прозорци бяха с витражи. Разбира се, прожекторите и бодливата тел в горната част на стената разваляха малко този чар, но през присвити очи не се забелязваха толкова.

— Има желязна решетка — посочи Ръч с шепот. — Да надникнем през нея!

— Аха.

Приклегнахме в сенките и се насочихме към замъка — къде с пълзене, къде клечешком, — като внимавахме да не се натъкнем на някой капан или друг вид клопка. На десетина метра от портала застинахме при звука на маршируващи стъпки и се залепихме за земята.

С орловия си поглед видях новото поколение Заличителы да крачи из двора. Съвсем ясно видях и редиците хора, които маршируваха след тях със свирепо изражение на лицата. В тях имаше нещо необичайно. И не съвсем човешко. Накрая съзрях собствения си клонинг — Макс II, която се беше опитала да ме замести, а после Джеб я бе накарал да ме убие. Значи отново се появяваше на сцената.

[1] „Епкот“ (англ. Epcot) — увеселителен парк на „Дисни“ във Флорида. — Бел.прев. ↑

[2] Стих от песента „The Sound of Music“ („Звукът на музиката“) от едноименния мюзикъл. — Бел.прев. ↑

До мен Ари беше застинал като статуя, втренчил очи в клонираната Макс. Сетих се, че навремето двамата бяха сформирали отбор срещу истинската Макс и стомахът ме присви. Добре беше да го следя още по-внимателно.

Замислих се над отвратителното развитие на събитията, но Ръч ме ръгна с лакът в ребрата.

— Божичко! — прошепна тя. — Видя ли?

— Да — казах аз мрачно, без да откъзвам поглед от Макс II. — Срещаме се отново.

— Какво имаш предвид? Досега не сме я виждали — озадачи се Ръч.

Обърнах се и я погледнах.

— Ехо? Забрави ли за онзи ден надолу с главата, когато съм се опитала да *готвя* и съм ти предложила да те *среша*?

Ръч повдигна вежди.

— Да. Онова беше Макс II. Но аз не говоря за нея! Погледни четири реда по-назад!

Погледнах. И разбрах какво ми сочеше Ръч.

Редом с останалите там маршируваше *Ръч II* — с нетипична за Ръч сериозност. С тази уговорка изглеждаше досущ като нея.

— Майко мила! — изрекох беззвучно.

Това не беше за вярване.

— Опа! — произнесе Ейнджъл притихнало и посочи.

Преглътнах стона си и за секунда отпуснах глава в ръце. Чудно. Само това ни липсваше на този свят — втора Ейнджъл. Да, за Бога! Явно едно летящо шестгодишно дете, способно да контролира мислите на останалите, беше напълно недостатъчно!

— Не мога да повярвам — възкликна Ръч. — Има втора аз!

— И втора аз — каза Ейнджъл.

Всички вътре ли бяха клонинги? Може би не, но можех да се обзаложа, че бяха мутанти до един.

— И какво? Аз не съм достатъчно важен, за да ми направят двойник, така ли? — Тото звучеше искрено обиден. — Не, няма да клонираме кучето. Някакво си псе, за какво ни е.

Почесах го зад ушите, но той изсумтя и се просна на тревата.

— Аз също нямам двойник — каза Ари.

Джеб явно не беше клонирал собствения си син. Колко сантиментално.

— Дали ще се опитат да ни сменят, както направиха с теб? — попита Ръч.

— Да — отговорих. — Но ще се усетим на мига — новата Ръч ще е мълчалива и умърлушена, а новата Ейнджъл ще се държи като обикновено шестгодишно дете.

Двете се усмигнаха, а аз се поздравих за умелия начин, по който ги бях ободрила в рязко влошилата се ситуация.

— Знаете ли — предложих, — хайде да измислим някаква зашифрована дума или фраза, с която да можем да се уверим абсолютно, че сме ние самите. Става ли?

— Добре — каза Ръч.

— О-о, сетих се — каза Ейнджъл и доближихме глави, за да ни я прошепне.

— Идеално! — каза Ръч и се усмигна.

Аз се засмях тихо и плеснах беззвучно длан в нейната.

Ари се ухили и кимна.

Дори и на косматото черно лице на Тото като че се изписа усмивка.

И каква беше тайната ни дума?

Да бе, *ей сега* ще ви кажа.

С цялото това набиване на пети и зловещо вперени напред очите нито роболетите, нито клонингите и останалите мутанти ни чуха, когато прелетяхме над стената почти безшумно. Настигнахме отряда и замарширувахме най-отзад, последна редица последователи, готови да ознаменуват началото на Ре-Еволюцията.

Страхотно изпълнение.

Така или иначе, нали бяхме малки смелчаци, които не мигваха и в лицето на сатаната, минахме през прага на замъка заедно с останалите, с широки крачки и размахвайки отсечено ръце край тялото си. Скоро щяхме да разберем колко време им е нужно, за да ни забележат. Лично според мен нямаше да е много. Просто предчувствие.

Източихме се през високата двойна метална врата и тя се затръшна зад нас със злокобен трясък. За наша изненада вътре Маршируващата мутантска бригада начаса се разпадна. Роболетите се стопиха по един слабо осветен каменен коридор, а останалите се разделиха на няколко потока и поеха в различни посоки.

Беше като заешка бърлога — множество врати обозначаваха началото на виещи се коридори, осветени едва-едва от оранжевите сигнални лампи.

Безмълвно последвахме една от групичките през поредната двойна врата. Ситуацията беше толкова откачена, че ме напуши смях, но набързо го потиснах.

Като че ли все още никой не ни беше забелязал. Навлизахме все по-дълбоко в една от най-важните централи на „Айтекс“ и никой не заставаще на пътя ни.

Погледнах Ейнджъл.

— Клопка? — отроних с крайчеца на устата си.

Тя кимна.

— Клопка.

— Всички нащрек! — прошепнах.

Внезапно пред нас зейна помещение с размерите на летищен хангар.

Таванът беше поне на девет метра височина, а единствените прозорци представляваха тесни хоризонтални процепи на трийсетина сантиметра под него. На всяка каменна стена висяха по няколко огромни телевизионни екрана. Помещението беше пълно със сиви метални койки, всяка — покрита с последната мода потискащи маслинозелени одеяла, от които явно се скачаше на крака доста лесно.

Трябваше да им признаем — знаеха как да се забавляват!

Мутантите се източиха по пътеките между леглата, а ние останахме сами до входа на помещението.

Инстинктивно се наредихме в кръг с гръб един към друг и се огледахме.

— Колко е хубаво! — рече Тото. — Точно както бих искал да изглежда моята стая у дома! Ако някога си намерим дом.

— Ш-шт — казах внимателно. — Огледайте се и си набележете път за бягство. Да видим какво става.

Съдейки по целеустремените движения на хората около нас, предположих, че изпълняват получените заповеди — продуктите на най-добрите научни умове в света се бяха заели да метат, да бършат прах и да лъскаат кубинки.

Двете с Ръч се спогледахме едновременно, а Ейнджъл прочете мислите ни. В следващия миг и трите изровихме изпод леглата кубинки наш размер. Ари схвана действията ни и тръгна да търси обувки за огромните си крака. След секунди ги нахлузихме, вързахме ги и скрихме мръсните си износени маратонки.

— О, да — рече Тото. — Сега вече се вписваме.

Изпепелих го с очи и насочих вниманието си към телевизионните екрани. На всяка стена имаше по три телевизора. Ако даваха нещо от типа на футболен мач, щях да реша, че сме в рая.

Но те, разбира се, излъчваха друго: строгото лице на светлокоса жена, която говореше на различни езици. Лъскахме неуморно кубинките на фона на немски, френски, испански, италиански и японски, докато обитателите на помещението от време на време надаваха бурни одобрителни възгласи.

Ръч повдигна вежди.

— Напомня ли ви на някого? Имам чувството, че съм я виждала и преди.

Замислих се, после повдигнах рамене.

— Нямам представа.

Накрая Бялата престилка стигна до английския.

— Часът за Ре-Еволюцията удари! — рече тя възбудено.

Няколко души в помещението викнаха одобрително.

— Започнахме прилагането на плана „Наполовина“! Докато гледате, слабите, ненужните, онези, които само черпят ресурсите ни, вече биват елиминирани!

Петимата се спогледахме ужасено под съпровода на нова вълна възгласи, след което се опомнихме и се включихме в оживлението.

Жената ни гледаше от екрана с искрената жар на човек със сериозни отклонения.

— Ще създадем нов свят! Свят без глад, болести и слабости!

— Да, като *избият* всички — промърморих аз.

— Поводите за война ще бъдат премахнати — продължи тя въодушевено. — Ще има достатъчно храна за всички. И достатъчно място. Хората ще престанат да се сражават за имущество, храна, богатство и енергийни ресурси.

Тълпата посрещна думите ѝ с вик.

— Да, няма да има поводи за битка — прошепнах аз. — Освен ако не държиш на *религията* си. Но се обзалагам, че всички ще са толкова здрави и щастливи, че и тя няма да има значение. И без това хората не я приемат *насериозно*.

Завъртях очи и поклатих глава.

От време на време покрай нас минаваха хора, но не ни обръщаха внимание. Включвахме се към възгласите на останалите и се правехме на заети — оправяхме легла, подреждахме кубинки, опъвахме одеяла.

— Не забравяйте — продължи Бялата престилка, — че няма да успеем с нашата Ре-Еволюция без вас, нашите избраници. Новият строй трябва да бъде чист. Всички раси са равни! Всички полове са равни. Но болните, слабите и несъвършените трябва да бъдат елиминирани!

— „Всички“ полове? — прошепна Ръч. — Те не са ли само два? Или съм пропуснала нещо?

Повдигнах рамене.

— Нямам представа. Може да са създали и други.

Мисълта беше отблъскваща и изкривихме лица погнусени.

— И така, ако познавате някого, който заслужава да приеме славната съдба на мъченик, за да могат останалите да заживеят в рая,

моля, незабавно уведомете своя надзорник — каза жената. — Това ще ви се отрази добре и ще получите похвала.

Огледах останалите ужасена.

— Боже мой! — казах тихо. — Искат да настървят хората срещу всички, които имат някакви несъвършенства. Тоест срещу всички! Никой не е съвършен!

Не бих могъл да го кажа по-точно, Макс — каза Гласът.

И сега какво? — помислих аз.

Намираш се там, където трябва да бъдеш, и правиш онова, което трябва да правиш — каза Гласът.

Толкова рядко одобряваше действията ми, че се стъписах.

Обаче сигурна ли си, че ще се справиш сама?

Ръч, Ейнджъл, Тото и Ари са с мен — помислих.

Половината ти семейство го няма — отбеляза Гласът. — *Тоест и половината ти бойци.*

Вината не е моя — сопнах се наум. — *Не го реших аз.*

Това значи ли, че проблемът не е твой и не трябва да го решаваш?

Присвих очи подозрително. Бялата престилка на екрана отново беше заговорила на немски.

Какво искаш да кажеш? — помислих.

Останалите от ятото са ти нужни. Трябва да съберем повече бойци край себе си. Върни си ги.

Изстенах. Просто... *по дяволите.*

— От нас ще излязат страхотни шпиони — прошепна Ръч в ухото ми. — Не мислиш ли?

Петимата пълзахме тихо по вентилационната тръба и търсехме компютър. Досега бяхме минали над още едно спално, столова, тоалетни — явно и свършените хора имаха нужди — и няколко кабинета с работници.

Трябваше ни празно помещение с компютър в него. А след това и обилна гореща храна! И удобни легла! Имах чувството, че вече пълзим от километри в тясната метална тръба, когато надникнахме в поредната стая. Беше слабо осветена от екрана на компютър в спящ режим.

Стараяйки се да не вдигаме шум, развихме винчетата на решетката и се спуснахме един по един в стаята, очаквайки наоколо да светнат сензори за движение. Но нищо не помръдна.

— Хайде, побързай — казах на Ръч. — Може да има безшумна аларма, скрити инфрачервени камери и какво ли не. Надали разполагаме с повече от минута.

Ръч кимна, настани се пред компютъра, сложи ръце над клавиатурата и затвори очи. Ставах все по-изнервена и притеснена с всяка изминала секунда.

Внезапно тя отвори очи, втренчи се в клавиатурата и започна да пише.

След секунди на екрана вече светеше програма за изпращане на имейли.

— Нямам никаква представа как го прави — казах, а Тото кимна.

— Така... — рече Ръч. — Свързахме се.

— Браво — казах.

Сърцето ми биеше бясно. При това не само заради опасността да ни заловят всеки момент.

— Пиши на Зъба веднага да дойде в Лендехайм, заедно с останалите. Пиши му, че положението е много, много сериозно.

Ръч затрака по клавишите.

— Пиши, че голямото бедствие вече е започнало и че имаме само дни, ако не и часове, за да го спрем.

— „Бедствие“ се пише с „д“ — обади се Тото, който четеше през рамото ѝ.

— Няма значение — изсъсках аз. — Просто му кажи да идва веднага! Веднага!

Ръч кимна и продължи да пише, след което натисна бутона за изпращане. Съобщението ни отлетя — надявах се да стигне до пощенската кутия на Зъба.

Вярно, той получаваше по милиард съобщения на ден, но се надявах заглавието с главни букви да привлече вниманието му: **ТОВА Е ОТ МАКС. ПРОЧЕТИ ГО ВЕДНАГА!!!**

— Добре — казах, — няма какво повече да направим. Да се надяваме, че ще го получи.

Екранът примигна и изведнъж на него изскочи Бялата престилка, която говореше от екраните по-рано. Вгледа се право в нас.

— Отлично, Макс — рече тя, а по гръбнака ми пробягаха тръпки. — Стигна по-далеч, отколкото очаквах. Трябваше да ти гласувам повече доверие.

Зад гърба си започнах да командвам с жестове: *Излитайте и изчезвайте на мига!*

— Това би било безсмислено — каза жената. — Погледни нагоре.

Разбира се, погледнах. Под тавана гъмжеше от летящи, мълчаливи роболети, увиснали във въздуха като космати насекоми с блестящи червени очи.

— По дяволите — казах.

— Много красноречиво — рече жената. — В атака!

Гледката не беше приятна. Успяхме да повалим около шест роболета, но в крайна сметка металните пружинки и козината надвиха. Заловиха ни и вързаха и ръцете, и краката ни в окови.

От носа ми течеше кръв, а раната от вътрешната страна на бузата ми смъдеше. Ари беше още по-зле — наскоро зарасналото му лице беше покрито с нови рани, а двете му очи бяха подути. Ейнджъл и Ръч също имаха зловещи синини, но като че нищо счупено. Тото, естествено, беше действал всеотдайно и беше изпохапал доста роболети, но не им беше навредил особено.

Роболетите ни завлачиха през лабиринт от коридори. Опитах се да запамята маршрута. Качвахме се и слизахме по различни стълби, минахме през една кръгла кула и накрая се озовахме пред въртяща се каменна плоча, която се оказа тайна врата. Зад нея имаше нещо като работен кабинет. Не изглеждаше съвсем на място — вместо луминесцентните лампи и модерното дървено бюро човек би очаквал средновековни уреди за мъчения, да речем.

Пуснаха ни грубо върху каменния под, покрит на места с ориенталски килими. С вързани ръце нямаше как да омекотим падането си и забихме колене в камъка, но останахме безмълвни. След секунда се изправихме на крака, опряхме гърбове един в друг и започнахме да търсим изходи, да броим пазачите и да се оглеждаме за нещо, което може да ползваме като оръжие. Какво да се прави, навици.

Вниманието ми беше привлечено от малка табелка на голямото бюро: ДИРЕКТОР.

О-о, Директора! Най-сетне! Големият шеф, босът на босовете, *il capo*^[1]! Човекът, който дърпаше всички струни и командваше всички и всичко! Напълно побърканият психопат, който целеше да елиминира голяма част от населението на света! Най-сетне щяхме да се срещнем. Щях да го очистя, ако ще и само със зъби.

Бутнах останалите с лакът и посочих с глава бюрото.

— Знаеш какво да правиш — прошепнах на Ейнджъл.

Време беше да си поиграем на телепатия.

Тежката каменна плоча се завъртя отново и светлокосата жена от екраните влезе при нас, следвана от още няколко Бели престилки. На шиите им висяха неотменните стетоскопи, носеха и апарати за кръвно налягане и прочее. Положението явно щеше да стане забавно. Ужасяващо и *плашещо* забавно.

— Здравей, Макс — каза жената.

На ръст беше колкото мен, със слабо телосложение. Погледна и останалите и рече:

— Ръч, Ейнджъл, Ари. И кучето.

Тото вероятно беше побеснял от това, но си замълча.

— От доста време искам да се запознаем — продължи жената. — Много е важно да поговорим лице в лице. Не мислиш ли?

— Ами, важното е, че *вие* мислите така — отговорих аз.

Тя премигна насреща ми.

— Името ми е Мариане Янсен — произнесе спокойно. — Аз съм директорът на „Айтекс“ и на дъщерните компании за научни изследвания и развитие.

Успях да запазя лицето си безизразно. Значи Директора беше жена? Почувствах някакво странно разочарование, че човекът зад цялата тази разруха е жена. Подобно шизофренично, унищожително поведение подходеше повече на мъжете, поне според мен.

— Не само това — продължи тя, без да сваля очи от лицето ми. — Аз съм и твоята майка, Макс.

[1] Il saro (ит.) — „главният, шефът“. — Бел.прев. ↑

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
НАИСТИНА ЛИ ЧУХ ОНОВА, КОЕТО СИ
МИСЛЯ, ЧЕ ЧУХ? НЕ, НАЛИ?

Ако трябва да съм искрена, хич не е лесно човек да ме изненада. Направо съм „неизненадима“. И все пак признавам, че това определено беше последното, което очаквах да чуя.

— Уха-а, да не си се надрусала с нещо? — казах, доволна, че гласът ми остана твърд като камък. Почти.

Директора се приближи и сложи няколко CD-ROM-а на голямото си бюро.

— Знам, че ти е трудно да го повярваш, Макс, но се вгледай в мен. Все едно съм твое по-възрастно копие.

Загледах русата коса и тъмнокафявите очи. Спомних си думите на Ръч, че ѝ напомня на някого.

— Вярно ли? — казах. — Да видим крилете ти.

Тя се усмихна.

— Аз не нося птича ДНК. Но ти... ти беше най-убедителният ни триумф.

Все още се опитвах да се съвзема от шока, затова отговорих автоматично с остроумна забележка.

— И защо тогава двамата с Тер Борщ непрекъснато се опитвате да ни *убиете*?

— Ти си предишно поколение, Макс — обясни тя. — Не знаем колко ще живееш. В новия ни свят няма място за грешки.

Думите ѝ ме стъписаха.

— Ще ти споделя нещо — майчиният ти инстинкт е плачевен.

— Аз съм твоя майка, Макс, но съм и учен. Повярвай ми, да те гледам как растеш отдалеч, да планирам цялата игра и всичките изпитания... Понякога си мислех, че няма да издържа.

— Интересно, и аз се чувствах по същия начин. Но по съвсем други причини. Ти поне си имала *избор* — подчертах с нарастващо изумление.

— Реших се на върховна саможертва, за да създам един нов свят. Отдадох собственото си дете за каузата.

— Това не е саможертва! — казах вбесено. — Саможертва би било да пожертваш *себе си*! Вместо това си се измъкнала, като си жертвала мен! Усещаш ли разликата?

Тя се усмихна с известна тъга.

— Толкова си умна, Макс. Много се гордея с теб.

— Не мога да кажа *същото* — отвърнах аз. — За Бога! Представям си часа за семейството в училище. Ставам и заявявам: „Майка ми е зъл учен, планиращ Холокост, с който да унищожи половината население на Земята“. Надали бих го преживяла!

Тя се обърна и седна зад бюрото.

— Джеб е виновен, че се извъди толкова устата.

Изгледах я ядно.

— А *ти* си виновна за сбърканата ми ДНК! И че съм окичена с чифт *криле*, по дяволите! Какво точно си си *въобразявала*?

— Въобразявах си, че населението на света е на път да се самоунищожи — каза тя със стоманена нотка, която звучеше доста познато (и аз имам същата). — Мислех си как някой трябва да се опълчи и да предприеме драстични мерки, преди планетата да загуби способността си да поддържа човечеството. Вярно, моя дъщеря си, но все пак си част от общата картина, част от уравнението. Казах си, че съм готова на всичко, за да подсигурия оцеляването ни. Дори и за момента да изглежда чудовищно. В бъдещето в учебниците по история ще ме нарекат „спасителка на човечеството“.

Чудесно. *Най-сетне*, след цели четиринайсет години, се срещам с майка си и тя се оказва напълно *сбъркана*. Този ден ставаше все по-ужасен.

Преглътнах и казах:

— Мегаломанията ти си я бива.

Директора даде знак на роболетите, които стояха във въздуха в дъното на кабинета.

— Отведете ги на мястото, което подготвих — нареди тя. — Знаете какво да правите, когато стигнете там.

— Не че искам да ти развалям настроението допълнително, Макс — заяви Тото, — обаче майка ти е ужасна.

Погледнах го. В англо-злодейския речник „мястото, което подготвих“ е преведено с „просмукана от влага мрачна тъмница“. Буквално! Замъкът на Пепеляшка вървеше в комплект с истинска тъмница. А „знаете какво да правите“ се превеждаше с „оковете ги за стените като затворници от Средновековието“.

— Е — казах, — поне с такива родители не е особено трудно да си намирам причини да ги мразя.

Изглежда, бяхме единствените затворени в тъмницата, макар че ъглите чезнеха в мрака. Висящите по стените високоговорители бълваха промиващите мозъка обръщения на Директора. Само това беше достатъчно човек да загуби разсъдък си — в случай че висенето окован за стената в тъмницата не е свършило работа.

Всички, с изключение на Тото и — донякъде — на Ари, бяхме родени летци. Така че оковането ни за стена под земята беше едно от най-ужасните неща, които можеха да ни сторят.

Майка ми ни причини това.

Поклатих глава. Мисълта беше непоносимо потискаща.

— Да му се не види, не можеше ли да се окаже някоя красива проститутка или наркоманка като майката на Зъба!

— Като стана дума за Зъба — каза Ръч, — дано вече да се е насочил насам!

Надеждата проблесна слабо, но угасна почти на мига.

— Да, ако съобщението изобщо се е изпратило. И ако е преглътнал Ари, което ме съмнява. И ако успеят да стигнат до Европа *ей така, на мига.*

— Макс? — обади се Ейнджъл. — Описваш нещата съвсем ужасно, да знаеш.

Вярно беше. Ужасна бях. Щях да се отпусна на земята и да изплача огромното си, пронизващо, разкъсващо разочарование от

майка си по-късно, когато останех сама. Сега беше нужно да престана да си го изкарвам на останалите.

— Права си — казах през стегнато гърло. — Съжалявам. Всъщност съм убедена, че съобщението се е изпратило — Ръч е неотразима в тези неща. А и говорим за Зъба. Вече пътуват към нас. Знаем го.

Мълчание.

— Лъжеш много убедително, Макс — обади се Ръч с одобрение.

Изсмях се.

— Доста съм се упражнявала. Шегата настрана, наистина мисля, че вече са на път.

— Как ще прекосят океана? — попита Ари.

Не се заяждаше, просто се чудеше.

— Може да са си взели билети за самолет като нас — допусна Ейнджъл.

— Или пък са се промъкнали на борда гратис — предположи Ръч.

— Или пък са се издигнали високо в небето, изчакали са някой самолет да премине покрай тях, скочили са отгоре му и са се хванали здраво — казах аз с патос и всички избухнахме в смях.

Изиграх им Зъба, вкопчен в самолета, зяпнал от усилие на въздушната струя.

Смехът им като че ли накара стените да се отдръпнат и мракът вече не изглеждаше толкова плътен.

Високоговорителите досаждаха най-много, когато говореха на английски — щем, не щем, тогава разбирахме. Директора — или Майката-откаченячка, както бях започнала да я наричам — отново се пенеше за бъдещето и съвършенството.

— Тази жена е пропита от негативизъм — отбелязах.

— Съжалявам, Макс — рече Ръч. — Знаем, че не оправда надеждите ти.

— Да — усмихнах се сухо. — „Побъркан масов убиец“ определено не беше сред предпочитанията ми.

Преглътнах поредния си порив да завия от разочарование. Най-сетне да открия майка си, а тя да се окаже най-ужасният ми кошмар. Беше твърде много дори за мен. На всичкото отгоре Ръч се опитваше да ме успокои, докато всъщност беше редно аз да успокоявам нея. По

принцип единственият, който успокояваше мен, беше Зъба. А той ме беше изоставил.

В сенките се разнесе тихо драцуне. Наострихме уши.

— Плъхове — каза Ръч притеснено.

Но не бяха плъхове. В далечината се появи висок силует. Застанахме нащрек, готови за бой, тъй като, така или иначе, не можехме да избягаме.

Разнесе се глас.

— Макс — каза Джеб.

Черешката на тортата на ужасяващия ми ден.

— Бре, бре! — Напънах и сетните си сили, за да придам поне малко жизненост на гласа си. — Каква среща! Често ли отсядаш тук? Как е храната?

Джеб се приближи и влезе в кръга бледа светлина, идваща от оранжевата аварийна лампа. Изглеждаше както обикновено — може би само беше малко по-уморен. Явно измъчването на деца беше изтощително.

Озари ме с добре познатата си усмивка с нотка тъга.

— Всъщност никой не знае, че съм тук.

Завъртях очи.

— Брей! Е, спокойно, ще гледам да не те издам!

— Запозна ли се с Директора? — попита той.

Ролята ми се срина, но все пак опитах да запазя самообладание.

— Да. Колко забавна само се оказа! От три милиарда жени с яйчници на планетата трябваше да се падна точно в тези на най-успешната кандидатка за титлата „сбъркан психопат“.

Джеб клекна на мръсния каменен под и се вгледа в мен. Усетих, че тялото на Ейнджъл се стяга напрегнато и се зачудих дали долавяше нещо в главата му. Той не обръщаше внимание на останалите, включително и на Ари.

— Все още можеш да спасиш света, Макс.

Внезапно залялата ме вълна от изтощение едва не ме помете. Прииска ми се да се свия в ембрионална поза и да прекарам така остатъка от живота си, който — надявах се — нямаше да продължи още дълго. Бях полагала твърде много усилия твърде дълго — бях работила на 140%. И накрая бях ударила дъното.

Спуснах клепачи уморено и се облегнах на тъмната каменна стена.

— Как? — попитах. — С Ре-Еволюцията? Или с плана „Наполовина“? Не, благодаря. Мисля да сляза от влака на побърканите разрушители на света.

*Макс, трябва да ми повярваш — каза Гласът в главата ми. —
Беше създадена, за да спасиш света. И все още не е късно.*

Престани, Глас — помислих на свой ред. — Писна ми.

Макс — каза Гласът. — Макс.

Внезапно прозрях, че всъщност не се чуваше *вътре* в главата ми.

О, Боже.

Отворих очи.

Джеб все още клечеше пред мен.

— Стигна толкова далеч, Макс — каза Гласът, но всъщност се движеше устата на Джеб и звукът идваше от *него*. — Почти стигна. Всичко ще се нареди, но трябва да направиш максималното. И трябва отново да започнеш да ми вярваш.

Джеб говореше с Гласа, който бях чувала в главата си месеци наред.

Той беше Гласът.

Зъба застина за миг и пръстите му увиснаха над клавиатурата в интернет кафенето. До него Иги и Газопровода смучеха капучино, сякаш беше последното в живота им.

Което може и да беше вярно.

— Имам чувството, че мога да полетя чак до някоя космическа станция! — обади се Газопровода въодушевено.

Зъба го изгледа.

— Май си прекалил с кофеина, момче.

Той се озърна да не би някой да е чул, но масата им в западналото кафене беше усамотена, а и, така или иначе, вътре нямаше много посетители.

Иги пресуши чашата си, избърса мустака от пяна над устните си и заяви скръбно:

— На юг ми харесваше повече. Слънце, момичета по бански. Мъглата и влагата на север, особено тук, ми идват в повече.

— Но е доста красиво — вметна Газопровода. — Планините, океана... А и хората изглеждат по-естествени.

Той погледна Зъба.

— Продължават ли да четат блога ти?

Зъба кимна.

— Цели тълпи.

Започна да преглежда набързо новостите, когато усети нечии очи върху себе си. На мига вдигна поглед и го прокара отляво надясно през цялото кафене. В подобни моменти Макс определено му липсваше — тя също щеше да го усети, щяха да се спогледат и за секунда да се разберат как да действат — без думи.

А сега беше сам в тази част на страната, а тя и онзи дебил бяха някъде... другаде.

Не откри нищо, затова върна поглед обратно, този път по-бавно. Ето. *Онзи там*. Вървеше към тях.

Зъба затвори лаптопа и потупа ръката на Иги. Газопровода видя и се огледа разтревожено. Едва осемгодишен, той вече беше стиснал

юмруци и напрегнал мускули, готов за бой.

Онзи беше на около пет метра и се носеше право към тях. Зъба повдигна вежди.

— Познаваме го — измърмори. — Кой беше този?

Газопровода се обърна небрежно и погледна през рамо.

— Ъ-ъ...

— Стъпките му... — рече Иги.

Зъба не можеше да ги чуе, но Иги продължи, смръщил вежди съсредоточено:

— Тези стъпки... Чували сме ги... В тунела на метрото.

Очите на Зъба се уголемиха и той се вгледа отново.

Разбира се!

Онзи спря на два метра от тях. Зъба не го беше виждал на дневна светлина, само на отблясъците от примигващия огън от варелите в тунела на нюйоркското метро. Беше бездомният компютърен гений, който разносяше компютъра си навсякъде със себе си и твърдеше, че чипът на Макс бе повредил твърдия му диск. Когато взеха да го разпитват за чипа, той се беше шашнал и избягал. *Какво търсеше сега тук?*

— Ей, вие. — Момчето повдигна вежди и ги посочи, но продължи приглушено, така че само те да го чуват. — Какво правите тук?

— Седни — покани го Зъба и бутна един стол с крак.

Момчето се огледа наоколо подозрително.

— Къде е приятелката ти? Онази с чипа?

— Не е с нас.

Той като че си отдъхна поне отчасти и се приближи предпазливо до стола, като не спираше да се оглежда. Зъба се усмихна на себе си. Най-сетне — някой по-параноичен и от самите тях. Мисълта му подейства ободряващо.

— Какво търсиш *ти* тук? — попита Зъба и махна към кафенето. — Над земята. На Западното крайбрежие?

Момчето вдигна рамене.

— Обикалям. Разглеждам хората тук, там, навсякъде. Просто прекарвам повечето си време в Ню Йорк — там е по-лесно да не се набиваш на очи.

— Да — съгласи се Зъба.

Очите на момчето се спряха на затворения лаптоп на масата.
Зъба видя как нивото на тревога скочи от жълто на оранжево.

— Хубава машина — каза той.

— Благодаря.

Зъба го изчака да продължи.

— Рядко се виждат подобни.

— Сигурно си прав.

Момчето явно взе решение и се наведе през масата.

— Откъде го намерихте? Или е по-добре да не питам?

Зъба едва сдържа мазната си усмивка.

— Вероятно е по-добре да не питаш.

— Определено не си поплювате — поклати глава момчето.

— Да — призна Зъба с въздишка и го погледна. — Имаш ли представа как човек може да прати съобщение до всички младежи в нета, по целия свят?

Онзи се втренчи в него.

— Може би. Вероятно. Обаче зависи от съобщението.

— Нужно ли е да знаеш съдържанието му? — попита Зъба.

Подобен въпрос надали щеше да зарадва момчето, но все пак, онзи си беше откачалка. Кой знае как би реагирал на съобщението на Зъба...

Момчето се замисли, после отвърна:

— Да.

— До тук с *този* план — обади се Иги и всмукна последните капки капучино.

— Може ли едно кексче? — вметна Газопровода.

Зъба сложи малко пари на масата. Гази ги взе и се отправи към касата, като непрекъснато се оглеждаше.

— Как се казваш? — попита Зъба.

Настъпи протяжно мълчание, докато момчето обмисляше отговора си.

— Братче, този е по-параноичен и от нас — рече Иги. — Действа ободряващо.

Онзи го погледна и като че едва сега осъзна, че е сляп. Обърна се към Зъба и каза:

— Майк. Ти?

— Зъба. Това е Иги. На малкия му казваме Газопровода. Не питай защо.

— Ако останеш достатъчно дълго, ще разбереш — измърмори Иги.

Майк опули очи и тялото му се стегна на стола. Зъба и Иги също зачакаха напрегнато.

— Онзи блог твой ли е? — попита той шепнешком.

— Да.

Газопровода се върна и сложи чиния с кексчета на масата. Мигновено усети атмосферата, застина и огледа бързо останалите.

Явно никой нямаше намерението да вади оръжие, затова той седна, взе си едно кексче и побутна чинията към тях.

— И какво? Твърдиш, че имаш нещо като криле, така ли? — пророни Майк тихо.

— Не „нещо като“ — изфъфли Иги с пълна уста. — *Криле.* — Щом осъзна, че Зъба беше замълчал, се обърна към него. — Опа. Това да не беше тайна?

— Вече не е — отвърна Зъба сухо.

— Вие сте децата птици, за които говорят всички.

Зъба вдигна рамене.

— Можеш ли да ми помогнеш, или не?

— Ще ти помогна, ако сте те. Трябва да ме убедиш.

— Трябва ми повече пространство — огледа се Зъба.

Последваха Майк на етажа над кафенето. Той извади връзка ключове и отключи една врата. Нервите на Зъба бяха опънати до скъсване. Наум съжали, че Ейнджъл не е с тях, за да провери за заплахи.

— Влезте.

Майк ги въведе в просторна стая, която очевидно служеше за склад. Покрай едната стена бяха натрупани кашони с различни стоки, но в средата беше празно.

— Тук достатъчно широко ли е?

Зъба кимна и свали якето си. Прецени разположението на прозорците и обърна внимание дали бяха с едно или две стъкла — в случай че се наложеше да изскочи през някой от тях.

Разтвори бавно криле и опъна мускули, наслаждавайки се на усещането — те бяха стояли прилепени за гърба му с часове. Разтърси ги и усети как перата се подреждат. Върховете на крилето почти докосваха стените от двете му страни. Искаше му се да излети още в този момент и да лети с часове, реейки се в открито небе.

Ченето на Майк увисна.

— Човече! Това е върхът! — Той погледна и Иги и Газопровода. — И вие ли имате? А момичетата, които бяха с вас?

— Всички имаме — каза Зъба. — Та, какво казваше за съобщението?

Пръстите на Майк препускаха по клавиатурата на лаптопа на Зъба.

— Само трябва да напиша един код тук — мърмореше той. — Ще отворим няколко задни вратички. Хората обичат да си слагат защиты, най-различни пречки, но с това би трябвало да преодолеем огромната част.

Той отвори главната страница на блога на Зъба и я прегледа набързо.

— Така... Ще се опитам да осигуря достъп през IP-адресите, тъй като повечето посетители не са оставили имейл — обясни той. — Сложна работа, но все пак ще пробвам.

— Ти си криминален гений — възхити се Газопровода.

— Старая се — отвърна Майк.

— Чакай — каза Зъба, надничайки през рамото му. — Влез в мейлите за момент. Мярнах някакво съобщение долу на екрана.

— Да, сложили са му три червени флагчета за спешност — посочи Майк.

Пулсът на Зъба се ускори.

ТОВА Е ОТ МАКС. ПРОЧЕТИ ГО ВЕДНАГА!!!

В Германия сме. В град Лендехайм. Има голям замък, главната централа на „Айтекс“. Куп сериозни неприятности. Ела възможно най-бързо. (Здрасти, Зъб! От Ръч. Липсваш ми!) НЕ пренебрегвай съобщението. Ела!!! Имаме дни, а може би часове. Сериозно. Идвай веднага. Макс.

Хм. Зъба се отпусна в стола си и кимна на Майк да продължи.

Виж ти. Значи Макс искаше да се върнат, така ли? Не споменаваше дали още са с Франкенптиц. Ако беше така, Зъба не

искаше да има нищо общо с тях.

От друга страна, беше преглътнала честолюбието си, за да го помоли да отиде. Като цяло се отнасяше снизходително към идеята за блага, а сега беше влязла специално, за да го помоли да се върне. Така де, да му нареди. Кое то беше най-близкото до молба, на което беше способна.

Какво правеха в Германия? Как бяха стигнали до Европа? И как очакваше от тях да стигнат до Европа?

Погледна датата на имейла. Рано тази сутрин. А времето в Германия беше с около десет часа напред...

И какво разбираше Макс под „куп сериозни неприятности“? Повече от обичайните неприятности? Неприятности, които я бяха накарали да преглътне честолюбието си и да се обърне към него за помощ?

Явно беше нещо невъобразимо ужасяващо.

— Готово, успех — каза Майк и се облегна назад. На лицето му грееше горда доволна усмивка. — Действа малко като вирус, което означава, че ще се изпрати и до други адреси през имейл адресите на посетителите, но няма да им вреди. — Той повдигна вежди. — Надявам се. Все едно. Напиши съобщението и го пусни през този специален прозорец за изпращане. Да видим какво ще излезе.

Зъба преглътна. Часът беше ударил. Това беше шансът му да накара младежите да приемат нещата сериозно и да им разкаже какво се случваше. Съобщението щеше да обиколи целия свят.

Това беше *неговият* шанс да спаси света. Започна да пише.

До: скрити_получатели

От: Зъба

Тема: СПЕШНО! Върнете ни планетата!

Здрасти. Щом получаваш това съобщение, значи може би имаме някакви шансове. Искам да кажа, че може би светът има някакви шансове. Накратко: възрастните взеха хубавата ни здрава планета и я направиха на нищо заради парите. Не всички възрастни, но една групичка упорито избира парите и печалбата пред чистите въздух и вода. Кое то си е откровено признание, че изобщо не ги интересува какво ще стане с нас младите, които ще наследим каквото остане от Земята.

Група учени искат да завземат планетата, преди да е станало твърде късно, и да сложат край на замърсяването. Звучи добре, нали? Единственият проблем е намерението им да го постигнат, като се отърват от половината население на света. И така: или спасяваме планетата, така че замърсяването да не ни унищожи, или просто... първо унищожаваме хората и спестяваме доста време и усилия. За ваше сведение, тази логика куца. Ако щете ме наречете „откачен“, но подобен план ми се струва страшно тъп.

Другата новина за тези учени е, че са се опитали да създадат нов тип хора, които може би ще се справят по-добре с оцеляването в случай, че настъпи ядрена зима или нещо подобно. Няма да навлизам в подробности, ще ви споделя само, че тази идея е не по-малко задръстена и опасна от плана им „да убием половината човечество“.

Какво искам да кажа? Всичко зависи от вас. От вас и от мен. От мен и моето ято, от вас и вашите приятели. Младите. Искаме — *заслужаваме* — да наследим чиста неувредена планета, без да се налага за целта да заличим всички нейни жители.

Можем да го направим. Но трябва да обединим сили. Трябва да се възползваме от шанса си. И да поемем риска. Трябва да се задействаме и наистина да направим нещо, вместо просто да седим

вкъщи и да играем на видеоигри. Това не е игра. И враговете ни не могат да бъдат победени с някакъв бластер със свръхмощен лазер.

Искаме си планетата обратно!

Младите са важни. Ние сме важни. Бъдещето ни е важно.

С МЕН ЛИ СТЕ?

Газопровода изчете писмото през рамото на Зъба и заяви:

— Де да имах и аз видео игра!

Зъба завъртя очи.

— Яко съобщение, братле — каза Майк. — Иде ми да скоча да надъхвам хората наоколо. Сега какво?

— Сега — каза Зъба и започна да пише друго съобщение — отиваме в Германия.

Престори се, че не усеща туптенето на сърцето си при мисълта, че ще я види — нея и останалите — отново. Със сигурност щеше да се ядоса, ако онзи идиот все още е с нея. С него или без него обаче разцеплението на ятото беше грешка. Ако светът се беше устремил към своя край, трябваше да се държат заедно.

До: Макс

От: Зъба

ТЕМА: Йоу

Йоу, Макс. Идваме. Дано не се шегуваш.

Зъба.

Натисна бутона „изпрати“.

Чували ли сте онази житейска мъдрост, „Когато животът те засипе с лимони, направи си лимонада“? Е, висяхме оковани в тъмница в Германия, майка ми беше жадна за власт психопатична *буца лед*, а най-близкият ми приятел и половината ми ято бяха в неизвестност.

Това определено бяха лимони, затова се сетих за израза.

Но знаете ли какво... Редно е човекът, измислил тази мъдрост, да получи един хубав пердах. Що за идиотщина? „Животът се гаври зловещо с теб? Просто грейни във ведра усмивка!“ Ама че тъпак!

— Макс? Пак си мърмориш нещо. — Ръч звучеше уморено.

Погледнах я.

— Извинявай.

Изправих се на крака с въздишка. Бяхме приковани за стената за единия глезен. Дължината на веригите беше около два и половина метра, така че можехме да крачим наоколо. Виждате ли? Майка ми все пак беше добра душа! Можеше да ни окове и за двете китки, а ни беше вързала само за глезена!

Ето: ако си търсех доказателство, че наистина ме обича, го бях получила, нали така?

Минах покрай Тото, а той се обърна, стисна глезена ми внимателно със зъби и каза:

— Мърмориш.

— Извинявай.

Стигнах докъдето ми позволяваше веригата.

На път бях да подлудя останалите с едва сдържания си гняв и с разочарованието си. Най-ужасното беше, че бях помолила Зъба за помощ. Бях го помолила да дойде, тъй като се нуждаех от него. Само при мисълта за това стомахът ми се свиваше. Типично за мен — Максимум Райд, Дамата в беда.

Твърде вероятно е това да ви изненада, но не съм особено подходяща за определението „дама“. С бедите мога да се справя. Но да бъда дама? Не особено.

— Доколкото помня, преди не мърмореше толкова — рече Ари и клекна до мен.

— Тогава бях повече на себе си — отвърнах.

Хм.

Той прокара пръст по мръсотията на пода. Внезапно си спомних думите му: „Не мога да чета“.

Знаех, че ме гледа, затова бавно написах в прахоляка на пода буквата „А“. После — „Р“, а накрая — „И“.

— Така се пише „Ари“ — казах и отново го написах бавно. „А“... „Р“... „И“. — Сега опитай ти.

Той започна с „А“-то, но спря и попита:

— Какъв е смисълът?

Логиката във въпроса му ме жегна. Не му оставаше още дълго. Нима имаше значение дали може да чете и пише?

— Трябва да знаеш как се пише името ти — казах твърдо и бутнах ръката му към пода. — Хайде! Първо „А“.

Ари прокара съсредоточено нокът през прахоляка. Получи се разкривено неравно „А“.

— Някоя пияна маймуна би се справила по-добре от това, но ще се получи — казах. — Сега „Р“-то.

Зае се с „р“-то, но първо го написа наопаки. Нямах представа дали беше обичайно за децата на неговата възраст, или мозъкът му беше пострадал от експериментите, на които го бяха подложили. Изтрих написаното и му показах как се пише правилно.

Джеб беше научил мен и Зъба да четем и пишем. Аз научих Гази, Ръч и Ейнджъл. Вярно, граматиката и правописът на моменти ни убягваха, но всички бяхме истински професионалисти в подправянето на подписи. А Джеб не беше научил собствения си син.

— Защо го правиш? — Колебливият въпрос на Ари ме свари неподготвена.

— Ъ-ъ... за да изкупя това, че едва не те убих в Ню Йорк?

Той ме погледна.

— Ти ме *уби* — рече. — А те ме съживиха. Сраснаха някакви кости във врата ми.

Прокара едра лапа по врата си, сякаш още го болеше.

— Съжалявам — казах.

Случаите, в които бях изричала това, се брояха на пръстите на едната ми ръка. Последните три от тях бяха в последните пет минути.

— Ти първи се опита да ме убиеш.

Той кимна и заяви спокойно:

— Ненавиждах те. Татко ти даде всичко... наистина те обичаше. Аз съм му син, но не означавах нищо за него. Ти беше толкова силна, безупречна и красива. Просто те ненавиждах. Исках да умреш. Той използва това. Използва ме като част от тестовете.

Бях потресена. Разказваше с такова спокойствие.

— Гордееше се с теб — опитах се да го успокоя с помощта на спомените си от страшно отдавна, от преди Джеб да отмъкне мен и ятото от лабораторията. — Беше му приятно да ходиш по петите му в лабораторията.

— Ти изобщо не ме забелязваше. — Той замислено прокара пръст по буквата „и“.

— Напротив — рекох и се замислих. — Беше толкова сладко момченце. Просто ревнувах от теб, защото ти беше *истинското* му дете. Беше свързан с него по начин, по който аз не бях свързана с никого. Исках да бъда свършена, за да ме обикне Джеб.

Всъщност осъзнавах всичко това едва сега, докато го споделях с него. Ари ме изгледа изненадано. Заклатих се на пети и се замислих за тези болезнени разкрития. Сякаш доктор Фил^[1] се беше материализирал в тъмницата.

— Ясно ми беше, че съм някакво изчадие — продължих тихо. — Имах криле. И живеех в клетка за кучета. Докато ти беше съвсем нормално момче и истински син на Джеб. Непрекъснато си повтарях, че ако съм най-силната, ако съм най-добрата, ако правя всичко, което поиска от мен, може би ще ме обикне. — Сведох поглед към новите си кубинки, вече покрити с прах. — Щастieto ми, когато ни отмъкна от лабораторията, нямаше край. — При спомена за това гърлото ме стегна. — Не мислех, че ще продължи дълго. Беше ме страх, но бях щастлива, че ще посрещна смъртта извън лабораторията. И извън кучешката клетка. Смъртта обаче се забави. Не ни откриха. Джеб се грижеше за нас, учеше ни на разни работи, как да оцеляваме. Водехме почти нормален живот като нормални деца. И знаеш ли какво, Ари... — продължих. — Толкова се радвах, че бяхме избягали, толкова се радвах да бъда с Джеб, че дори не се сетих за малкото момче, което той

беше изоставил. Вероятно съм си мислела, че си останал с майка си или нещо подобно.

Ари кимна, замълча, преглътна и се прокашля.

— Нямам майка.

— Ами, не губиш кой знае какво — подметнах, а той се усмихна.

— Сега разбирам — рече. — Вината не е твоя. Била си просто дете като мен самия. И двамата нямаме вина.

Стиснах плътно устни, решена да не позволявам на горчивите сълзи да набраздят без съмнение мръсното ми лице.

— Гледах един филм по Шекспир по телевизията — казах. — Героят каза нещо от типа на „Всеки, който влезе в бой с мен днес, е мой брат“.^[2] Така че ако влезеш в боя с мен днес...

Той се усмихна отново и кимна с разбиране. След това се прегърнахме, естествено, тъй като иначе не би било достатъчно сълзливо.

[1] Доктор Фил (англ. Dr Phil) — психолог от САЩ, водещ на популярно предаване за психология. — Бел.прев. ↑

[2] По думите на крал Хенри V от филма по историческата драма „Хенри V“ от Уилям Шекспир (1989). — Бел.прев. ↑

Малко след мелодраматичното ни изпълнение в тъмницата се появиха няколко роболета и ни преместиха — на още по-ужасно място.

— Просто *страхотно* — казах напълно искрено. — Възхитена съм от ремонта, който сте направили. Сериозно.

Проблемът със сарказма е, че е безсмислен около работи. Все пак можех поне да се надявам, че носят записващи устройства и покъсно високопарната ми забележка ще бъде прослушана от Майката-откаченячка.

Роболетите се обърнаха с жужене и се отдалечиха. Нямаха капка чувство за хумор.

С Ръч, Ейнджъл, Тото и Ари огледахме новото място.

— Да видим — започнах аз. — Високи каменни стени, равен под с прахоляк, крачещи наоколо мутанти... Не знам. Дали пък не е дворът на затвора? Какво ще кажете?

— „Дворът на затвора“ ми звучи доста точно — одобри Тото, след което изприпка да се облекчи край стената.

— „Дворът на затвора“ е твърде положително за това място — подхвърли Ръч. — Според мен „безжизнена, изпиваща всяка капка сила пустош на отчаянието“ е по-точно.

Изгледах я с възхищение.

— Браво! Пак ли си чела речника?

Ръч се изчерви от задоволство.

— Вижте! Ето ме — посочи Ейнджъл.

Клонингът ѝ се разхождаше с останалите на двайсет метра от нас. Приличаше на Ейнджъл повече от самата нея. По моя преценка в бившите конюшни на замъка се бяха събрали около двеста създания. Никой не приказваше — повечето просто пристъпваха в широк кръг по посока на часовниковата стрелка — упражняваха се. Толкова приличаха на пасаж безмозъчни риби или може би на стадо овце, че ми идеше да се затичам помежду им с крясъци, за да видя дали ще се пръснат наоколо.

— Мен виждате ли ме? — попита Ръч и занаднича между хората.

— Все още съм озадачен, че аз нямам свой клонинг — изпuffтя Тото и изприпка обратно при нас.

— Ти си неповторим — казах аз.

— Съмнявам се — отговори той. — Копието ми може би няма да може да говори, а ще вика само „бау“, но все пак... Какво? Не им се е занимавало, така ли?

— Бау? — повторих.

— А, ето ме! — каза Ръч, както беше на пръсти. — Както виждам, и другото ми аз има проблеми с косата.

— Защо им е да ни правят клонинги? — зачудих се на глас.

— Вие. — Металическият глас нямаше интонация.

Обърнахме се. Пред нас беше изникнал един роболет.

— Кажете, Си-Трипио^[1]? — отвърнах учтиво.

— Разхождайте се! — Роболетът посочи блъсканицата и пристъпи към нас.

Добре де, не беше нужно да повтаря заплахата. Побързахме да се смесим с тълпата и закрачихме редом с останалите.

Оглеждах се за Макс II, която се беше опитала да ме убие при последната ни среща, след което аз едва не убих нея. Ако тя не се оказеше момиче, за което старите дрызги нямат значение, очаквах най-лошото.

— Такива ли ще бъдат затворите след Ре-Еволюцията? — попита Ейнджъл, хванала ме за ръка. — С нашийници и прочее?

Тя подръпна нашийника на шията си, чийто зелен диод премигваше на всеки две секунди.

— Предполагам — отговорих и потиснах импулса да се вкопча в собствената си каишка. — Вероятно са програмирани да ни удрят с ток, ако се опитаме да избягаме. Сигурно имат и проследяващи устройства.

Именно поради това не се бяхме опитали да хвъркнем право нагоре в мига, в който излязохме на двора.

— Защо ще са им затвори, като половината от всички ще са мъртви? — попита Ръч. — Нали хората щели да престанат да се бият за разни работи? И бъдещите хора щели да са свършени? Ако са свършени, няма да тръгнат наоколо да вършат престъпления, нали така?

— Браво — казах аз. — Десетилетия психологически придвиждания разгромени за три секунди от единайсетгодишно дете. И това ми било съвременна наука!

Тъкмо споменах съвременната наука и се наложи да се сблъскам с едно от чудесата ѝ. Или провалите. Всичко зависеше от гледната точка.

— Макс.

Обърнах се рязко към твърде познатия ми глас и се озовах пред себе си — красива, с кафяви очи, няколко лунички, не съвсем убедително облекло и нахакано поведение. Макс II.

[1] Робот, герой от STAR WARS. — Бел. ред. ↑

— Брей! — удивих се. — Все едно се гледам в огледалото.

— Да — каза тя. — С тази разлика, че аз съм се къпала скоро.

— Печелиш. Е, аз, как е?

— Какво правиш тук?

— Продавам сладки, печени от скаутките — отвърнах. — Искаш ли? Ваниловите са върховни.

Макс II тръгна редом с нас. Всички се движехме с еднаква скорост и описвахме овал в голия двор. Все още бях нащрек, в случай, че тя внезапно се хвърлеше върху мен.

— Бе-е-е — избля Ръч. — Бе-е-е.

Засмях се, а Макс II ме погледна.

— Как може да се *смееш*?

Посочи гневно стените, наблюдателните кули и въоръжените роболети, които стояха наоколо като някакви кукли с дистанционно управление.

— Ами, тя избля като овца — обясних аз. — Получи се доста смешно. — Потупах Ръч по главата. — Особено с тази къдрава коса. Дали пък отсега нататък да не я наричам „Агънце“?

Ръч се ухили, а Макс II се вбеси още повече.

— Не схващаш ли какво става? Къде сме?

— Ами, в някакъв огромен замък на злото в Германия — предположих аз. — Толкова успях да отгатна.

Макс II се огледа наоколо, сякаш за да се увери, че никой не ни подслушва. Предвид че крачехме рамо до рамо с още няколкостотин души, представлението ѝ беше безсмислено.

— Това е последната спирка — каза приглушено, без да ме поглежда. — Огледай се. Всички сме отхвърлени. Искаха да създадат армия от нас, но след това успяха да задействат роболетите. И вече сме ненужни. Всеки ден изчезва по една група.

Вгледах се в нея.

— Извинявай, пропускам ли нещо? Последния път, когато се видяхме, ти се опита да ме убиеш. Сега изведнъж сме приятелки?

Имам ли да навакзвам с нещо? И изведнъж си решила да ме осветлиш за положението ни?

— Щом се бориш срещу *тях*, значи сме на една и съща страна — каза Макс II твърдо.

Разбира се, възможно беше думите ѝ да са пълна лъжа. Всъщност най-сигурно беше да приема, че случаят беше точно такъв. Но като нищо можеха да се окажат и искрени.

— Кога дойде тук? — попитах я.

Тя отклони очи.

— След Флорида. Те... много се ядосаха, че позволих да ме надвиеш.

— Не си *позволявала* нищо.

Тя въздъхна и кимна отсечено.

— Очакваше се аз да победя. И да те довърша. Изобщо не бяха предвидили възможността ти да спечелиш. А за капак не ме уби. Беше ужасно.

— Няма защо — казах и ядът ми пламна с нова сила. — Следващия път ще се постарая да не те унижавам, като те оставям жива.

Макс II ме погледна с тъга. Побиха ме тръпки — толкова напомняше на отражението ми в огледало, че лицето ми се опита да наподобява изражението ѝ, за да съвпадне.

— Следващ път няма да има — каза тя. — Уверявам те, това е последната спирка. Доведени сме, за да ни убият.

— Да, на мен ми се случва често.

— Не разбираш — продължи Макс II и се възпламени. — Всички сме планирани за елиминация. Всеки ден все повече от нас изчезват. Когато пристигнах, дворът беше толкова пълен, че се налагаше да се редуваме. Вече останахме само тези тук.

— Хм-м — изсумтях.

— С такава численост имаме време... вероятно до утре — огледа се тя, пресмятайки наум.

Признавам, това не звучеше добре. Бях решила, че разполагаме с няколко дни, за да се прегрупираме и да намерим някакъв изход. Ако Макс II не лъжеше, значи трябваше сериозно да повишим оборотите. А и да лъжеше, нямах причини да се задържам тук.

Продължихме да се тътрим в голям кръг. Тото се присъедини към Ръч и двамата пробляваха от време на време. Бях потънала в мисли — опитвах се да измъдря някой от характерните за мен брилянтни планове, — когато един от мутантите се бутна в мен за част от секундата и се отдалечи.

Почувствах нещо в ръката си.

Парче хартия.

Изключително, изключително тайно го разгърнах и сведох очи. Беше бележка: „Зъба е на път с ятото. Казва: «Дано не е шега»“.

Стегнатият възел от напрежение в гърдите ми, за чието съществуване дори не бях подозирала досега, се развърза. Боже! Зъба идваше. По принцип проявявах повече подозрителност, но единствено той можеше да измъдри нещо от рода на „Дано не е шега“.

Зъба идваше. С Иги и Гази. Щяхме отново да се съберем.

— Макс? Какво има? — Ръч ме гледаше загрижено. — Плачеш ли?

Докоснах бузата си и установих, че *действително* се бях разплакала — по лицето ми се стичаха сълзи. Избърсах ги в ръкава си и подсмръкнах. Замаяна от радост, не можах да проговоря няколко мига.

— Зъба идва да ни помогне — казах под нос, вперила очи напред. — Идва насам.

Разхождахме се в Двора на отчаянието още половин час. Умът ми препускаше бясно — вестта, че Зъба идваше към нас, изпълни вените ми с прилив на адреналин. Зачудих се кога ли беше тръгнал. И дали бих го понесла, ако съобщението му се окажеше поредното „изпитание“ и не беше истинско.

От друга страна, понякога щастливата заблуда е по-добра от мрачната действителност.

Унесена в мисли, правех мравешки крачки след мутанта пред мен, хванала Ейнджъл за ръка. От време на време малкото телце на Тото се отъркваше в крака ми.

Сега обаче започнах да гледам и да слушам по-внимателно. Бях решила, че мутантите мълчат, но изведнъж започнах да долавям думи — изричаха ги толкова беззвучно, че те едва изплуваха над сухия звук от тътрещите се в прахта подметки.

Потупах Ръч по ръката и кимнах към тълпата. Ейнджъл вдигна очи към мен, усети намерението ми и също се съсредоточи.

Като в затвор — шепнеха мутантите тихо като повей на вятъра. — Не е честно. Излъгаха ни. Мнозина вече ги няма. Не искам да изчезвам. Не искам да се оттеглям. Какво да правим? Те са толкова много. Прекалено много са. Това е затвор. За осъдени на смърт. Не е честно. Не сме направили нищо нередно. Освен че се появихме.

Движех се бавно през тълпата и слушах шепота и съобщенията им. Ейнджъл долавяше мислите им. В сините ѝ очи се появи тревога заради новите неща, които научваше.

До момента, в който някакъв стържещ електронен звук даде сигнал, че е време да се прибираме, настроението на групата горе-долу ми се беше изяснило. Не искаха и с тях да се случи онова, което беше сполетяло събратята им по съдба. Искаха да променят положението. Някои бяха сериозно разгневени и готови на бой, но не знаеха какво да предприемат. Предположих, че бяха потиснали бойните им инстинкти. Като цяло бяха объркани и неорганизирани.

Поради което някой трябваше да ги поведе. Ами, така де.

Докато крачех с останалите обратно към фантастичния свят на лудите учени, плановете ми започнаха да се избистрят. В съчетание с мисълта, че Зъба беше тръгнал към нас, от това ми стана почти бодро.

Докато три роболета не спряха пред мен, Ейнджъл, Ръч, Ари и Тото с насочено оръжие.

Изстенах.

— Сега пък какво?

— Идвате с нас — издекламираха те в един глас.

— Защо? — попитах войнствено.

— Защото бих искал да поговорим — каза старият ни познайник Тер Борщ и се появи иззад тях. — За последно. *Ja?*

Заблъскаха ни към недрата на замъка по дългите виещи се каменни коридори. От време на време се спъвахме по неравния каменен под. Имах чувството, че студувах от дни. Разтърках ръцете на Ейнджъл и на Ръч, за да ги затопля във влажния хлад.

— Мразя го — промърмори Ари с наведена глава.

— Добре дошъл в клуба — уведомих го. — „Клуб на мразещите Тер Борщ“. Получи ли вече членска карта?

Накрая ни вкараха в... хайде де, не можете ли да се сетите? Точно така — в бяло стерилно на вид лабораторно помещение, пълно с маси, отрупани с лъскаво и несъмнено скъпо научно оборудване. На мига ме обзе неистово желание да потроша всичко с бейзболна бухалка.

Щом влязохме, вратите се затвориха зад нас и пред тях застанаха няколко роболета, вдигнали оръжие в готовност.

— Заседанието на Клуба на мразещите Тер Борщ може да започне — изсумтях аз.

Ръч изпръхтя доволно, а Ейнджъл ми изпрати самодоволна усмивка наум.

Можеш ли да му влияеш? — изпратих й мисълта си.

Не — отговори тя разочаровано. — *Улавям мислите му — ужасни, плашещи и отвратителни, — но ми се струва, че не мога да изпратя нищо към него.*

Коего обезсмисляше план А.

— *So!* — започна Тер Борщ и се приближи. — Разочаровах се *sehr*, че още не сте умрели!

— *Ja, ja*, ние също — за теб! — отговорих и скръстих ръце на гърдите си.

Той присви очи. Понякога впечатлявам и самата себе си. Честно.

— *Abba* не мисля, че е нужно да чакам още дълго — каза той. — Да речем привечер, *ja*? Междувременно едни хора искат да поговорят с вас.

— Това явно е хубава новина — прошепнах аз.

— Залагам пет долара, че са *учени* — прошепна и Тото.

— Сериозно?

Вратите зад нас се отвориха и пропуснаха екип от петима души. Китайци ли бяха? Не можех да преценя.

— Цъ-цъ — рече Тото. — Белите им престилки са от *миналия* моден сезон. Какъв кошмар!

— Как позна? — попитах, като дори не снижих глас.

— Тази година са с по-малки джобове и с по-широки ревери. А *техните* са в стил... не знам. „Отмъщението на зубърите“?

Петимата Бели престилки азиатци се огледаха объркано, а от ушите на Тер Борщ направо зафуча пара.

— *Achtung!* — тросна се той и плесна рязко с ръце. — Ще ви зададат няколко въпроса. Отговорете им. Ясно е, *ja?*

— Ясно като гъста мъгла! — отговорих.

Ако можеше да ме удари, щеше да го направи, но явно не искаше да се излага пред Спретнатата шайка. Вместо това пристъпи с полилавяло лице зад бюрото си, седна и ядно запрелиства някакви документи. Спретнатата шайка се приближи и ни огледа любопитно, сякаш бяхме музейни експонати. Боже, питайте ме за *първ* път ли ми беше!

Умълчахме се, но отвътре ме изпълваше все по-голямо напрежение. Прецених, че съм способна да се справя и с петимата смотаняци и сама. Плюс Тер Борщ за награда. Дори и с роболетите, барабар с оръжията им. Какво ме спираше? Нашийникът. Като нищо Тер Борщ можеше да ме изпепели с токов удар с натискането на едно копче.

Азиатските учени зашепнаха нещо помежду си. Спомних си, че някаква държава иска да ни купи и да ни използва за оръжия. Да, знам, звучи напълно откачено, и най-малкото дете не би повярвало на това, но нямате и идея колко глупави са хората, които се занимават с война.

Белите престилки ни обиколиха с Ръч и Ейнджъл, очевидно удивени колко автентични сме се получили. Не обърнаха абсолютно никакво внимание на Тото. Когато спряха пред Ари, не можах да прикрият погнусата си. Аз толкова бях свикнала с външния му вид, че вече не ми правеше впечатление. Не приличаше нито на човек, нито на Заличител — изглеждаше като недоразумение.

При вида на изражението на лицата им той почервения. Испитах искрено съжаление. Само за четири години от сладко тригодишно момченце се беше превърнал в закърпена чудовищна буца. Знаеше как изглежда, знаеше, че ще умре, но не можеше да разбере как се беше стигнало до това.

— Направете си снимка за спомен — сопнах се на Белите престилки.

Те едва не подскочиха, когато проговорих, и ме зяпнаха с подновено любопитство.

— О, здравейте! — каза един от тях със силен акцент. — Ще ви зададем няколко въпроса, добре?

Завъртях очи, а те се размърмориха оживено помежду си.

— Имаш име, нали? — каза той, вдигнал химикалка над листа.

— Да — казах аз. — Името ми е седем-пет-девет-девет-три-девет-хикс-тире-едно.

Тер Борщ изсъска нещо иззад бюрото, но не се намеси.

Бялата престилка ме изгледа озадачено, след което се обърна към Ръч.

— Ти как се казваш?

Ръч се замисли.

— Джесика — избра най-сетне. — Джесика Миранда Алисия Танджерин Бътерфлай.

Усмихна ми се, очевидно доволна от името си.

Белите престилки отново замърмориха помежду си, а един се удиви. „Бътелфлай?“^[1]

Дойде ред на Ейнджъл.

— На теб ще ти казваме „Малката“ — заяви водачът им.

Явно се беше отказал от объркващата процедура по запознаването.

— Добре — каза Ейнджъл любезно. — Аз ще те наричам „Човек в бяла лабораторна престилка“.

Той повдигна вежди.

— Може това да е индианското му име — предложих аз.

Един друг се намеси:

— Лазкажете ни за чувството ви за ориентация. Как действа?

Втренчиха се в мен очаквателно.

— Ами, все едно имам вграден джипиес — отговорих аз. — От говорещите. Казвам му къде искам да ида и той ми обяснява: „Продължете двайсет километра направо, завийте наляво, тръгнете по път деветдесет и четири“ и така нататък. Честно казано, понякога се държи доста наставнически.

Очите им се уголемиха.

— Наистина? — удиви се един.

— Не, тъпанар такъв — казах ядосано. — Не знам как работи. Просто имам безпогрешната способност да избирам посока, диаметрално противоположна на тази, в която има тайфа идиоти.

Това вече ги подразни. Давах им още около пет минути до изпускането на нервите и вълнуващия завършек на интервюто.

— На каква височина можеш да се издигнеш? — попита друг направо.

— Не съм сигурна. Момент, ще проверя висотомера на стомаха си — наведох се и вдигнах малко суичъра си. — Странно... тази сутрин беше тук...

— На височината, на която летят самолетите? — скастри ме Човек в бяла лабораторна престилка.

— По-високо — каза Ръч и онези се залепиха за нея.

— По-високо от самолет? — повтори един заинтригувано.

Ръч кимна уверено.

— Да. Толкова над него, че дори не чуваме ластичето, което задвижва перката — *флюп-флюп-флюп!* — Тя размаха пръст в кръг и повдигна вежди. — Говорим за детско самолетче, нали?

Тер Борщ, избухна и скочи на крака.

— *Was ist Das?!* Достатъчно! Нищо няма да постигнете с тия маймунджилъци!

— Спокойно де, Борщчо — казах аз. — Хората са дошли толкова отдалече да поговорят с нас. Явно знаят, че можем да летим нависоко. И че винаги успяваме да се ориентираме, дори и в тъмното. И че можем да развием повече от сто и шейсет километра в час например. Сигурна съм, че искат да научат още нещо.

Да размахаме моркова пред тях и да видим как ще постъпят — помислих си. Това щеше да бъде *моят* скромнен експеримент.

Петимата Бели престилки трескаво записваха откровенията ми. Тер Борщ се тръшна яростно на стола си с гневно изражение.

— Слушай, Боршчо — прошепнах високо, — май не е зле да намалиш пърженото.

Потупах се по стомаха, а после посочих далеч по-големия негов, намигнах му и се обърнах сериозно към нашите изследователи.

— Предполагам, знаете, че е нужно да поемаме много гориво, за да работим. На всеки два часа. Неща от типа на млечни шейкове, понички, пилешки хапки, пържоли, пържени картофи, ъ-ъ...

— Хамбургери — включи се Ейнджъл — и морковена торта, и пастърма, и... ъ-ъ... фразели, и...

— Гофрети — добави Ръч. — И запечени картофи с кашкавал и бекон. И само бекон. И сандвичи с фъстъчено масло, и сникърси, и коренна бира^[2], и...

— Сандвичи с фразела — изграчи Ари дрезгаво.

Онези го погледнаха стреснато, сякаш не си бяха представяли, че би могъл да проговори.

Белите престилки се скупчиха заедно и заговориха оживено. Направих знак с вежди на ятото с надеждата, че ни очаква обилен обяд.

— Безсмислено е да ядете — каза Тер Борщ по-спокойно. — Така или иначе, скоро ще умрете. *Kaputt!*

Водачът на Белите престилки се приближи до него и взе да му говори, а Тер Борщ отново се ядоса. Чух го да казва: „*Nein*, твърде късно е.“

— Не можеш ли да влезеш в умовете им? — прошепнах изключително тихо на Ейнджъл. — И да ги накараш да виждат мравки навсякъде, или нещо подобно?

— Не — отвърна Ейнджъл разочаровано. — Просто усещам... опитвам се да проникна, получава се, но след това ме изхвърлят.

— Здравата огладнях — прошепна Ръч.

— И аз — каза Ари.

— Аз също — прошепна Тото. — Готов съм да изям някой от тях.

Останалите тъкмо сбърчихме носове с погнуса, когато вратата на лабораторията се отвори и всички се обърнаха към нея.

Беше мама. И, честно казано, май не се радваше особено да ме види.

[1] Последните две имена (Tangerine Butterfly) буквално означават „Мандарина Пеперуда“. — Бел.прев. ↑

[2] Коренна бира (англ. root beer) — популярна в САЩ газирана напитка, в безалкохолен и алкохолен вариант. — Бел.прев. ↑

Въодушевлението, с което мама — Мариане Янсен — поздрави китайските учени, ме наведе на мисълта, че са ѝ предложили сериозна сума, за да ни откупят като оръжие.

— Научихте ли каквото ви интересува? — попита тя.

Тер Борщ се изсмя високо от бюрото си, но тя го стрелна с поглед.

— Оказват ли съдействие? — Въпросът не беше насочен към някого конкретно.

— Вие как мислите? — попитах аз едновременно с отговора на Човек в бяла лабораторна престилка:

— Не.

Мариане извади електронния си бележник.

— Казах ви, че разполагам с повечето информация, но желанието ви да ги разпитате лично е разбираемо. Е, какво ви интересува?

— Колко бързо могат да летят? — попита един от тях.

Мариане се втренчи в бележника си.

— Ето тази, Макс — посочи мен, — е превишавала триста и двайсет километра в час по хоризонтала и над четиристотин и двайсет километра в час при отвесно пикиране.

Учените явно бяха впечатлени. По гърба ми плъзнаха ледени тръпки.

— На колко високо могат да летят? — попита друг.

— За кратки периоди Макс е засичана на височина от приблизително девет хиляди и петстотин метра. Нуждата ѝ от кислород се увеличава според очакваното, но това не ѝ създава трудности. Обикновено лети между четири хиляди и петстотин и шест хиляди и петстотин метра над морското равнище.

Учените отново се опулиха и си записаха. Един от тях сметна нещо на калкулатор, след което зашепна резултатите на останалите.

Ейнджъл и Ръч бяха приковали очи в мен, но всичко отвътре ми се беше свило и предпочитях да не ги поглеждам. Обзалагах се, че

мама-шпионка беше получила тази информация от чипа, изваден от доктор Мартинес.

Водачът им ме огледа пресметливо.

— Какъв товар могат да носят?

— По наша преценка са способни да носят товар до осемдесет процента от собственото им тегло в продължение на около час — отвърна Мариане, — или петдесет процента от собственото им тегло за неограничен период от време.

Както беше с раниците ни например.

— Колко мазнини съдържат? — попита трети. — Добре ли плуват?

Реших да премълча умението на Ейнджъл да диша под вода.

— Смятаме, че имат нормални плувни способности, но със сериозно повишена издръжливост — отговори Мариане, студена като носа на бяла мечка. — Мазнините в тялото им са изключително малко. Макс е висока метър и седемдесет и три, но тежи едва четиридесет и пет килограма. Изключително малък процент от това тегло е мазнини и кости. Съставена е главно от мускули.

Съставена е от мускули. Сякаш бях някакъв апарат, сглобен от някого.

Добре, разбрах. Млъквам.

— Но могат да плуват? Не потъват? — Поредният въпрос.

Мариане поклати глава.

— Костите им са изключително леки и имат кухини, пълни с въздух. Освен белите си дробове имат и странични въздушни мехури от двете страни на тялото. Не потъват.

— Вижте, това е тъпо — каза Ръч. — Има ли смисъл от този разговор, освен за да разнообразите очевидно убийствено скучния си живот, при положение, че в никакъв случай не бихме приели да служим като оръжие на никого.

— Точно така — каза Ръч. — Отказвам да нося бомби и да убивам когото и да е!

Само така! Имаме си *принципи*, госпожице!

— Ще правите онова, което ви кажем — каза Мариане студено. — Сигурна съм, че ще намерим начин да ви мотивираме.

На мига осъзнах, че решеха ли да наранят някого от останалите, щях да се съглася на каквото и да е, за да спрат.

Тази информация също беше по-добре да остане за лично ползване.

— Трябва да ви предупредя, че не работим евтино — казах на китайците. — Нуждаем се от доста лукс, големи телевизори, ваканции на Хаваи и най-убийствените чийзбургери на света. И това е само началото.

Те закимаха въодушевено, развълнувани от това, че явно щях да приема. Честно казано, направо ми стана жал за тях. В Китай не знаеха ли какво е сарказъм? Тези тук явно не бяха от най-умните представители на нацията.

— Добре, стига! — тросна се Директора и се обърна към учените. — Ще ви предоставим цялата информация, от която се нуждаете. В това време сериозно ще се заемем да подобрим поведенческите показатели.

— Аз по принцип работя в два режима — намесих се аз. — Враждебен и устато-шеговит. По ваш избор.

Мама пренебрегна тази забележка и изведе Белите престилки през вратата.

— Не се държиш особено умно — каза ми тя от прага. — Оцеляването ви зависи от *безрезервното* ви съдействие.

— *Nein!* Няма да има оцеляване! — намеси се Тер Борщ ядно и се изправи. — Мъртви са!

Тя пренебрегна и него.

— Ти беше създадена да бъдеш много умна, Макс — каза ми. — По време на мозъчното ти развитие стимулирахме с електричество синаптичните ти нервни окончания.

— А така и не се научих да си пускам сателитната телевизия — казах.

Стори ми се, че Тото потисна пристъп на смях, но не го погледнах.

— Време е да започнеш да използваш ума си — продължи Директора строго. — Доктор Тер Борщ не е единственият, който иска да ви убие. Работата за китайците е единствената възможност да запазите живота си.

Изгледах я изумено.

— Как изобщо търпиш сама себе си? — казах с искрено удивление. — Възнамеряваш да *продадеш деца* на чуждо правителство, което да ги използва като *оръжия*, може би дори срещу жителите на Щатите! Не мога да го проумея. Явно си бягала от часовете по морал и етика в училище! И имаш наглостта да се наричаш моя майка? Не би се справила с майчинството дори да ти

инжектират двайсет литра естроген във вените! А *техните* майки? — посочих ятото. — Моля се и те да не са пълна пародия като теб!

— Техните майки бяха никому неизвестни — каза Мариане. — Донори на яйцеклетки. Лабораторни работнички, технички... когото намерехме. Това беше идеята — да можем да създадем свръхрасата от каквото и да е. Дори и от боклуци — каза злобно.

Кръвта кипна във вените ми и ушите ми забучаха.

— Е, тук сте уцелили — троснах се. — Ние наистина сме свръхраса. А аз съм дете на боклук.

Директора плесна с ръце и роболетите на вратата застанаха мирно. Ари и останалите застанаха нащрек, в очакване ситуацията да се влоши още повече. Кое то със сигурност щеше да стане.

— Ти си просто дете, Макс — каза тя, като очевидно едва овладяваше яда си. — Поради което не е чудно, че общата картина ти убягва. Все още поставяш себе си в центъра на вселената. Кога най-сетне ще разбереш, че си просто нищожна прашинка в голямата схема?

— И какво означава това? — настоях аз. — Че съм нищо, така ли? Че не съм човешко същество? Че можеш да правиш безнаказано каквото си поискаш с мен? Добре си го замислила, обаче си в заблуда. Аз знам, че *имам* значение. И съм важна. А *ти* си жалко безсмислено нищожество, което ще остарее в *самота*, ще умре и ще се пържи в ада *завинаги*.

Трябва да призная, че излиянието ми се получи дяволски добре — при положение, че дори не бях сигурна дали вярвам в ада. Но знаех едно: *вярвах* в ненавистни пререкания с вещици, а от очите на тази пред мен в момента хвърчаха искри.

— Именно за това говоря — каза тя. — Детинските ти обиди не ме засягат. Безполезният ти гняв не ми влияе. Накрая или ще се подчиниш на заповедите ми, или ще умреш. Просто е.

— Това е една от *много*то, от *хилядите* разлики между мен и теб — изръмжах аз. — Аз имам достатъчно ум да разбера, че *никога* не е просто. И мога да усложня всичко далеч повече, отколкото можеш да си представиш.

В гласа ми се прокрадна искрена заплаха, наведох се напред застрашително и свих юмруци. Очите й трепнаха.

— Чисто и просто не знаеш нищо за мен, *мамо* — продължих ледено. — Нямах представа на какво съм способна. Това, че ти си ме

създаде, не означава, че знаеш какво мога и какво съм правила. Ето ти една новина: чипът ми вече го няма. Така че можеш да си завреш шпионската техника където си пожелаеш.

Тя стрелна ръката ми с поглед.

Замълчах и се взрях в очите ѝ. Усещах, че полагаше големи усилия, за да не ги отклони от мен. Бях толкова бясна, че на драго сърце бих ѝ откъснала главата.

— Но скоро *ще ме опознаеш*, мамо — казах бавно. — И след това кошмарите няма да те оставят до сетния миг от безсмисления ти живот.

Боже мили, бях същинско страшилище. Едва се сдържах да не се изкикотя зловещо!

Директора стисна юмруци и очевидно се опита да успокои учестеното си дишане. Накрая проговори:

— Губиш си времето, Макс. Не можеш да ме нараниш.

Аз се ухилих зловещо и тя потръпна за миг, преди да нахлузи безизразната си маска.

— О, мамо — прошепнах. — Мога, и още как.

Сигурна съм, че вашите понякога ви пращат наказани в стаите ви. Ще ви кажа само едно — следващия път, когато го направят и вие се тръшнете бесни на леглото с мисълта, че животът ви е непоносим, представете си, че съм застанала до вас и всеки момент ще ви удари един зад врата. Когато накажат *мен*, ме пращат в *тъмница*, по дяволите! С плъхове!

Освен това колко пъти вашите са ви приковавали за стената? Обзалагам се, че не много често. Е, може и да се е случвало. Не знам какво става в нормалните семейства. Но надали е често, нали?

— О-ох, добре я нареди — изсумтя Тото и облиза лапата си на мястото, където го стягаше оковата.

Намусих се.

— Да ме вземат мътните! Как може майка ми да е такава вещица!

— Попадали сме и на по-гадни места и в по-отчаяно положение — рече Ръч.

— Нищо чудно откън вече да паркира микробусът на някой зоомагазин, за да достави кучешките клетки — измучах мрачно. Не исках да ме утешават.

Високоговорителите, окачени на стената, припукаха. Поредната вълна от международна пропаганда заля слуха ни, а аз изстенах.

Отидох до Ръч и Ейнджъл. Дължината на веригата ми позволяваше да седна между двете. Разперих криле, разтърсих ги и внимателно ги спуснах около тях. Покрих ги в пашкул от перушина, в който бяхме и трите. Тото не можеше да пропусне подобно събитие, така че дотързузи веригата си и също се пъкна под крилето ми.

Погледнах Ари. Спеше или се преструваше, че спи, така че нямаше да вземе участие в перушинения ни празник.

В сумрачното помещение царете тишина. Камъните под дънките ми бяха ледени и студът се просмукваше през кожата ми. След още час-два щеше да ни измъчи сериозно. Колко ли време беше нужно на Зъба, за да стигне до тук? И щеше ли изобщо да успее?

Тото наостри уши и надигна глава. Погледнах в сенките... Нечий висок силует се приближаваше към нас. След миг разпознах походката, височината, движенията на тялото — Джеб. Беше като някакво много люто мексиканско ястие — непрекъснато напомняше за себе си.

Нямах сили отново да се заяждам.

Когато се приближи достатъчно, казах:

— Моля те, кажи ми, че онази буца лед се шегува, че ми е майка.

Той клекна пред нас, а аз придърпах малките по-близо до себе си под крилете.

— Директора е изключителна жена и гледа на нещата в глобален мащаб — започна Джеб.

— Да, през някаква *изкривена* призма — рекох кисело.

— Тя е забележителен талантлив учен.

— Не може ли да използва дарбата си за добро, а не за зло? Например да изобрети лек за рака или нещо подобно? Само че избиването на всички болни от рак не се брои за лек.

— Доктор Янсен е амбициозен и талантлив политик и стратег — каза Джеб. — Нищо чудно един ден да застане начело на целия свят. И да се окаже най-могъщият човек на Земята. Като нейна дъщеря ти ще се ползваш с неописуеми привилегии.

— Само че тогава ще съм си сменила името, ще съм си боядисала косата и ще живея инкогнито някъде далеч, за да си спестя срама, че майка ми е безсърдечен властолюбив доктор Франкенщайн — отбелязах.

— Дори в случай, че застане начело на света и това ти даде почти неограничени възможности като нейна дъщеря? — попита Джеб.

Смръщих се.

— Ако имах толкова много възможности, първото, което бих направила, би било да я хвърля в затвора.

Джеб ме изгледа безизразно.

— И какво друго?

— Бих я хвърлила в затвора — повторих аз. — Заедно с всички, които са допринесли с нещо за тази отвратителна конспирация за световно владичество. Освен това ще разпоредя всички войни да се водят от пехота, въоръжена единствено с мечове. Без огнестрелно оръжие, без ракети, без бомби. Само мечове. — Вдигнах очи, въодушевена от идеята за Макс, императрицата на света. — И ще

конфискувам тайните офшорни банкови сметки на компаниите и хората, допринесли за разрушаването на околната среда. С парите ще осигуря безплатно здравеопазване и образование за всички.

Усетих усмивките на Ръч и Ейнджъл до мен и изпъчих гърди.

— Също така ще осигуря подслон и храна за всички. Компаниите замърсители ще бъдат закрити и забранени. Хората от властта, които не са зачитали околната среда и са били сред причинителите на някоя война, ще бъдат изгонени от постовете си и ще бъдат изпратени да работят по нивите. И...

Джеб вдигна ръка и ме спря.

— *Току-що премина поредното изпитание, Макс.*

— Чудесно — казах, а в гърдите ми отново се надигна негодувание. — Тогава ни измъкни от тази проклета тъмница!

— Какво изпитание премина? — надигна глава Ръч.

Джеб се обърна към нея.

— Непокварена е.

Точка за мен.

— Поне не и от *властта* — вметнах аз. — Не си опитал със сникърс или хубави обувки.

Джеб ми се усмихна. Сърцето ми все още се свиваше в подобни случаи.

— Не искаш Директора да бъде твоя майка, независимо каква власт би получила от това.

— Не искам Директора да ми бъде майка, защото тя е откачена *вещица* — троснах се аз.

Усмивката му стана още по-широка, а аз едва потиснах желанието си да му забия един.

— Директора не ти е майка.

Правилно ли бях чула? Пързеляше ли ме? Ръч и Ейнджъл застинаха, а Ари се надигна тромаво и разтърка очи. При вида на Джеб премигна, но остана безмълвен.

— Какво искаш да кажеш? — казах подозрително. — Това някакъв номер ли е? Няма ли най-сетне да решиш на чия страна си, да те вземат мътните?

— Директора, Мариане Янсен, ръководи твоето проектиране и развитие — обясни Джеб. — Беше отговорна за целия проект. За нея това явно е равносилно на майчинство.

— Боже, а аз си мислех, че не може да стане по-нелепо!

Заля ме облекчение, че тази гнусна, отвратителна жена все пак не ми беше предала гените си.

Трябваше да съм сигурна.

— И не е дарила своя яйцеклетка?

Джеб поклати глава.

— Генетически нямате нищо общо.

Отпуснах глава и промърморих:

— Това ме радва изключително много.

Разбира се, пак се бях върнала в положение „загадъчна майка“, но, повярвайте ми: *който и да е друг* би бил по-добрият избор в сравнение с нея. Не беше за вярване с каква лекота беше доприпикал Джеб, за да ми го съобщи. Очакваше се той да осъзнава повече от всеки друг какво означава за мен да разбере коя е майка ми. Или коя не е.

Погледнах го.

— Е? Ще ни гръмнеш ли с още нещо, преди да си идеш? Още някоя глуха линия, по която да ме засилиш?

Джеб се поколеба.

— Спомняш ли си, че когато уби Ари в Ню Йорк, извиках след теб, че си убила брат си?

Погледнах Ари несигурно. Той се стегна, впил очи в Джеб.

— Да. За твой късмет той не умира лесно.

Ари ми се усмихна бегло.

— Той действително ти е *брат*, Макс — каза Джеб. — Поне наполовина.

Дъхът ми секна. Какво знач... Какво...

— Аз съм твой баща, Макс — рече Джеб протичко.

Всичко наоколо избледня, с изключение на лицето на Джеб.

Вече не чувах дори пропагандата, която се лееше от високоговорителите. Усетих как топлата влажна ръка на Ръч стисва моята по-силно, усещах и допира на перата си до каменния под, но единственото, на което бях способна, беше да се взирам в Джеб, докато думите му отекваха неразбираемо в съзнанието ми.

Върнах погледа си на Ари. Той не изглеждаше разстроен, само удивен.

— Какво имаш предвид? — казах, решена да не позволявам за пореден път да ме ударят под кръста, което, да си признаем, беше основното, което правеха.

— Аз съм ти баща, Макс — повтори Джеб. — Не бях женен за майка ти, но и двамата заедно решихме да те направим.

Не можех дори да го погледна. С години си бях мечтала той да е баща ми. Вътре в себе си си бях представяла, че е така, без да казвам на никого. През живота си не бях желала нищо друго толкова силно. Когато изчезна, страдах с разбито сърце.

След това се беше появил отново — изненада! — като злодей. Което разби сърцето ми по-жестоко и от първия път.

Сега пък твърдеше, че е истинският ми баща. И че мечтите ми се бяха сбъднали. Само че аз вече не му вярвах, не му се възхищавах, не го обичах.

— Хм-м-м — отроних.

Той се пресегна и ме потупа по коляното.

— Знам, че ти е трудно да го осмислиш, особено предвид последните шест месеца. Ще ти кажа само, че се надявам един ден да мога да ти обясня всичко, Макс. Заслужаваш това, а и много повече. Просто помни, че съм твой баща. Знам, че ще ти прозвучи невъзможно, но те моля да ми повярваш — като на баща.

— В момента е абсолютно невъзможно — отроних бавно.

Той кимна.

— Разбирам. Но те моля да опиташ.

— Хм-м.

— Наполовина брат? — намеси се Ари.

Джеб се обърна към него.

— Да. От различни майки сте. Твоята майка ми беше съпруга, но почина малко след раждането ти.

Докато Ари се опитваше да смели това, аз попитах:

— Родена съм преди него. Коя беше *моята* майка?

— Майка ти и аз не бяхме обвързани — произнесе Джеб замислено. — Но бяхме единодушни за едно — и двамата искахме да участваме в създаването ти, в зачатието ти. Идеята беше могъща, вдъхновяваща...

— Не искам да слушам повече! — извиках и свих криле. Идеше ми да го убия, задето увърташе и удължаваше мъчението ми. — Не ми пука за „прекрасните научни успехи“, дрън-дрън-дрън! Казвай веднага коя е *майка* ми или ще ти издера очите!

Той ме погледна невъзмутимо.

— Тя е добра жена. Напомняш ми на нея.

Изправих се, разтреперана от гняв и напрежение.

— *Веднага... ми... кажи...*

Ръцете ми се свиха в юмруци. Ейнджъл и Ръч също се изправиха зад мен. Тото нададе ниско гърлено ръмжене. За дребните си размери можеше да звучи като истински ротвайлер, ако се постараше.

— Майка ти е доктор Мартинес. Валенсия Мартинес. Запозна се с нея в Аризона.

Едва не се сринах назад. За секунда се ужасих, че ще припадна — причерня ми пред очите и ме втресе. В празната просторна тъмница се възцари пълна тишина.

През съзнанието ми пробягаха десетина образа — усмихнатото ѝ лице, топлите ѝ кафяви очи, мириса на домашно приготвените курабийки с шоколад. Как двете с Ела ме изпрацат, заслонили очи с ръка, докато се издигам нагоре. Вечерите ни заедно. Тя беше най-реалистичното подобие на майка, което си бях представляла някога.

— Доктор Мартинес... ми е... майка? — изхриптях.

Той кимна сериозно.

— Беше изключително изтъкнат изследовател и се занимаваше с генетика на птиците, но в момента, в който се установи, че зародишът ти има шансове, беше изключена от процеса. Не от мен, държа да добавя. Върна се в Аризона с разбито сърце. Така или иначе, тя дари яйцеклетката, от която се появи ти.

Повдигнах вежди, а умът ми запрепуска в търсене на слаби места. Трябваше да съм абсолютно сигурна — не можех да си позволя да се обнадеждавам напразно, нямаше да го понеса.

— Доктор Мартинес е латиноамериканка — казах. — Изобщо не приличам на нея.

— Очите ти са същите — рече Джеб.

Вярно, очите ми бяха кафяви.

— А аз като малък бях русоляв като теб. Така беше и с Ари, ако си спомняш.

Погледнах Ари, който в момента имаше... ами, вълча козина. Но наистина *навремето* беше рус.

Насочих изпепеляващия си поглед към Джеб и вложих ледена нотка в гласа си.

— Ако и това е някакво заплетено изпитание, поредната пречка, която трябва да преодолеея, то ще бъде последното нещо, което ще видиш в живота си.

Джеб изкриви устни.

— Радвам се да ти кажа, че не е изпитание. Това е най-чистата истина, която съм ти казвал някога. Валенсия Мартинес е майка ти. А аз съм баща ти.

Погледнах го. Все още бях бясна поради всичко случило се, след като той ни беше изоставил преди две години. Искях да му причиня поне една десета от болката, която той беше причинил на мен и на ятото.

— Аз нямам баща — казах ледено.

В очите му проблесна болка, която ме накара да се почувствам едновременно доволна и натъжена. Отклоних поглед и се отдалечих, доколкото ми позволяваше веригата, разтреперана от емоции.

Накрая Джеб проговори с Гласа — онзи, който бях свикнала да чувам в ума си и който не бях чувала, откакто ми довери, че принадлежи на него.

— Макс... задачата ти все още е да спасиш света. За това си родена, това е смисълът на всичко. Никой друг не може да се справи. Убеден съм в това от дъното на сърцето си. Това не е изпитание и не те пързаям. Трябва да го направиш. В историята на човечеството не е имало по-преломен момент. *Никога. Абсолютно никога.*

За известно време се възцари мълчание. Всичко това ми дойде прекалено много — представете си да получите най-великолепните, страхотни, невероятно жестоки подаръци за Коледа, но в същото време да установите, че ви носят неопишуема болка и гняв.

— Ами *нашите* родители? — попита Ейнджъл. — Нашите с Газопровода? И тези на Ръч? И на Зъба? Те къде са?

— Не знам — отвърна Джеб и се изправи. — Някои дори не бяха идентифицирани по име — имаха само номер. С други загубихме връзка. Тяхното участие приключи бързо.

— Ами информацията, която открихме? — попита Ръч. — Там имаше имена, адреси и други неща.

Джеб поклати глава.

— Не знам какво сте открили, но бих допуснал, че сте го изтълкували погрешно или пък ви е било подхвърлено от Директора. Напоследък научих за доста нейни постъпки, за които не съм знаел преди.

О, убедена съм в това — помислих си.

Погледнах Ръч и Ейнджъл. Лицата им посърнаха, а надеждата в очите им помръкна. Прегърнах ги, а Тото се мушна в краката ни.

— Съжалявам, момичета — казах и ги притиснах към себе си. — Така или иначе, цялата история с родителите е пълна заблуда. Ние сме единственото семейство, което има значение, нали?

— Просто... загубихме толкова време в опити да ги открием — пророни Ръч.

Ейнджъл кимна.

— *Аз със сигурност* искам да знам.

— Един ден ще научим цялата истина — казах, — но засега се радвам, че имам вас. Вие сте моето семейство.

Усмихнаха ми се тъжно и кимнаха.

Погледнах Джеб през рамо.

— Сега си върви. Освен ако нямаш още някоя покъртителна новина, която да споделиш.

Той доби гузен вид. На мига застанах нащрек.

— Трябва да посетите сбирката — каза. — След което остава едно последно изпитание.

Звучеше странно и избягваше погледа ми. Сигурна съм, че всички ще се съгласите с предчувствието ми, че се задаваше нещо лошо.

И няма да сгрешите.

Добре дошли в Блога на Зъба!

Датата днес: Вече е твърде късно!

Вие сте посетител номер: Броячът на посещения отказва. Претовари се. Но сте доста нагоре, честно.

Да се държим заедно, хора!

Така, народе, намираме се на Източното крайбрежие, някъде между Маями и Ийстпорт, Мейн. Няма да ви давам повече подробности. На път сме отново да обединим сили с Макс. Нямам време да ви преразказвам всички подробности, достатъчно е да кажа само, че реших, че ятото трябва да е заедно, докато ни е възможно.

Не можем да смогнем на потока от писма, който получаваме, но благодаря на всички, които ни подкрепят. Ще отговоря само на няколко души и ще го направя от тук, след което трябва да изчезваме.

До Advon777 от Юта: Не знам — и не искам да знам — откъде си намерил базука. Но въпреки че би могла да свърши работа, мисля, че не е добра идея да я човъркаш. Може би е по-добре да я върнеш там, откъдето си я взел.

До Felicite StarLight в Милано, Италия: Благодаря за предложението, но в момента наистина нямам време за приятелка. Иначе идеите ти са... доста вълнуващи, но сега не е моментът.

До JamesL в Онтарио: Благодаря, братле. Оценявам подкрепата. Нуждаем се от помощта на всички около нас, но няма проблем да изчакаме да завършиш втори клас.

До PDM1223: Чудесно! Именно за това говоря! Да разкажем на хората около себе си какво става, да разпространим новината, да организираме протести и прочее. Да спрем чудовищните фармацевтични корпорации като „Айтекс“. Проникнах в системата на компании като „Стела Корп“, „Дивестра“, „Мофонго рисърч“, „Дилейни, Минкър, Принс“ и още няколко и открих, че всички те са „Айтекс“ под друго име, в различните държави. „Стела Корп“ е в

Англия, недалеч от теб. Ще намериш целия списък в Приложение Д като Дебили.

До останалите — прочетете писмото му! Схванал е абсолютно точно какво имам предвид и какво трябва да се случи.

До всички в района на Сиатъл: в събота се организира протест. Вижте за точните час и място плана, който направи BigBoy-Blue (благодарности, ВВВ!), прикачен в Приложение Е. Хората от другите градове да следят програмата. Задава се същинско цунами от събития. Благодаря на всички, които помагат това да се случи! *Ще спасим света!* Ние сме последната надежда!

— Зъба

Зъба написа последните думи, отпусна се назад и разтърка очи. Беше два часът сутринта.

Тримата с Иги и Газопровода бяха решили да се промъкнат на борда на един товарен самолет в 6:10. Другите двама още спяха, свити върху чувалите със зърно в единия ъгъл на огромния хангар. Зъба беше предложил да поеме цялата стража. Трябваше да навакса с блога си, а и те изглеждаха далеч по-изтощени от него самия. Бяха прелетели по цялата ширина на Щатите само с няколко кратки спирки за почивка и хранене.

Изключи компютъра, за да не хаби батерията. Когато меката му синкава светлина угасна, се почувства по-сигурно и остави среднощния мрак да го погълне.

Направо не можеше да повярва на прочетеното в блога — за засилващото се тайно движение, което младежите по цял свят организираха. Дори и на места като Казахстан и Тайван младите негодуваха и се приготвяха за действие. Беше получил съобщения от деца, готови да умрат за това, в което вярваха. Надяваше се да не се стига до там.

Облегна се на чувала със зърно и се заслуша в дишането на останалите. Беше мъчително — налагаше се да изчака тук до шест часа, след което да изтърпи дългия полет през океана, а накрая да се хвърли да издирва Макс из Германия. Би дал всичко да можеше да

щракне с пръсти и да се озове там. За съжаление, лудите учени бяха пропуснали да му дадат тази способност.

Иначе беше изключително впечатлен от блога си... към който Макс се беше отнесла толкова несериозно. Зъба наистина смяташе, че децата са в състояние да променят нещата. По-важното беше, че самите те мислеха така.

Сложи ръце на тила си и се протегна, след което си позволи една доволна усмивка. Макс непрекъснато го дразнеше, че според цялото ято един ден Зъба щял да основе свой собствен култ.

Е, може и да го беше направил. И току-виж това се окажеше единственият начин да спасят всички.

— Това сбирка за надъхване ли е? — попита Тото глухо, докато се изкачвахме по безкрайните стъпала. — С мажоретки? Обожавам мажоретките.

— Не мисля, че е за *надъхване* — казах тихо. — Някак не ми се вярва отборът на Лудите белодрешковци да се готви за мача с Бойните свободолюбци.

— Какво е това последно изпитание? — попита Ръч тревожно.
Въздъгнах.

— Някоя вероятно безкрайно опасна тъпотия, която със сигурност ще ме вбесява до края на живота ми, щом се сетя за нея.

Ейнджъл ме измери с поглед притеснено.

— Дали Зъба ще се появи скоро?

— Сигурна съм, че вече е на път — кимнах аз.

Надали обаче щеше да стигне навреме, за да ми спести тази глупост. Инстинктивно започнах да поемам дълбоко въздух, за да повиша съдържанието на кислород в кръвта си. Кокалчетата на ръцете ми бяха издраскани от последната битка с летящите тенекии. Изпуках ги звучно и се подготвих за нова доза болка.

Сбирката щеше да се състои на бледата зимна светлина в двора на затвора. Небето и въздухът бяха в същия безжизнен сив цвят като прахоляка под подметките ни. Замислих се за доктор Мартинес и за вероятността тя да е истинската ми майка. Те двете с Ела — Ела всъщност ми беше наполовина сестра! — бяха любимите ми хора извън ятото. Искаше ми се да имам няколко часа просто да се наслажда на мислите за тях. А можеше да загубя живота си, без да ги видя повече.

Оставащите мутанти и претенденти се бяха строили в стегнати редици в двора. Бяха по-малко от предишния път. Спомних си думите на Макс II, че намаляват всеки ден.

Какво ме чакаше? Поредната схватка с Макс II? Дали този път нямаше да настоят да я убия? Молах се да не ме накарат отново да се бия с Ари, но не беше изключено.

— Изчакайте тук — нареди ни един роболет с металически глас.

Разбира се — помислих си. — За мен няма по-голямо удоволствие от това да изпълнявам заповеди.

Няколко роболета ни наобиколиха с насочени оръжия, които бяха запоени за ръцете им, бяха част от тях. Бяха подобрили предишния модел — така оръжието не можеше да бъде изпуснато или отнето. Просто не спираха с иновациите! Това се казва прогрес, хора!

— Добре дошли на всички! — обади се бившата ми майка от един подиум.

Ликът ѝ на мига изскочи на шестте киноекрана по стените на двора.

Тя разпери ръце като за поздрав и едва сега забелязах, че пейките от едната страна бяха пълни със зрители. Излъчването им недвусмислено ги определяше като покварени държавници. Предположих, че са тук, за да се впечатлят и да получат по някой комплимент и подкуп. Не задължително в този ред.

— Добре дошли, уважаеми представители на... — И се впусна в протяжен урок по география на държавите по света. Явно, общо взето, всички държави, които бях чувала, както и доста неизвестни за мен, бяха решили да се метнат на влака на Лудия апокалипсис.

— А сега се пригответе да станете свидетели на някои от най-завидните ни постижения — обяви Директора, натисна един бутон и високата два метра и половина метална врата се отвори.

Върхът — помислих си. — Положението става все по-лошо.

Като се замисля, това всъщност беше първото им наистина зашеметяващо постижение.

— Добре, признавам — прошепна Тото. — Кучето в групата определено е впечатлено.

Ейнджъл, Ръч и аз кимнахме мълчаливо, без да изпускаме от очи случващото се пред нас.

Няма да ви описвам най-стряскащите неща от тази сутрин, за да не ви ужася до мозъка на костите. Ще го кажа така: ако тези учени бяха впрегнали таланта си за добро, а не за зло, автомобилите щяха да се движат на водни изпарения и да сеят пресен компост след себе си, гладът щеше да изчезне от целия свят заедно с болестите, всички сгради щяха да са устойчиви на земетресения, бомби и наводнения и цялата световна икономика щеше да се е сринала и да е изградена наново на базата на шоколада.

Да, но те бяха *злодеи*, така че видяното от нас можеше да захрани целия свят с кошмари за поне петстотин години напред.

— Макс, ако оцелееш след последното изпитание, би ли ми откраднала един от тези вълшебни костюми? — примоли се Ейнджъл и се облегна на мен.

— Ще се опитам да взема по един за всички ни — отвърнах аз, след което се усетих какво беше казала. — Ей! Какво е това „ако“?

Тя ме погледна сериозно. *Дано да не е развила способността да предсказва бъдещето* — рекох си наум.

— Имат огромно числено превъзходство, а освен това не вярвам, че ще се бият по правилата.

Стиснах здраво ръчичката ѝ.

— Никога не се бият по правилата. Но аз ще оцелея и ще ти открадна един вълшебен костюм.

Тя се усмихна.

— Сега ще ви демонстрираме патентования от нас процес за отглеждане на резервни крайници — каза Директора.

Появилият се отпред мъж се пресегна и откачи ръката от рамото си. Показа, че е направена от плът и кости и е прикачена за тялото му с електронна приставка, която подозрително напомняше вход за айпод.

— Това е отвратително — потръпна Ръч, а ние закимахме.

— Ръката е направена от биогенетична матрица — обясни Директора.

— О, в някой завод за полуфабрикати? — прошепнах аз.

— Функционира точно като ръката, която е изгубил, а дори и по-добре — продължи тя. — Костната тъкан е укрепена с титаниеви клетки и така устойчивостта ѝ е повишена с четиристотин процента.

— И му гарантира проблеми на пропускателните пунктове по летищата по целия свят — измърморих аз.

— Следват някои от най-успешните ни човешки хибриди — обяви доктор Янсен.

Появи се някаква съвсем обикновена на вид жена. Криле ли имаше? Или беше Заличител?

— Запознайте се с Мара. Присадохме в човешката ѝ ДНК генетичен материал от *Panthera pardus*^[1]. Това ѝ осигурява уникални умения.

— Какво е това? — попита Ейнджъл.

— Не знам — отвърнах.

— От някаква котка са — каза Ари.

Беше прав. Жената на подиума разтвори уста и показа огромните си остри като бръснач резци, по-смъртоносни и от тези на Заличителите. След това приклезна, подскочи, като че е направена от гума, и се приземи върху високия стълб на една лампа на пет метра над подиума.

Хората, които не се бяха впечатлили от зъбите ѝ, зарязаха благоприличието и оставиха ченетата си да увиснат.

Директора се усмихна и ѝ махна да слезе.

— Както обикновено, гените на леопарда имаха и някои неочаквани изражения.

Тоест все още не знаеха какъв точно бе крайният резултат.

Мара се обърна. Директора разкопча трикото ѝ отзад и в тълпата се разнесе възбуден шепот. Кожата покрай гръбнака на коте Мара беше покрита с леопардови петна.

— Не знам *това* доколко ѝ е по вкуса — отбелязах, а Тото се изхили.

— При това Мара е едва началото — каза Директора.

В Училището бяхме отрасли сред кучешки клетки, пълни с резултатите от най-разнообразни генетични експерименти, така че бяхме виждали почти всички възможни комбинации между две живи същества, които можете да си представите, а вероятно и още хиляда, които *не можете* да си представите. На практика всички се бяха оказали неуспешни — или „нежизнеспособни“, както ги наричаха Белите престилки. Малък процент оцеляваха до постембрионалната фаза, само шепа успяваха да оцелеят някак година-две, преди да бъдат поразени от ужасяващите проявления на несъвместимостта си. Доколкото ми беше известно, за момента ние, ятото, бяхме най-успешният хибрид. Ние и Заличителите. А дори те живееха само около шест години. В сравнение с тях бяхме направо старчета.

Днес обаче пред очите ни се появяваха и други успешни хибриди като Мара. След Петнистото маце Директора изкара двама души, които можеха да контролират цвета на кожата си само с мисъл.

— Дали могат да станат сини? — изуми се Ръч. — Или лилави?

— Кой знае... — отвърнах аз.

Двамата на подиума буквално се оцветиха в камуфлажни тонове пред очите ни. Стомахът ми се сви. Замислих се какво приложение биха намерили на това военните в някои държави и ми призля.

Видяхме хора, които можеха да увеличават височината си с около десет сантиметра, като чисто и просто контролираха с мозъка си структурата на мускулите и скелета си.

— В съчетание с онези, които си сменят цвета, ще се получи идеалният банков обирджия — казах аз. — Никой няма да може да ги разпознае.

Показаха ни хора с твърда, люспеста и устойчива на куршуми кожа. Дадохме им прякора „крокохора“. После — жена, която пищеше толкова високо, че ние не можехме да я чуем, но Тото се загърчи от болка на земята и прехапа език, за да не излее цял поток зловещи ругатни. Можеше да чупи стъкло с глас. Това не беше чак толкова уникално, но тя чупеше и метал, което беше пълна новост — при това страховита новост.

— Сигурно няма равна в опяването — казах на Ари.

Той се опита да се усмихне, но не можа. Кожата му бе добила сивкав оттенък и от няколко часа беше необичайно мълчалив. Зачудих се дали краят му не приближаваше.

— Всички имат войнишко излъчване — заключи Ръч. — Изглеждат, сякаш ще са добри в бой, нали?

— Изглеждат като войници, защото са създадени, за да направят армия — казах й аз.

— Аха. Това обяснява нещата — кимна тя.

— Тези хора не мислят ли за нищо друго? — изръси Тото с отвращение. — Все пак животът не се върти само около световното господство.

— Макс? Какво е това? — посочи Ейнджъл.

Проследих ръката й. На подиума Директора беше извадила нещо като дистанционно. В следващия миг около нея заблестя малък рояк лъскави неща с меден цвят. Насекоми? И насекоми ли бяха взели да отглеждат? Просто прекрасно. Точно каквото беше нужно на света.

Директора даде знак на мъжа до себе си и той отвори голяма пластмасова кутия. Отвътре изхвърчаха стотици красиви пеперуди. Експлозията от цветове беше неочаквана посред сивотата наоколо. Така де, с изключение на камуфлажните хора.

Лъскавите неща не бяха насекоми.

А нанокуршуми с вградена система за навигация.

За няколко секунди те прихванаха пеперудите и след миг от тях останаха само парченца цветни криле, които бавно се носеха към земята.

Ръч, Ейнджъл, Ари, Тото и аз се спогледахме ужасено.

[1] Латинското наименование на леопарда. — Бел.прев. ↑

— Какво им пречат *неперудите*? — възмути се Ръч вбесена.

— Мисля, че ги използваха само като пример — казах аз. — Идеята е, че тези неща са толкова малки и смъртоносни, че могат да открият дори игла в купа генномодифицирано сено.

Тото поклати глава, легна и закри очи с лапите си.

— Това е прекалено — изстена той. — Твърде чувствителен съм.

— А сега... запазихме най-хубавото за края — прогърмя гласът на Директора от високоговорителите. — Представям ви... Поколение Омега!

На подиума излезе момче. На възраст изглеждаше колкото мен, но беше с няколко сантиметра по-нисък и с около двайсет килограма по-тежък. Имаше светлокестенява коса и сребристосини очи. Беше облечен в един от магическите костюми, които променяха цвета си, а също и формата си чрез гласова команда.

— Охо, на този са му присадили много сладки гени — каза Ръч, а Ейнджъл се изхихика.

Директора му се усмихна, а той огледа тълпата безизразно.

— Омега бележи върха на постиженията ни — обяви бившата ми мама, — резултат е на над шест десетилетия проучвания. Той олицетворява безпрецедентен пробив и надминава решително всички хибриди, правени досега.

— Олеле! — рече Тото.

— На Омега залагаме надеждите и мечтите си за утопичното ни бъдеще. — От устата на Директора капеше мед. — Той е ключът към свръхразвитите хора на утрешния ден. Има имунитет срещу абсолютно всички познати ни болести, свръхточни рефлексии и завидно увеличена физическа сила. Минава всички разработени до днес тестове за интелигентност с невъобразимо високи резултати. Освен това паметта му работи изключително добре и с изключителна продължителност. Същински супермен.

— Освен това е готвачът мечта, а в свободното си време се занимава с флорална живопис — пророних аз.

— Доведохме го, за да ви покажем издръжливостта му и ненадминатото му върховенство като кандидат за основател на новата човешка раса в новия ни свят.

— Нов свят, пълен с трупове на хора и опустели домове — отбелязах аз.

— За начало Омега ще елиминира един непотребен, но все пак донякъде успешен хибрид между човек и птица — каза Директора. — И с това ще положи символичното начало на всичко, което предстои да се случи.

Застинах и впих очи в нея.

Тя ме изгледа невъзмутимо и попита:

— Нали така, Макс?

Споделяла ли съм колко ненавиждам деспотични психопати? *О, да, Макс, ставало е дума. Да речем, двеста-триста пъти.*

Е, дължи се на изпълнения като *това*.

— Максимум Райд и Омега ще се бият до смърт — изрече Директора жизнерадостно, сякаш обявява следващите отбори по крокет.

— Макс? — прошепна Ръч потресена.

Ари ме сграбчи за ръката и пристъпи пред мен, за да ме защити. Усмихнах му се и поклатих леко глава. Той отстъпи с ядосано изражение.

— Този възнамерява да те убие, Макс — каза Ейнджъл уплашено. — Цял живот са го подготвяли да те убие.

Естествено. Пази Боже да му бяха осигурили нормално съществуване с телевизия, бонбони и така нататък.

Всички мутанти се обърнаха към мен подобно на пасаж безлични сиви риби. Разделиха се на две, сякаш Моисей беше вдигнал жезъла си над тях. Омега напусна подиума с високо двойно салто и се приземи безупречно и почти безшумно в сивия прахоляк.

— Ейнджъл, ако можеш, сега е моментът да му разбишкаташ ума — пророних аз.

— Действам — отговори тя, но не звучеше обнадеждено.

Сърцето ми биеше учестено, ръцете ми бяха стиснати в юмруци, а адреналинът изстрелваше по вените ми бели мълнии.

Омега се засили към мен от другия край на пътеката между мутантите — премяташе се през глава, опираше се на ръце, приземяваше се леко като същинско живо колело. Движеше се изключително бързо и след секунди обутите му в кубинки крака спряха ловко точно пред мен.

Изпъна се като струна и за секунда сребристите му очи надникнаха студено в моите.

Докато осъзнае какво става, изнесох ръка назад и забих юмрука си в лявото му око с всички сили.

Когато реша, аз също мога да съм доста бърза.

Той отстъпи, но впрегна силата на удара ми в мощен страничен ритник, който щеше да ме порази точно във врата, ако не бях такъв страхотен боец и най-бързото дете птица в района.

Тоест бях готова — сграбчих петата му и я тласнах наляво. Той загуби равновесие и се стовари тежко по гръб. *О, да.*

Изправи се на мига. Парирах бързия му удар с лакът към главата ми, но другата му ръка се вряза отстрани на тялото ми, точно над бъбрека. Прониза ме ослепителна болка, толкова силна, че едва не паднах на колене и не повърнах.

Но не бях възпитана така.

Просто болка — помислих си. — Болката е просто съобщение. Не го чети.

Останах на крака, поех си дъх и го зашлевих с отворена длан с все сила право в ухото. Лицето му се изкриви и той отвори уста във внезапен беззвучен вик. Надявах се, че съм спукала тъпанчето му. Лицето му обаче възвърна нормалния си вид почти мигновено и той отново се хвърли към мен. Удари ме с лакът в ребрата, след което заби ръба на дланта си в тила ми.

Болката е просто съобщение. В момента аз диктувах правилата.

Успях да се извъртя и да го изритам здравата отстрани, след което забих един камшичен ритник точно в гръбнака му. Ако беше обикновен човек, ударът би го пречупил. Омега обаче просто залитна, но моментално се окопоти и се спусна срещу мен с пълна сила.

По принцип се старая да не убивам хора — просто съм си такава, мекушава. Дори и убийството на Ари беше инцидент. Сега обаче реших, че след като бившата ми майка беше обявила, че битката е до смърт, имах разрешението да очистя този смешник. Да, знам за чистотата на душата, за кармата и прочее, но в момента ме интересуваше *оцеляването* — трябваше да приключи тази битка жива. Щях да се тревожа за кармата си по-късно. А и ако в следващия си живот се преродях в хлебарка, поне щях да знам, че ще преживея ядрената катастрофа.

Изпълних ритник със завъртане и сякаш заприличах на перка — и двата ми крака бяха във въздуха и блъскаха мощно Омега. Един от ритниците попадна в гърба му и той залитна напред. Опита се да

парира следващия и да хване кубинката ми, но аз го изритах точно в тила на съвършената му главичка и го съборих на земята.

На мига скочих върху гърба му, извих едната му ръка отзад и я дръпнах силно нагоре и наляво.

Ръката му се извади от рамото със смръзващо изхрущяване.

— Може би не е зле да си смениш името на Тета — изсъсках в ухото му, докато той стенеше, забил нос в прахта. — Или на Епсилон^[1].

Добре, от мен да знаете, изваденото рамо обикновено категорично отказва повечето хора.

— Името... ми... е... Омега — изръмжа той, метна се напред и ме изхвърли от гърба си.

Рамото му се върна на място със звучно изпукване. Той изкриви лице и отново се спусна към мен. Кървясалите му сребристи очи грееха с убийствен блясък.

[1] Омега е последната буква от гръцката азбука и в този смисъл съдържа внушението за съвършенство; Тета и епсилон са букви от самото начало на азбуката. — Бел.прев. ↑

Добре дошли в Блога на Зъба!

Датата днес: Вече е твърде късно!

Вие сте посетител номер: Броячът още не работи.

Пазете се, хора, идваме!

Часът е около пет сутринта. Скоро трябва да се промъкнем на борда на товарния самолет. Оставих другите да се наспят колкото могат — и, разбира се, в момента съм толкова скапан, че не мога да мисля трезво. Ще опитам да похъркам в самолета. Издигнем ли се във въздуха, няма грижи. Вероятно сме единствените хора на света, които не се тревожат дали самолетът няма да катастрофира. Ако нещо се случи и машината се понесе към земята, просто ще му пожелаем приятно падане... отстрани!

Надявам се Макс да е добре. Слушайте, ако някой от вас се намира около Лендехайм, Германия, нека иде в местния замък и да забърка колкото може по-голяма суматоха. Става ли?

— Зъба

Зъба долови лек шум и спря да пише. Заслуша се. Все още не се беше съмнало — оранжевите отблясъци на дежурното осветление проникваха през прозорците на хангара. Дали товарачите не бяха подрали?

Не. Зъба не беше наивен като новородено бебе.

Той затвори лаптопа си тихо и го прибра в раницата, примъкна се до останалите и ги пипна по краката. Те се събудиха на мига, без да издават нито звук, както бяха обучени.

Газопровода го погледна. Зъба доближи пръст до устните си, а малкият кимна.

Пресегна се и потупа Иги два пъти по опакото на ръката.

Той се надигна полека и също кимна.

И изведнъж светът около тях избухна — огромните метални врати на хангара се отвориха с пронизително скърцане, стъклената врата към служебното помещение се пръсна на парчета, последвана от двата високи прозореца от другата страна. Отвсякъде подобно на разярени зли оси започнаха да нахлуват роболети.

— Излизайте! — нареди Зъба на момчетата. — Иги, има отворена врата право напред, на дванайсет часа!

Номерът да накараш някое дете да ти се подчинява безпрекословно е другият му избор да е смъртта — помисли си Зъба и се спусна към прииждащите роболети.

Бяха десетки — някои тичаха по земята с насочени оръжия, други летяха и се спускаха отгоре като противни насекоми. Откриха огън и куршумите зарикошираха по металните врати, мотокарите и малките багери.

Зъба прелетя през рояка роболети. Няколко успяха да го ударят и той стегна тяло, но остана във въздуха и успя да излезе навън. В същия момент един куршум одраска рамото му. Зъба изсъска, увери се, че раната е повърхностна, и се изстреля нагоре. Добре! Газопровода и Иги също бяха успели да излязат. Отлично. Трябваше само да се съберат и да намерят начин да се отърват от тези смотаняци... *но как?*

Стрелкаше се наоколо с полусвити криле, както се беше научил от мишеловите. Маневрираше нагоре-надолу ловко и се движеше далеч по-бързо и по-пъргаво от роболетите.

От вътрешността на хангара все още долитаха изстрели. Тъкмо си помисли, че не е разумно да сипят куршуми толкова близо до резервоара на самолета, когато... БА-АМ! Металният покрив на хангара излетя нагоре, последван от огромно огнено кълбо. Наоколо се разлетяха криви парчета метал. Един нагорещен къс удари Газопровода през лицето. Той изстена, залепи ръка на бузата си, но не пропусна да забие и двата си крака в гърдите на най-близкия роболет и да го обърне настрани.

Роболетите не се справяха добре със страничния полет и онзи се стовари на земята, преди да успее да се извърне.

Около тях се сипеха парчета взривени роболети. Зъба се понесе надолу, грабна един изоставен автомат и отново се издигна. Опитва спусъка, освободи предпазителя, след което изстреля един откос по

десетина роболета. Куршумите ги покосиха, а Зъба сериозно се усъмни в смислеността на правилото на Макс — „без оръжия“.

— Ще умрете днес — заплашиха няколко роболета с металическите си гласове. — Изпратени сме да ви убием: теб и останалите. Макс и другите от ятото вече са мъртви. Сега е ваш ред.

Сърцето на Зъба се сви болезнено, но той се окопоти. Макс не беше мъртва. Той щеше да го разбере *някак*. Да го усети. А усещаше всичко постарому. Тоест Макс беше жива.

— Изпратени сме да ви убием — припяваха роболетите в един глас.

— Значи сте се разкарали напразно — изръмжа Зъба и отново откри огън.

Още десет роболета полетяха надолу и се размазаха на земята с противно стържене и трясък.

— Няма да умрете лесно — обади се поредният роболет.

— За *това* сте прави.

Досега не беше виждал толкова много роболети — сигурно бяха близо триста. Или повече? Газопровода и Иги все още удържаха фронта — роболетите като че се опитваха да ги заловят, а не да ги убият направо. *Ами, да, така не би било интересно* — помисли си Зъба.

— Първо ще ви разкъсаме — каза един роболет. — И ще качим снимки на блога ти. За да покажем какво чака всеки опълчил се. След това ще те накараме да се отречеш от всичко, което си писал там.

Зъба се ухили, без да спира да се носи наоколо вълнообразно, като се спускаше и издигаше по пет метра.

— *След като* ме разкъсате? Май не знаеш много за човешката биология?

— Ще те измъчваме — упорстваха роболетите.

— Не мисля — каза Зъба и покоси и тези.

Боже! Стрелбата беше просто *страхотна*! И действаше безотказно! И беше толкова *ефективна*! Защо Макс беше толкова против оръжието?

— Ще покажем на света, че вземаш всяка своя дума назад. — Новата партия все още невредими роболети поде старата песен.

— Ще ви дам един съвет — обади се Зъба. — *Ако покажете* как ме мъчите и едва след това се отрека от думите си, хората може и да се

усъмнат. Току-виж се замислят дали съм го направил *доброволно*.

— Ще те измъчваме — настояха роболетите.

— Добре, ставате досадни — рече Зъба и дръпна спусъка.

Но не последва нищо. Явно пълнителят се беше изпразнил. На мига се стрелна към земята и посегна към оръжието на един потрошен роболет. То обаче беше прикрепено към него и Зъба не успя да се вдигне. Пусна го, набързо се измъкна от няколко ходещи роболета и намери друг свободен автомат.

Завъртя се, откри огън и порази всички врагове зад себе си. След това насочи дулото нагоре, стреля и със задоволство видя как няколко от тях се кривнаха във въздуха, а телата им запушиха.

— Ей! — извика Газопровода отгоре. — По-полека със спусъка!

Вдигна поглед. Газопровода му сочеше две дупки в дънките си — беше прострелял крачола му, но, за щастие, не го беше улучил.

— Извинявай! — викна в отговор.

Недостатъкът на оръжията — освен това, че човек можеше да улучи някой от собственото си ято — беше, че не можеха да повалят стотици от лошите наведнъж. Трябваше му нещо по-мощно. Ако Иги или Газопровода имаха някоя бомба, досега щяха да са я употребили. Всичко зависеше от Зъба.

Той скочи в студения въздух и продължи да стреля по-внимателно по роболетите. На около сто и петдесет метра височина видя широка сива равнина, оброчена с огнена линия в далечния си край.

Океанът. И слънцето, което надничаше над хоризонта.

— Време е да умреш — жужеше поредната ескадрила роболети по петите му.

— Аз не съм сам! — извика Зъба и се понесе на изток, отдалечавайки се от хангара. — Не съм сам! *Нямате представа колко сме!*

Тъкмо да се спусна в нова атака срещу Омега, когато над нас прогърмя гласът на Директора.

— Чакайте!

Нямах намерение *изведнъж* да започна да ѝ се подчинявам, така че скочих напред, насочила свитите си пръсти към гръкляна му...

Металният нашийник около шията ми изпраця и електрическият заряд скова нервите ми. Свлякох се на земята като камък.

Преди доста време за кратко ме бяха измъчвали мощни главоболия, след които се чувствах отпаднала и ми се гадеше. Усецането сега беше доста сходно. Когато изпърженият ми мозък най-сетне заработи и нервните ми окончания отново се включиха, лежах по гръб, а малкото ми ято се беше скупчило над мен и ме изучаваше с тревога.

На мига скочих на крака, залитнах и се огледах. Омега стоеше встрани, изпънат като войник, без да ме поглежда.

Погледнах въпросително Ръч, а тя повдигна рамене.

— Изпреварихте командата ми — каза Директора с отегчение.

Вината не е моя, госпожо — понечих да кажа, но след това си спомних, че технически погледнато беше права, затова замълчах.

— Първата част на битката ще бъде състезание за бързина — обяви тя.

Тълпата леминги се раздели в очакване.

— Започвате от място — нареди тя — и тичате до отсрещната стена на замъка и обратно четири пъти. Нека по-добрият от двамата победи.

Изскърцах със зъби. Можеше и да е „по-добрата“. Освен всичко останало Директора беше сексистка свиня.

Стената беше на около шестстотин метра. Трябваше да измина разстоянието четири пъти.

Начертах линия в прахта и двамата с Омега застанахме на нея. Имах ли избор? Бях замаяна и ми се гадеше от токовия удар, но се

съмнявах на настоящия етап трезвите ми протести да се приемат добре.

Омега изглеждаше невъзмутим и спокоен и по нищо не личеше, че само преди миг му бях извадила рамото.

— Не можеш да победиш — каза той равно, без да ме поглежда.
— Няма човешко същество, което да може да ме надбяга.

— Гледай си работата — отговорих и се наведох в стартова позиция. — Ще ми дишаш прахта!

— Старт! — извика Директора и се изстреляхме напред.

Хм. Омега действително беше доста пъргаво зайче, признавам. Докосна отсрещната стена няколко секунди преди мен, а аз бях дяволски бърза, а и по-висока от него. На третата обиколка вече ме водеше с четвърт дължина. Нито аз, нито той се бяхме задъхали особено — той беше суперменче, а аз бях създадена да дишам в редкия въздух високо в атмосферата.

Той обаче не излъчваше емоции — не беше ядосан, не даваше вид, че иска да спечели на всяка цена, не беше решен да ме победи.

Което добави *още* три разлики между нас.

Накрая стигнахме до последната обиколка. Водеше ме с близо три четвърти дължина. Тълпата беше притихнала — никой не смееше да извика. Единствените звуци бяха дишането ни и тупкането на кубинките ни по земята.

Когато Омега беше на трийсетина метра от триумфа, рязко се стрелнах напред, разперих криле и се вдигнах във въздуха. Мисля, че предизвиках няколко възгласа.

Останах ниско, за да избегна електрическата мрежа над стените на замъка, за която ни беше предупредила Макс II, и полетях към финала с равномерни махове на крилете. Наклоних се на една страна, когато задминах суперменчето, за да не ударя главата му с крило, макар че идеята беше изкусителна.

Пресякох финиша на три метра пред него, приземих се тичешком и спрях рязко, за да не се забия в тълпата безлични зрители.

Изправих се задъхана и вдигнах юмрук във въздуха:

— Точка за Макс!

— Измама! Дисквалифицирана си! — викна Директора побесняла.

— Не съм мамила! Да си казала, че летенето е забранено? Някой да го е казал? Не.

— Състезанието беше *по земя*!

— Пак питам — някой да го е съобщавал? Това, че вундеркиндът ви е прикован за земята, не значи, че и с мен трябва да е същото. Аз съм еволюирала отвъд тази спънка.

Това наистина *вбеси* Директора. Сред морето невидими лица се разнесе шепот и те запристъпваха от крак на крак. Свих криле с усещането, че десетки хора ме наблюдават.

— Дисквалифицирана си — отсече Директора. — Победител е Омега.

— Все едно — казах, потиснах отвращението си и стрелнах Омега с поглед. — Май и връзките на обувките не можеш да си вържеш без нея, а?

Той смръщи съвършените си вежди, но не проговори.

Ръч и Ейнджъл ме хванаха за ръце и се прилепиха до мен, сякаш за да ме защитят. Присъствието им ми действаше много успокояващо. Щях да се почувствам още по-добре, ако Зъба също беше с мен, готов да ме подкрепи.

— Следва съревнование по сила — рече Директора. — Мускулите на Омега са около четиристотин процента по-силни и по-здрави от тези на нормално момче. Донесете тежестите!

Притежавам необичайна, стряскаща сила — не само за момиче и не само за възрастта си. По-силна съм от почти всеки възрастен, независимо дали е мъж, или жена. С всички ни е така. Но не притежавах мускулите на суперменчето, а и по принцип бях създадена за интелект, бързина и умел полет. А не да тегля трактори след себе си.

Задачата ни всъщност доста наподобяваше теглене на трактор. Трупаха тежести на една дървена плоскост и ние трябваше да я дърпаме по пода с дебела верига. Движехме се наравно докъм двеста и

двайсетия килограм, след което суперменчето постепенно започна да ме надминава. Едва успях да помръдна товара от двеста и деветдесет килограма, докато той го измести с близо метър.

Продължаваха да трупат тежести — триста и шейсет килограма. Не можех да повярвам, че съм на път някакво си момче да ме победи по сила. Нямах да го допусна.

Стиснах зъби, изпуках кокалчета и метнах веригата през вече прежуленото си рамо. Двамата с Омега се спогледахме. Когато Директора наду мощната си свирка, наведох глава, забих пети в прахта и дръпнах с всичка сила. По челото ми изби пот. Имах чувството, че веригата дълбае бразда в рамото ми. Дъхът излизаше със съскане през стиснатите ми зъби.

Плоскостта трепна и я помръднах с около шест милиметра.

Омега издърпа своята на близо трийсет сантиметра.

Когато го обявиха за победител, той ме изгледа със странните си безизразни очи. Бях почти убедена, че не е робот, но се зачудих дали не бяха отстранили емоциите му. Разбира се, беше момче, тоест трудно можех да преценя. Ха-ха!

Все едно.

Не знам дали сте забелязали, но много мразя да губя. Не съм спортсмен и не умея да го правя с достойнство. Ненавиждах Омега, задето ме беше надвил. Щях да му го върна. Не знаех как, не знаех и кога, но бях сигурна, че ще го направя.

— Следващата надпревара ще бъде по интелект — произнесе високопарно Директора.

Едва съдържах стона си. Бях изключително умна и съобразителна, естествено, но не бях получила почти никакво образование. Знанията ми се дължаха основно на телевизията и на Джеб. Знаех отлично как да се бия и как да оцелявам. Знаех по нещо за места като Египет и Монголия от „Нешънъл джиографик“. Но не бях получила почти никакво стандартно образование. По време на двата месеца, които прекарахме в онова ужасно училище във Вирджиния, установих, че в сравнение с повечето деца на моята възраст бях като селския идиот. Само по отношение на образованието. Не и за важните неща.

— Първи въпрос — започна Директора.

Тълпата се обърна, за да проследи дуела по знания между мен и Омега.

— Стените на замъка са високи петстотин и петдесет сантиметра, с дебелина двеста и десет сантиметра и дължина триста и тринайсет метра. Един кубичен метър камък и хоросан тежи петстотин килограма, тоест точно половин тон. Колко тона камък и хоросан има в стените?

Омега се втренчи в нищото и очевидно започна да пресмята.

— Шегуваш ли се? — казах аз. — За какво ми е нужно да знам това?

— Ами, ако трябва да направиш ремонт? — предположи Ръч.

— Не може ли просто да наема строителна фирма? — попитах.

— Изчислението е просто — попари ме Директора.

— Така ли? Ами, защо *ти* не го сметнеш?

Бузите ѝ поруменяха, но не отстъпи.

— Предаваш ли се?

— Изобщо не се предавам — отговорих. — Просто смятам, че е пълна безсмислица. Не може ли вместо това да отключим някоя ключалка? Аз и Омега. Да видим кой ще се справи по-бързо.

— Две хиляди четиристотин деветдесет и шест цяло сто седемдесет и пет тона — каза Омега.

— Добре, умнико, да видим: летиш на пет хиляди и петстотин метра височина със скорост двеста дващест и пет километра в час, да речем — казах аз. — Срещу теб духа югозападен вятър със скорост около седем възела. Колко време ще ти е нужно, за да стигнеш от Филадельфия до Билингс, Монтана?

Омега повдигна вежди и започна да изчислява.

— Да не искаш да кажеш, че ти можеш да го сметнеш? — попита Директора.

— Искам да кажа, че съм достатъчно умна да знам, че ще стигна, когато стигна! — едва не извиках в отговор. — Що за дебилни въпроси?! Нямаат нищо общо със способността ни да оцеляваме.

— В новия свят ще имат много общо, Макс — отвърна Директора. — Може би в твоя свят нямаат. Но с него е свършено.

Денят ми вървеше ужасно. Тези състезания бяха пълна загуба на време. Непрекъснато очаквах да ме пониже ослепителен токов удар. И падах пред някакво момче. При това боят до смърт тепърва предстоеше.

А Зъба така и не се появяваше.

Ясно ми беше, че му е необходимо време, за да стигне до тук. Логиката диктуваше, че ще се появи в близките шест часа. Но го нямаше в момента, а аз бях на крачка от пречупването.

Огледах Ръч и Ейнджъл. Ръч беше изключително напрегната, свила пръсти до бедрата си. Ейнджъл бе придобила плашещото съсредоточено изражение, с което се канеше да накара някой непознат да направи нещо. Внезапно си спомних, че доктор Мартинес беше истинската ми майка. Вероятно поради факта, че ме бяха лъгали толкова много пъти, ми беше трудно да го приема за истина. Поне имаше голяма вероятност тя да е истинската ми майка.

Исках да я видя. Заедно със сестра ми, Ела.

Трябваше да се махна от тук.

Една мутантка до Ейнджъл повдигна вежди и се огледа объркано. И премигна. Ейнджъл се втренчи в нея и се съсредоточи. *Опа*. Мутантката се наведе към мутанта до себе си и му прошепна нещо толкова тихо, че не можах да чуя.

Ейнджъл изглеждаше доволна. Стомахът ми се сви.

— Какво става, миличка? — прошепнах през стиснати зъби.

— След малко ще стане доста интересно — заяви тя доволно.

— Какво имаш предвид под *интересно*? — попитах предпазливо.

Ейнджъл се замисли, а после поясни:

— Ами, всички ще изперкат?

— Ъ-ъ... По добрия начин?

— По *интересен* начин — каза и огледа гълпата.

— Време е за решаващата битка — гръмна гласът на Директора от високоговорителите.

И в този миг настана пълен хаос. Най-точното описание би било, че сякаш всички едновременно се бяха напили с някаква влудяваща напитка и дадоха на късо. Мутантите неочаквано започнаха да се бият помежду си. Някои очевидно бяха преминали военно обучение, но повечето просто се бутаха, удряха си шамари и се деряха един друг.

— Спрете! — извика Директора в микрофона. — Спрете! Какво става?

— Искат да се махнат от тук — каза Ейнджъл, без да ги изпуска от поглед.

— Искаме да се махнем от тук! — закрещя тълпата.

— Писна им да се държите с тях като с безлични номера и експерименти — обясни Ейнджъл.

— Не сме номера! — чух гневни викове. — Не сме експерименти!

— Хм-м — казах аз и огледах околността в търсене на възможни маршрути за бягство.

— И се чувстват като пешки — продължаваше Ейнджъл.

— Не сме просто пешки! — викнаха мутантите.

— Те също са хора, нищо, че са били клонирани и създадени изкуствено — каза Ейнджъл, пристъпи до мен и ме хвана за ръка.

— И ние сме хора! — крещяха гласовете. — И ние сме хора!

— Добре-е-е — казах и на мига събрах около себе си Ръч, Ейнджъл, Ари и Тото. — Да се махаме от тук. Стигаме до стената и тръгваме покрай нея, докато не намерим откъде да излезем.

Те кимнаха. Запровирахме се в тълпата, като избягнахме размаханите юмруци и блъскащите се тела.

— Роботи! — извика Директора.

Роботите около нас до един застанаха мирно и вдигнаха оръжие.

— Овладейте тълпата!

Ами, да, явно не беше достатъчно зле, че всички се биеха. Затова защо да не включим и кръвожадните роботи? Тъкмо имаха и *оръжие*.

Продължихме да се блъскаме в тълпата, опитвайки се да стигнем до някоя от стените на замъка. Роболетите закрачиха между озверелите биещи се мутанти.

— Защо се бият помежду си? — попита Ръч, долепена плътно до рамото ми. — По-добре е да се обединят срещу роболетите.

Ейнджъл се сепна.

— Да!

Смръщи вежди съсредоточено и застина за около минута. Изведнъж навред около нас мутантите забавиха темпото на боя, огледаха се и се насочиха към роболетите.

Сграбчих Ейнджъл за ръката и отново заблъсках през тълпата, като се стараех да не се набивам на очи.

— Ти си едно много, много страшно дете, да знаеш — рекох.

Тя ми се усмихна.

Едва не се врязах точно в една гъста редица роботи. Вдигнах очи и съзрях суровите им заличителски лица със светещи червени роболетски очи.

— Трябва да спрете — избоботи един от тях.

— Не мисля.

Мигом се хвърлих срещу него и се опитах да го съборя. Този беше от предпоследния модел и успях да избия оръжието от ръцете му, но не и да преваря друг роболет, който ме фрасна в главата с приклада на своята карабина. Зад ухото ми избухна заря от болка и залитнах. След секунда по врата ми потече топла кръв.

Ятото се хвърли в атака. Ръч скочи високо във въздуха, разпери криле и увисна под електрическата мрежа, над мелето отдолу. Тото впи зъби в глезена на един роболет и те застъргаха по метала под тънкия слой кожа.

— В основата на гръбнака! — чух нечий глас зад себе си.

Обърнах се. Джеб крачеше към нас през тълпата, като избягваше юмруците и ритниците.

— Удряйте ги в основата на гръбнака — повтори той. — Там е слабото им място.

Нямаше причина, поради която да му вярвам, освен потока излияния, че е мой баща, дрън-дрън-дрън. Но и не губех нищо. Завъртях се, измъкнах се на роболета пред мен и скокнах към един друг в гръб. Прицелих се и забих със засилка и двата си крака странично точно в опашката му.

Хряс! Краката му се подкосиха и той се килна, неспособен да помръдне. След няколко секунди червената светлина в очите му угасна.

Я! Виж ти, колко интересно!

Изведнъж споменът оживя — отново бях на единайсет и отново се борех рамо до рамо с Джеб. Именно той ни беше научил да се бием толкова добре и да печелим на всяка цена. Както и никога да не играем по правилата, да не издаваме намеренията си, да използваме всички възможни средства, за да спечелим битката. Сега стоеше до мен в боя, точно като по време на тренировките в онези дни, а аз отново се почувствах онова малко дете, което си представяше, че това е неговият татко.

— Парирай! — извика Джеб и ме върна в действителността.

Инстинктивно вдигнах ръка точно навреме, за да парирам удара на един роболет.

— Ръч! Ейнджъл! Удряйте ги в основата на гръбнака! — извиках. — Направо се пречупват!

Постепенно започнахме да вземаме превес. Щом се озовяхме зад някой роболет, в осемдесет процента от случаите успявахме да го обезвредим. Точно от каквото се нуждаехме.

Някои от мутантите обаче явно не бяха получили последното съобщение на Ейнджъл и продължаваха да се бият помежду си, а и с нас.

Зад мен Ари с чудовищна сила буквално хвърляше по-дребните мутанти над главата си право в смъртоносното меле, което кипеше посред двора на замъка. Той видя, че удрям роболетите в гръбнака, и се завъртя, за да направи същото. Един робот обаче го уцели с мощен удар в челюстта и главата му се отметна рязко назад.

Ари изрева яростно, окопити се и се хвърли към нападателя си... но внезапно се отпусна вяло на колене с объркано изражение на лицето.

— Прикривайте ме! — извиках на Ръч, Ейнджъл и Тото, и се втурнах към него.

Преметнах ръката му през врата си и се опитах да му помогна да се изправи. Не можех да го вдигна.

— Макс? — каза той неразбиращо.

— Нещо боли ли те? Да не са те простреляли? Къде? — попитах аз.

Той сведе поглед към ризата и якето си. Нямахте нарастващи червени петна. Поклати глава.

— Просто...

Погледна ме и отново се превърна в седемгодишното дребно момченце, което все ходеше по петите ми. То все още живееше в очите му.

— Просто... О, Макс — въздъхна Ари и се отпусна върху мен с отворени очи.

Беше толкова тежък, че паднах на колене до него. Вгледах се в лицето му и го разтърсих за рамото.

— Ари! — казах. — Ари! Хайде, стегни се! *Моля те*, Ари!

Битката около нас се вихреше с пълна сила, но Ари мълчеше.

— Ари?

Изтръпнала, долепих два пръста до шията му, за да напипам пулса.

Часът му беше настъпил. Срокът му на годност беше изтекъл.

Тук, сега, в ръцете ми.

Боже Господи. Имах чувството, че дъхът ми... че духът ми бе напуснал тялото ми. Няколко секунди просто се взирах безумно в разкъсаното му лице и в невиждащите му очи. Гърлото ми се стегна от прииждащите емоции. Прокарах пръсти над клепачите му и ти затворих.

Бедното, бедното момче! Надявах се, където и да беше попаднал, вече да не изпитва болка, да забрави грозотата, липсата на обич и омразата. Очите ми плувнаха в горещи сълзи и ми се доплака.

Преглътнах с мъка няколко пъти, след което вдигнах глава и осъзнах, че битката на живот и смърт се вихреше с пълна сила около мен. Останалите нямаха време да ми помогнат, нито да разберат, че Ари е издъхнал. Нещо профуча край ухото ми и си дадох сметка, че аз самата също бях под прицел — един роболет току-що беше замахнал с оръжие в опит да пръсне черепа ми.

С чувство на безсилие и ярост положих Ари внимателно на земята.

— Ще се върна да те взема — обещах шепнешком.

След това скочих на крака бясна и сграбчих първия попаднал ми роболет. Извих врата му с всичка сила. Онзи се строполи, а аз продължих — ударих следващия в гърба и той се свлече като торба изгнили картофи. С яростен рев изтръгнах оръжието на един повален роболет и го завъртях около главата си. Прикладът порази още три машини. Те загубиха равновесие точно колкото Джеб и Ръч да ги изненадат отзад.

Ари беше мъртъв. *И за какво?* Защо му се беше случило всичко това? Защо животът му беше седемгодишна поредица от болка, неразбиране и самота?

— Ари!

Джеб най-сетне видя сина си, спусна се напред и прекна до него. Потресен, вдигна мускулестото му тяло и го притисна към гърдите си.

— Съжалявам — прочетох думите по устните му, въпреки че не го чувах. — Наистина съжалявам.

Той се преви над тялото на Ари, забравил битката около себе си.

В следващия миг се надигна и срещна погледа ми. В очите му блестяха сълзи, което ме стъписа. Извиси глас, за да го чуя.

— Омега не може да следи бързо движение с очи.

Очаквах още нещо, но това беше всичко. Обърнах се и се хвърлих обратно в боя, решена да постигна онова, към което се стремяха всички воители на планетата: да поваля врага. И да не позволявам той да повали мен.

И така, голямата тайна: Омега не беше много добър в следенето с очи. Благодаря, Джеб! Нямах ли още някое късче мъдрост за мен? Например „Омега има копче за изключване“?

Изобщо къде беше се дянал Омега? Не бих се учудила да се е върнал на подиума, за да му оправят маникюра.

Размахвах оръжието в ръцете си като бейзболна бухалка и чух удовлетворителния пукот, с който се заби в рамото на един роболет, въпреки че костите ми изтръпнаха от удара. Обърнах се и го праснах в основата на гръбнака. *Фрас!* Поредният робот се превърна в неподвижна холна масичка.

— Тя каза, че трябва да се бием.

Думите долетяха тихо до неокървавеното ми ухо. Завъртях се и се изправих пред... Омега. Лъщеше като нов, сякаш беше пропуснал битката.

— Не е нужно да се подчиняваш на всяка нейна дума — казах аз, като продължавах да блъскам и да събарям роболети. Оръжието изхвърча от ръката ми.

Той се обърна към роботите около нас:

— Спрете! Тя е за мен!

От това побеснях още повече — ако изобщо беше възможно.

— Не съм за... *никого!*

Роболетите обаче го послушаха и се заеха с други мишени. Направо ми причерня пред очите — при това не от кръвта, която се стичаше в тях. Така де, тя също допринасяше.

— Трябва да се бием — каза Омега.

Толкова ми беше писнало някакви кукловоди да дърпат конците ни.

— Можеш да вземеш решение да не се биеш — казах му твърдо. Той повдигна вежди.

— Не знам как... да не се.

— О, по дяволите! — изпъшках ядно.

Завъртях се и го цапнах отстрани по главата с всичка сила.

Ох, ох, ох! Нещо в ръката ми изхрущя, като че бях счупила някаква малка костичка. *Боже мили, колко ме заболя!* Поех си въздух и едва сдържах вика си. Като момче!

Омега залитна, но се окопоти и на мига понечи да забие тока на кубинката си в коляното ми. Избегнах го, завъртях се и врязах странично с всички сили крак високо горе в бедрото му. Свих ранената си ръка до тялото и наблегнах върху ритниците. Целех се високо, в главата му, като избягвах неговите удари с подскоци и извивки. Омега успяваше да парира почти всички мои атаки и следеше движенията ми спокойно със зорките си сребристи очи.

Не може да следи бързо движение с очи.

Какво означаваше това?

Реших да експериментирам. Вдигнах ранената си ръка и я размахвах бързо пред лицето му, като че се опитвах да го ударя от няколко посоки. Действително очите му не можаха да я проследят и той застина на място, сякаш за да се съсредоточи.

Мигновено го фраснах с другия си юмрук — стоварих цялата си мощ в носа му.

Съвършеното му носле очевидно не беше четиристотин процента по-здраво от нормалното, защото се счупи. Той премигна и отстъпи объркано, след което от ноздрите му шурна кръв. Той я докосна разтревожен.

— Раните в главата винаги кървят много — казах аз.

И ръката ми запърха около него — нагоре, надолу, наляво, надясно... Той отново се опита да я проследи безуспешно, явно напълно безпомощен.

Подскочих и го изритах и с двата крака във врата. Той се свлече на колене и се закашля. Пак замахах с ръка. Беше като да хипнотизираш котка. После стиснах ръце една в друга, преодолявайки болката от счупената кост, и го халосах мощно. Той се строполи по лице в прахоляка. Разбира се, от удара счупената ми ръка ме заболя

толкова силно, че едва не изпищях и не се свлякох до него в безсъзнание.

Обаче бях желязна. Бях на ръба, но не се пречупих.

Погледнах го — суперменчето, върховното постижение на „Айтекс“. Бях го надвила, тъй като не можеше да следи добре бързо движение с очите си. Бях победила, защото Джеб ми беше казал как. Извърнах се. Директора ме гледаше с чистата сковаваща омраза на човек, победен от нещо, което е смятал за по-низше от себе си.

Е, това е положението.

Омега беше в безсъзнание, но не беше мъртъв. Битката трябваше да бъде до край. Ако той беше повалил мен на земята, щеше да ме убие, бедният глупак. Не знаеше нищо друго. Аз обаче знаех. Можех да го ритна странично в основата на врата и да счупя гръбнака му. Вместо това се отдалечих и се насочих към тялото на брат си.

Кой е по-добрият сега, идиотка такава? — помислих за Директора.

Електрическата мрежа над стените на замъка спираше движението навън, но не и навътре. Интересно. Внезапно, както се провирах между хората, раздавайки по някой юмрук или ритник тук и там в опит да стигна до Ари, един голям камък прелетя над стената, тупна една мутантка по главата и тя мигновено падна по задник на земята.

Вдигнах очи. Към нас летеше истинска огнена стрела като по филмите. Тя мина безпроблемно през мрежата, заби се в гърба на един роболет и той лумна на мига. Имаше ли избор?

Когато човек избухне в пламъци, започва да пици и да тича наоколо, или се сеца да спре, да легне на земята и да започне да се търкаля. Когато се запали роболет, той застива на място с оглупял вид подобно на висока горяща статуя. Естествено, когато пламъците наистина се разгорят, свързките и зъбните му колела отказват и той се обездвижва. Полезна информация, която запомних за в бъдеще.

Отгоре се засипаха още камъни.

Налагаше се Ари да почака. Трябваше да се погрижа за живите.

— Ейнджъл! — извиках. — Ръч! Тото! Долепете се до стената!

От известно време бях изгубила Тото от поглед и сега с облекчение го видях да тича към мен между биещите се. Куцукаше, вдигнал едната си лапа във въздуха, но скочи в ръцете ми и ме близна по лицето.

— Уф! Кръв — каза и прибра език.

Уф, лиги — помислих си аз.

— Кой хвърля тези камъни? — попита Ръч, след като се прикрихме до стената.

— Не знам — казах, но Ейнджъл ме прекъсна:

— Деца.

— Какви деца? — попитах.

Камъните продължаваха да се сипят, заедно с няколко запалени стрели.

— Струва ми се, че отвън има деца — каза Ейнджъл. — Усещам ги като деца.

Поредният камък се заби в коляното на един роболет. Онзи се сви и двама мутанти се нахвърлиха отгоре му — удряха го и скубеха козината му.

— Деца? По-скоро диваци.

— Деца — настоя Ейнджъл.

— Спасете ятото! Избийте роболетите! Унищожете „Айтекс“!

Повдигнах вежди. Глъчката отвън беше добила ясна форма. Постепенно шумът в двора утихна, а ревът отвън се засили. Потокът от камъни се лееше безспирно — някои бяха колкото пълпеш, — а покрай стените свистяха огнени стрели.

— Спасете ятото! Избийте роболетите! Унищожете „Айтекс“!

Погледнах Ръч и Ейнджъл.

— Тези да не би да следят нечий блог?

— Прогонете ги! — прогърмя гласът на Директора от високоговорителите.

Ядосаното й лице грейна от триметровите екрани по стените на двора. Няколко бяха счупени и по всички имаше прашни кървави петна. А вероятно бяха скъпи.

— Прогонете ги! — извика Директора отново. — Това са паразити! Дошли са да ви унищожат! Прогонете ги!

Както винаги, роболетите се подчиниха на заповедта й, без да се замислят. Бяха останали около шейсет. Като един те разпериха криле и се издигнаха във въздуха.

— Ух! — пророни Ръч опулено.

Точно така: ух! Не бяха изключили електрическата мрежа. Шейсет роболета се издигнаха стремително нагоре, шейсет роболета изгоряха в мига, щом я докоснаха. И паднаха като един обратно на земята.

— Това май не го беше премислила добре — отбеляза Тото.

Кимнах.

Бам! Бам! Бам!

Отвън долетя воят на някакъв двигател, след което по високия портал се посипаха оглушителни удари. Хората отвън се опитваха да влязат с някаква кола. Искаха да разбият вратите.

Уестфийлд, Англия

Директорът на местното Училище погледна над очилата си.

— Холоуей! Какъв е този шум навън?

Секретарят му се приближи до прозореца и по лицето му пробяга тревога.

— Прилича на нещо като демонстрация, сър — каза той.

— Демонстрация? Какво искаш да кажеш, по дяволите?

Директорът се приближи до прозореца, погледна навън и зяпна смаяно. Пред вратите на Училището протестираха стотици, ако не и хиляди хора. Бяха... Изглеждаха почти деца. Това беше невъзможно!

— Демонстрация против ядреното оръжие? — попита той Холоуей. — Носят ли плакати? Дали да не извикаме охраната?

Холоуей се заслуша през прозореца. Ревът отвън се раздели на думи.

— Спасете ятото! Унищожете „Айтекс“! Спасете света! Унищожете „Айтекс“!

Двамата мъже се спогледаха.

— Откъде изобщо знаят, че сме подразделение на „Айтекс“? — удиви се директорът.

Тряс!

Камък с размерите на бейзболна топка влетя през прозореца и ги засипа с парчета стъкло.

Викове се чува по-ясно:

— Оставете ни на мира! Ходете си в затвора! „Айтекс“ са злодеи! Ние, децата, ще ви спрем!

Регионалният директор изгледа Холоуей. Секретарят беше изподраскан от счупените стъкла.

— Извикай охраната!

Мартинслийн, Холандия

Еда Енгелс вдигна глава от лабораторната маса и се заслуша. От прозореца долитаха странни звуци. Тя реши да провери какво става и

едва не беше улучена от тежка стъклена бутилка със запален парцал, затъкнат в гърлото. Какво? Коктейл „Молотов“?

Ба-ам! Бутилката избухна и Еда едва смогна да се прикрие зад масата. Какво ставаше? Съдейки по звуците, стотици, може би и повече хора бяха обградили лабораторията ѝ. Какво викаха?

— Съсипахте водата и въздуха ни! Проклети гадове, не ви ли пука? Зъба е прав: часът е ударил и е време децата да си върнат своя дом!

Кой е Зъба? — зачуди се Еда. И по-важното, как щеше да се измъкне от тук? Пожарът се разрастваше.

Уоутънс, Австралия

— От какво е онзи облак прах?

Главният технически директор на австралийския клон на „Дилейни-Минкър“ надникна през прозореца. Пустинята се простираше на километри наоколо докъдето стигаше погледът. На хоризонта се виждаше нисък пращен фронт, който се носеше към тях.

— Сам, подай ми бинокъла, ако обичаш — помоли тя асистента си.

Той ѝ го подаде.

— Днес да не е... ден за училищни посещения? — попита директорката. — Очакваме ли някое училище?

Сам я измери с поглед.

— Не организираме училищни посещения. Намираме се в свръхсекретен комплекс. Защо?

— Ами... Приличат на... деца! На скутери, очевидно. Има и няколко от онези колички с четирите гуми.

— АТВ-та? — предположи Сам и погледна през бинокъла.

Редицата малки возила се беше проточила поне на километър и половина. *Наистина* приличаха на деца. Това някакъв екоклуб ли беше? Той присви очи и нагласи фокуса. Носеха плакати. Горедолу разчете единия...

„ДИЛЕЙНИ-МИНКЪР“ = МРЪСНИ ЗАМЪРСИТЕЛИ

И друг:

ПЛАНЕТАТА Е НАША! ЧУПКАТА!

— Мисля, че е добре да блокираме достъпа — рече Сам.

Звучеше далеч по-спокоен, отколкото се чувстваше.

— Иги! — извика Зъба. — Гази! След мен!

Той се залюшка из въздуха, като махаше мощно с криле, и се устреми към хоризонта над сивия океан.

Осмели се да погледне назад. Иги и Газопровода бяха зад него и го настигаха бързо.

— Бомба — каза Зъба. — По моя команда.

Газопровода погледна надолу, повдигна вежди, пое си дъх и кимна.

— За Бога! — възкликна Иги. — Помислете колко студена...

— Тук сме, за да ви унищожим — декламираха роболетите подобно на рояк разгневени механични оси.

— Едно! — започна да брои Зъба, като се отдалечаваше от брега с максимална скорост. Надяваше се морето тук да става дълбоко доста близо до брега. — Две!

— Ще се отречеш! — жужаха роболетите. — Ще се отречеш!

— Три! — завърши той и сви криле плътно зад гърба си.

Насочи се право надолу към водата. Падаше от толкова високо, че повърхността щеше да му се стори като бетон. Но нямаше друг избор.

Газопровода и Иги също се понесоха надолу и якетата им заплюяха.

— Това е ужасно! — викна Иги.

— Да! — Вятърът изскубна съгласието на Зъба от устните му.

— Няма спасение! — продължаваха роболетите. Разбира се, бяха ги последвали на мига.

Ами... — помисли Зъба. — *Прави сте.*

Пля-я-яс!

Ударът в студената водна маса действително е почти като удар в бетон — каза си Зъба. За щастие, беше приел аеродинамична форма и се вряза във водата като стрела. Имаше чувството, че някой бог бе забил юмрука си право в лицето му, но все пак беше жив и в съзнание.

Газопровода и Иги се гмурнаха с плясък. Зъба отвори очи, но не видя почти нищо.

Момчетата заплуваха към повърхността. Тъпанчетата им запукаха, а около тях стотиците роболети започнаха да се врязват в океана.

Оказа се, че не могат да плуват.

Оказа се също, че във водата системите им не функционират пълноценно. Електрическият заряд от късите съединения, пробягващи по телата им, загъделичка кожата на Зъба. Той направи знак на Газопровода да се омитат на мига. Малкият хвана Иги и двамата заплуваха бързо след него.

Показаха се на повърхността на около двайсет и пет метра от смайващото представление от искри и светлини. Роболетите не можеха да реагират дори при вида на десетките избухващи и даващи на късо под водата техни събратя.

Някои опитваха да овладеят инерцията, но крилете им не го позволяваха, а и следващите редици просто връхлитаха отгоре им и ги повличаха надолу със себе си.

— Жестоко! — извика Газопровода и вдигна юмрук във въздуха. — О, Иги, братле, само да можеше да видиш това!

— Чувам го — заяви Иги доволно. — И го усещам. Нищо не може да се сравни с миризмата на изгоряла електрическа система на механичен Франкенщайн!

— Какво ще кажете? — каза Зъба, като се държеше на повърхността. — Добър план, а?

— Страхотен план, човече! — възкликна Газопровода, а Иги вдигна ръка и разтвори длан.

Зъба плесна своята в неговата и тримата заплуваха към брега.

С мощен трясък огромните врати на замъка се разбиха на трески. Живите мутанти се разбягаха настрани.

През портала нахлу тежък жълт хамър с доста смачкана предница.

Вратата на шофьора се отвори и отвътре изскочи една тийнейджърка.

— Тъкмо изкарах книжка! — възкликна тя радостно със силен немски акцент.

През разбитата врата влетяха стотици деца. Вътре те застинаха и се вторачиха в покрития с тела и разбити роболети двор на замъка.

Директора на подиума беше преbledняла. Със заповедта си на практика много ефикасно бе унищожила и последните от тази партида роболети. Може би вътре в централата имаше още. Във всеки случай, тя се завъртя и забърза към металната входна врата на замъка.

Изсипах Тото в ръцете на Ейнджъл и стиснах Ръч за ръката.

— Хайде!

Двете се издигнахме във въздуха — късите съединения бяха обезвредили не само роболетите, а и самата мрежа.

— Трябва да я хванем! — казах на Ръч.

Директора тъкмо стигна до металната врата и посегна към бравата, когато с Ръч се приземихме от двете ѝ страни.

— За къде бързаш, мамче? — изръмжах аз.

Двете с Ръч сграбчихме Директора — всяка под едната мишница — и излетяхме във въздуха.

Не беше много лека, но заедно успяхме да я издигнем на доста високо, далеч над замъка. Тя пищеше ужасено, втрещена в земята, а от бесните ѝ ритници и двете ѝ лъскави обувки се изхлузиха от краката ѝ.

— Свалете ме незабавно! — извика тя.

Впих очи в нея.

— Или какво? Ще ме върнеш в тъмницата?

Тя ме изгледа с презрение.

— Между другото, ако не си забелязала, победих твоето суперменче. Кой знае, някой ден може да го превърнеш в истинско момче!

— Омега беше далеч по-съвършен от теб — изсъска Директора.

— И въпреки това в момента аз нося тъпия ти задник в небето, а *той*... той е заровил нос дълбоко в прахоляка — отбелязах. — Ако под „по-съвършен“ имаш предвид абсолютно смотан във всяко отношение, тогава да, Омега определено е по-съвършен.

— Какво искаш? — тросна се Директора. — Къде сте ме понесли?

— В момента основно *нагоре* — отговорих. — Но имам няколко въпроса.

— Няма да ти кажа нищо!

Изгледах я строго. Русата ѝ коса се вееше зад главата ѝ.

— В такъв случай мисля да те пусна от много, много високо и да проверя можеш ли да станеш плоска. Това е така нареченото „размазваческо изкуство на ятото“.

В студените ѝ очи проблесна искрен страх, което ме ободри.

— Какво те интересува? — попита тя предпазливо, като избягваше да гледа надолу.

— Коя е истинската ми майка? Защото това, че си ме проектирала, не те прави моя майка.

Не бях забравила думите на Джеб. Просто исках потвърждение.

— Не знам.

— Опа!

Пуснах я, Ръч пропадна към земята, а тя се разпищя.

— *Ще ти кажа!* — изкрещя, вперила очи в мен.

Спуснах се надолу и я улових.

— Та, канеше се да кажеш...

Тя преглътна с побледняло лице и си пое тежко дъх няколко пъти.

— Една изследователка. Занимаваше се с птици. Предложи да дари яйцеклетка. Самоличността ѝ не е важна.

Сърцето ми подскочи.

— Име?

— Не си спомням. — Пръстите ми се разтвориха леко. — *Чакай!* Нещо испанско. Ернандес? Мартинес? Нещо от този тип.

Задъхах се, но не беше поради височината, на която се бяхме издигнали — километър и половина. Доктор Мартинес наистина ми беше майка! Вкопчих се в този факт като в спасителен пояс.

— Вие не сте единствените успешни хибриди, нали знаеш? — каза Директора.

— Да. Трогателният Омега — признах аз. — И Петното, жената котка.

— И аз — каза тя.

Подсвирих.

— Чакай да отгатна. Ти си наполовина... лешояд? Хиена? Някакъв мършояд от морското дъно?

— Галапагоска костенурка — отвърна тя. — На сто и седем години съм.

— Брей! А изглеждаш на не повече от сто и пет — отбелязах.

Тя ми хвърли изпепеляващ поглед.

Погледнах надолу. Замъкът беше обкръжен от коли на немската полиция. Днешният ден беше приключил. Бяхме се спасили. Може би бяхме спасили дори света?

— Сбогом — казах и пуснах.

Ръч не успя да удържи, също я пусна и Директора се понесе към земята с ужасен изненадан писък.

Това не си ти, Макс — каза Гласът.

Гласът! Не го бях чувала скоро.

Какво те навежда на тази мисъл, Джеб? — попитах наум. — Не си ме проектирал такава?

Не — отвърна Гласът. — Просто не си такъв човек. Никой не го е проектирал, вътре в теб самата е. Ти не си убиец. Потвърждавала си го неведнъж. Това е чертата ти, с която се гордея най-много.

Въздъгнах.

Да, вярно, просто чудесна съм — казах му мислено, но дълбоко в себе си, където той не можеше да стигне — надявах се, — изпитах едва доловима гордост и топлина.

Страхотен манипулатор.

— Хайде, да я хванем — казах на Ръч.

Двете се спуснахме надолу и уловихме Директора на около шейсет метра от земята.

След като всичко с изключение на виковете приключи, единственото ми желание беше да се насоча обратно към вкъщи. Разбира се, обаче загубих с три на един гласа. Дори и когато заявих, че техните се брояха за половин глас, пак имаха предимство.

След часове попаднахме на място по *техен* избор.

— Дай да видя екрана! — каза Ейнджъл и се наведе по-близо.

Да, бяхме в интернет кафене във Франция. Защо там? Заради храната! И обувките! И защото Тото можеше да влиза по заведенията и магазините!

— Така не виждам — оплака се кучето и стъпи с предните си лапи на масата.

— Кафе! — Ръч доволно засърба от чашата си. — Обожавам го-о-о!

— Моля те, кажи ми, че е безкофеиново — изстенах аз.

Екранът примигна и на него изплува лицето на Зъба. И на Гази. И на Иги. Тримата се бяха скупчили около техния компютър в Щатите.

Зъба! Имах чувството, че откакто се бяхме разделили, са изминали години. В последните три дни бях прехвърлила през ума си всички спомени с него. Онова, което ми бе вдъхнало сили в тъмницата, беше мисълта за него. А после — бележката от мутанта в Лендехайм, в която пишеше, че идва. Това беше един от най-прекрасните мигове в живота ми.

— Къде, по дяволите, беше! — настоях аз. — Мислех, че си на път към нас.

— Малко усложнение с роболетите — отговори той. Гласът му звучеше смешно през колонките. — Знаеш ли, че не могат да плуват? Потъват като камъни. Водата определено не им е по вкуса.

При вида на сериозното му лице и очите, които познавах по-добре и от моите, в тялото ми се разля облекчение. Засмях се и се почувствах цяла и завършена. Осъзнах, че ятото нямаше да се раздели повече, независимо от всичко.

— Недейте да идвате — казах. — Ние ще дойдем при вас.

— Няма проблем — каза той и сърцето ми се разтопи.

— Да ми донесете нещо от Франция! — изписка Гази иззад него.

— Добре — обещах аз.

— И на мен! — обади се и Иги. — Например някоя *французойка!*

Изпуптях. Може ли пак да използвам „сексистка свиня“?

Но си беше *моята* сексистка свиня и съвсем скоро щях да видя него и останалите. Нямах търпение.

ЕПИЛОГ
НИЕ СМЕ ПОБЕДИТЕЛИТЕ — ПОНЕ ЗА
МОМЕНТА

Когато най-сетне ги видях на един остров край брега на Северна Каролина, едва не онемях. Четиримата с Ръч, Тото и Ейнджъл се приземихме на плажа и пясъкът заскърца под подметките ни.

Плажът беше оброчен с ивица чворести дъбове. Погледнах през тях, а после погледнах и часовника си.

— Закъсняхте.

Зъба излезе от сенките и отхапа от ябълката в ръката си. Както обикновено беше облечен в черно, а лицето му изглеждаше като бухнал пай със сливи. Когато се насочи към мен обаче, очите му заблестяха. В следващия миг се спуснах към него по пясъка, разперила криле зад гърба си.

Блъснахме неловко тела едно в друго. За миг той замръзна на място, след което ръцете му ме поеха и той също ме прегърна. Стисках го в обятията си и се опитвах да преглътна буцата в гърлото си. Облегнах глава на рамото му и стисках очи.

— Никога повече не ме изоставяй! — рекох с изтъняло гласче.

— Няма — обеща той през косата ми с почти нетипичен за себе си глас. — Няма. Никога.

И изведнъж, ей така, голямото парче лед, което се беше загнездило в гърдите ми в мига, в който се бяхме разделили... ами, просто изчезна. Усетих как се отпускам за първи път от незнайно дълго време. Духаше хладен вятър, но слънцето грееше ярко, а и ятото ми отново беше заедно. Зъба и аз бяхме заедно.

— Ако обичаш... Аз също съм тук. — Жалният глас ме накара да пусна Зъба.

Избърсах очи с ръкава си, обърнах се и прегърнах здраво Иги, а после и Гази. Запрегръцахме се всички, като се уверявахме един друг, че никога вече няма да се разделяме. След което зараказвахме преживелиците си, похапвайки поничките и ябълките, които момчетата предвидливо бяха осигурили.

— Е, сега какво? — попита Гази.

Опитах да пригладя чорлавата му прическа, въздъгнах звучно и огледах ятото.

— Трябва да ида до Аризона.

Джеб вече беше там. В дома на доктор Мартинес. Донякъде го очаквах.

С ятото се приземихме в гората близо до къщата и след като огледахме предпазливо околността, пристъпихме в двора. На мига техният басет Магнолия изскочи изпод верандата и се разляя. Дотича по-близо, зърна Тото и се разляя още по-ожесточено.

— О, моля ти се — изсумтя Тото.

Входната врата се отвори. Ела изскочи отвътре с грейнало лице. В следващия момент осъзна, че не съм сама, закова се на място и огледа останалите.

— О, Боже! — прошепна. — Всички вие...

На лицето ѝ се разля гигантска усмивка, тя се затича към мен и ме прегърна със слабите си жилести ръце.

— Ние сме сестри! — извика. — Бях си го пожелала! И сега е вярно!

Отдръпна се назад и двете се усмигнахме. Разбира се, чувствах много повече Ръч като сестра, но мисълта, че двете с Ела имахме една човешка кръв означаваше много. Някак ме караше да се чувствам по-стабилна. Може да звучи глупаво, но това е положението.

— Макс...

Доктор Мартинес излезе на верандата и вдигна ръка пред устата си. Джеб излезе след нея с посърнало, тъжно изражение. Все пак явно се радваше да ни види. Спомних си вида му, когато Ари бе издъхнал. Чувствата, които изпитвах към него, бяха толкова объркани, че направо ме заболя главата.

— Привет — изтърсих нескопосано.

За съжаление, това, че бях открила истинските си родители, не беше подобрило особено уменията ми да общувам. Така де.

Доктор Мартинес — чувствах се неловко да я наричам другояче — слезе по стълбите и се втурна към мен. Застинах на място, а тя ме прегърна с топлотата и нежността на майка. Сякаш някой ме зави с най-хубавото и най-меко одеяло на целия свят.

— О, Макс! — прошепна тя и ме погали по рошавата глава. — Не можах да повярвам, когато те видях първия път. Не бях сигурна. Но се оказа ти! Ти и никой друг!

Кимнах, сконфузена от сълзите, които рукнаха по бузите ѝ.

— Аха.

На мига се наругах наум, че си бях глътнала езика и се държах като пън. Това беше майка ми! Човекът, за когото бях мечтала цял живот! Не само това, а и беше най-добрата майка в целия свят, единствената, която бих избрала! А аз стърчах посред поляната като плашило.

Прокашлях се и впих очи в обувките си.

— Радвам се, че си ти — успях да изломотя.

След което — пълен кошмар! — се разридах в пуловера ѝ.

* * *

След четвъртата курабийка с шоколад започнах да ѝ казвам „мамо“. Всички — цялото ято, плюс Ела, мама и Джеб, се отдахме на почивка. Поглезихме се с горещ душ, а мама успя да намери дрехи за всички ни. Останалите мигновено я обикнаха и ми хвърляха погледи, изпълнени с благородна завист. Бях толкова горда с нея.

Беше странно, че тя вярва на Джеб. Той се отнасяше към нас нормално, както докато живеехме заедно. Ние обаче се държахме на разстояние, дори и когато се опитваше да ни спечели. Може би един ден щяхме да преглътнем всичко, което се беше случило. Той направи всичко възможно да ни обясни постъпките си. Част от тях се дължали на факта, че според него това бил най-удачният начин да ме обучи как да спася света. Друга част били планирани да изглеждат далеч по-лошо, отколкото са в действителност. А и той се стараел да ми помогне да избягам при всеки удобен случай. Отчасти били неща, на които бил принуден — трябвало да сътрудничи на Директора, за да узнава какво предстои и да е в състояние да ми помогне.

На мен не ми пукаше особено. Дълбоко в себе си се радвах, че научих всичко това, но нямаше да му простя лесно.

— Хайде, всички — обяви мама и излезе от тясната кухня. — Храната е готова!

Наблъскахме се около малката маса в трапезарията. Беше приготвила истинска мексиканска храна сама. Не като поръчка за вкъщи. Беше невероятна, а и беше сготвила предостатъчно, тъй като знаеше от колко много калории се нуждаехме.

— Братче, това ухае фантастично! — изсумтя Иги.

Ела го загледа как се храни, без да разсипва нито капка.

— Удивително е колко добре се справяш — каза му тя.

Иги се обърна учудено.

— Доста съм се упражнявал.

— И все пак мисля, че е удивително — каза Ела, а Иги се изчерви.

Гази и Ейнджъл бяха седнали един до друг от другата страна на масата. Отдавна не ги бях виждала толкова спокойни и щастливи.

— О, Макс, събрах малко остатъци в една купа за кучето ви — каза мама. — Оставих я на пода до задната врата.

Цялото ято замръзна.

Опа — помислих си аз.

Тото се изпъчи пред мен с обвиняващ блясък в очите.

— *Купа на пода!* — изфуча той. — Защо направо не ме вържете за някой кол на двора, за да ми подхвърляте *кокали*?

Мама се вторачи в него. Очите на Ела още малко щяха да изскочат.

— Ъ-ъ, ами, те не очакват... — започнах.

— Не, не, няма *проблем!* — тросна се Тото. — И не забравяйте да ми постелете някой стар пешкир на пода вместо легло! Ето, нека упражня лая си! Бау! Или май беше „уав-уав“? Така и не мога да запомня.

Погледнах мама.

— Ъ-ъ, дали има проблем да сложим чиния и за Тото? — Посочих малко празно място до себе си. — Той... ъ-ъ... обича да се храни на масата.

— Ами, да, не съм пълен *варварин!* — вметна той.

— Разбира се — каза мама невъзмутимо. — Извинявай, Тото.

Погледнах Зъба. Той завъртя очи и си сипа допълнително. Останалите отново се разприказваха. Беше като картина на Норман Рокуел^[1] — всички, седнали заедно на масата за обяд. Така де, може би

ако Норман Рокуел беше рисувал мутанти и говорещи кучета. Но ме разбирате.

[1] Норман Рокуел (англ. Norman Rockwell) — американски художник и илюстратор от XX век, популярен заради своите картини, изобразяващи американското всекидневие. — Бел.прев. ↑

— Та ти току-що пристигна! — каза мама и очите ѝ отново се насълзиха.

— Така е — отвърнах аз, — но ще се върнем. Обещавам.

— Трябва ли да си тръгвате? — изстена Ела.

— Имам... отговорности — рекох. — Продължаваме със спасяването на света.

Разменихме безброй прегръдки с мама и с Ела. Тото препика храста салвия и хвърли мрачен поглед на Магнолия.

Озовах се лице в лице с Джеб. Знаех, че иска да ме прегърне. Знаех също, че не беше лесно някой да заслужи прегръдката ми.

— И защо аз, Джеб? — попитах. — Откъде-накъде аз трябва да спасявам света, при положение, че дори не съм най-съвършеният експеримент?

— Достатъчно съвършена си — каза той и преглътна. — Макс, ти си последният хибрид, който все още носи... душа.

Спомних си колко кух и безизразен ми се беше сторил Омега. Хм-м.

— Няма и понятие от музика — рече Гази с насмешка. — Виждал ли си я как танцува^[1]?

— Не в този смисъл, Гази — казах аз. — Говори за душа.

— А-а!

Последно сбогом, след което двамата със Зъба се спогледахме.

— Хайде, да излитаме — казах, точно когато той изрече:

— Право нагоре, банда!

Усмихнах му се леко и се обърнах към останалите.

— Чухте го. Право нагоре!

И отново се понесохме във въздуха и се заиздигахме над обърканата сложна Земя към простото и съвършено чисто синьо небе, където всичко беше спокойно и логично.

— Знаеш ли какво? — заприказва Тото.

Иги го носеше в кенгуруто, което мама беше намерила на тавана. С него носенето на Тото беше далеч по-лесно. Вярно, по принцип

кенгуруто беше предназначено за бебета, но за нищо на света не го казвайте на Тото.

— Какво? — попитах.

— Майка ти не е толкова зле.

— О, много ти благодаря — рекох сухо, а останалите се разсмяха.

И накрая, преди, образно казано, да се стопим в залеза, бих искала да добавя само едно нещо:

Надявам се, че не сме приключили.

И ако съм права, ще стане страшно.

[1] Непреводима игра на думи: to have soul — имам усет за музика; to have a soul — имам душа. — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.